DEVRİMCİ YOL

SAYI: 21
21 AĞUSTOS 1978
500 kuruş

MHP'li faşist köpekler alçakça katliamlar düzenliyorlar. Mamak'ta ve Balgat'ta Belediye otobüslerini ve kahveleri tarayarak 7 kişiyi öldürdüler, onlarca kadın, çocuk ve yaşlı yurttaşımızı yaraladılar. Bunlara hergün yenilerini ekliyorlar.

Onların amacı artık iyice bellidir. Onlar, emekçi yoksul halklarımızın bir avuç sömürücüye ve faşist köpeklerine kölece boyun eğeceğini sanıyorlar. Bu katliam ve cinayetleriyle halkı sindirip köleleştirmeye çalışıyorlar. Faşistler bunu asla başaramayacaklar!

Faşist köpekler her cinayet ve katliamlarının hesabını tek tek vermelidirler! Onlar, her alçakça saldırılarında, emekçi halktan gereken dersi almalıdırlar!

ÖLENLERİN KANI YERDE KALMAZ!

Kaddafi, İ.Selçuk ve "TEK YOL DEVRİM" üzerine

M. Soysal 1 Ağustos tarihli Milliyet Gazetesi'ndeki makalesinde Libya Devlet Başkanı M. KADDAFİ ile yaptığı görüşmelerle ilgili izlenimlerini anlatıyordu. Ecevit Hükümeti ülke'nin karşı karşıya bulunduğu büyük ekonomik "darboğaz"ı aşmak için Kaddafi'den yardım istiyor ve Soysal, bu doğrultuda Kaddafi ile *"iki ülkenin ekonomik yakınlaşmasının gereğinden, Libya'nın kaynaklarıyla Türkiye'nin olanaklarını bir araya getirip 'helva yapma'nın yollarından"* sözedivor.

Soysal bu teklif karşısında Kaddafi'nin *"Bütün bunlar doğru ama bugünkü durumunuzda ben sizinle nasıl işbirliği yapabilirim? Dünya ne der bana? Amerikan emperyalizminin ortaklarıyla işbirliği yaptığımı söylemezler mi?"* dediğini aktarıyor. Kaddafi, *"Amerika karşısında niçin bu şekilde ezildiğimizi, niçin ondan kopamadığımızı, niçin onun gözüne girmek için çırpınıp durduğumuzu anlamadığını"* söylüyor. Soysal, *"Kaddafi'nin yaklaşımı karşısında, 'gerçekçiliği' ve 'adım adım gidiş'i savunmanın olanağı yok"* diyerek izlenimlerini şöyle tamamlıyor:

"[Kaddafi] Sağ elini yumruk yapıp yavaş gidişleri gülünç bulurcasına 'tek yol devrim' diyor. Bunu söylerken öylesine inandırıcı, öylesine içten ki, büyük çadırın altına oturup bu ilginç tartışmayı uzaktan sessizce izleyen ve hemen hepsi Türkiye'nin sağ basınını temsil eden gazeteci topluluğu bile dayanamayıp basıyor alkışı..."

M.Soysal'ın makalesinden birkaç gün sonra İlhan Selçuk da "Tek Yol Devrim" başlıklı bir makale yazdı. İ.Selçuk da, Kaddafi'nin "Ben olsam devrim yapardım" sözlerini aktararak şöyle diyor:

"Kağıt üzerinde bu sorunun yanıtı bellidir. Duvarlara da yazılıyor kurtuluş reçetesi. 'Tek yol devrim' özdeyişini, kentlerde, köylerde, dağbaşında okumak olasıdır. 1960'larda gazete ve dergi köşelerinde söylenenler, 1970'lerde dağa-taşa yazıldı. Ancak nasıl yapılır devrim?"

Bugün, ülkemizde sağ ile sol arasında kritik bir güç dengesinin varolduğunu belirten Selçuk, *"Türkiye'nin kısa veya uzun vadede ille de yeni bir hesaplaşmaya gideceğini"* ileri sürerek bu koşullarda şunları öneriyor:

"1. Ecevit hükümeti devlet bürokrasisi içindeki faşist mekanizmaları temizlemek için gerekli zamanı kazanmalıdır. Bu yolda başarı, az gelişmiş ülkelerde devlet bürokrasisini kullanarak sağ dikta rejimlerini yürüten emperyalizmin tuzaklarını bozacaktır. 2. Ecevit yönetiminin sağ ile sol arasında sağladığı geçici demokratik denge içinde, hükümetin sağa kaymasını önleyecek bir taktiğin benimsenmesi gerekmektedir..."

☆

"Kurtuluşun tek yolu devrimdir ama, devrimin yolu da kağıt üzerinde çekilmiş düz bir çizgi olmasa gerekir" diyen İlhan Selçuk un önerisinin 'nasıl bir devrim'e yönelik olduğu açık değildir. Belki bu nedenle; önerilen taktiklerin hangi hedefe yöneldiği bilinemediğinden, sözkonusu "hesaplaşma" açısından bu taktiklerin ne gibi bir rol taşıdığı da bir ölçüde belirsiz kalmaktadır. Selçuk, *"CHP'ye, devlet bürokrasisi içerisindeki faşist mekanizmaları temizlemesi için zaman kazandırılmasını"* öneriyor...

Öncelikle bir nokta üzerinde duralım: Ülkemizdeki birçok solcu (ve işçi sınıfı partilerimiz!) uzun süre faşizme karşı mücadele anlayışını CHP'yi iktidara geçirme sorunu olarak kavramışlardır. CHP'nin iktidara gelmesiyle faşizm tehlikesi (geçici de olsa!) ortadan kalkacaktı. Bu anlayışın sakatlığının temelinde ülkemizdeki faşizmin mevcut devlet yapısından, özellikle emperyalizmin denetimi altındaki (ordu, MİT, kontr-gerilla, vb.) kurumlardan kaynaklanan niteliğinin kavranamayışı yatmaktadır. Teslim etmek gerekir ki İlhan Selçuk ve U.Mumcu gibi ilerici yazarlar, üstelik CHP döneminde altı kalın çizgilerle çizilmiş bulunan bu gerçekleri, bizim anlı şanlı "proletarya sosyalistlerimiz" ve de "işçi sınıfı partilerimiz"den daha iyi görmektedirler.

Buna rağmen İ.Selçuk CHP'nin devlet bürokrasisi içindeki faşist mekanizmaları temizlemesi için zaman kazanması gereğinden sözederken, belli ki devlet içindeki yerleşik kurumların fonksiyonlarını değil, bu kurumlardaki bazı "görevlileri" kastetmektedir. Devletin ordu, MİT, vb. kurumlarındaki nitelik değişimlerinin ancak köklü (devrimci) çözümlerle gerçekleşebileceği gerçeği gözönünde bulundurulacak olursa, önerinin özellikle ordu ve MİT içindeki bazı görevlilerin değiştirilmesine yönelik olduğu görülmektedir: Bu görevlilerin değiştirilmesi bir sağ darbe olanağını ortadan kaldıracak...

Devrime giden yolun kağıt üzerindeki düz bir çizgi olmadığı tartışılmaz bir gerçektir ama, bu önerilen yolun devrime giden bir yol olup olmadığı herhalde tartışılmalıdır!

Ecevit Hükümeti mevcut düzenin (ve devletin) içine düştüğü çıkmazların bir sonucu olarak, bizzat egemen sınıflar (ve egemen emperyalist güçler) tarafından işbaşına getirildi; mevcut düzenin ve devletin onarılması (devletin kurtarılması) görevini üstlendi. Hükümetin kuruluşundan sonraki bir dönem, bu görevin gereklerini yeterince yerine getirebilmesi için uygun ortamın sağlanmasını gerektirmiştir. Bu hükümetten faşizmin ezilmesini bekleyen şaşkın "solcu"lar dahil herkese bu hükümetin görevinin

bu düzeni sürdürmek ve istikrarı sağlamak olduğunun anlatılması gerekmiştir.

Ve de gariptir; faşist katliamlar ve cinayetler sayesinde(!) Ecevit bunu becermiştir! Her faşist saldırı ve katliam karşısında Ecevit kendisinin sola da karşı olduğunu anlatmaya ve kanıtlamaya koyulmuş, her tertip ve katliam hükümetin sola karşı tedbirleri ağırlaştırması için bir vesile olmuştur. (Yoksa hükümetin sola karşı olduğu kanıtlanamayabilir, faşizm gelebilirdi!!).

Bugün, bizzat Ecevit, hükümette kalabilmenin teminatını tekelci burjuvazinin ve ABD emperyalizminin güven ve desteğini sağlamada (daha doğrusu devam ettirmekte) görmektedir. Bugün bu hükümetin bir süre daha işbaşında kalacağının en büyük güvencesi en başta ABD emperyalizmidir, ve de emperyalizme bağımlı yerli egemen güçlerdir. Böyle bir durumda, bu hükümetten, kendisine dayandığı güçlerin elinden bir sağ darbe düzenleme olanağını alması, mevcut devlet bürokrasisi içindeki faşist mekanizmaları temizlemesi nasıl beklenebilir? Böyle bir şeyin bazı devlet görevlilerinin değiştirilmesi yoluyla elde edilemeyeceği apaçık ortada olan bir şeydir. Apaçık bellidir ki emperyalizme dayanarak ve faşizmle uzlaşarak faşizmi ortadan kaldırmak sözkonusu olamaz. Bu hükümet ancak oligarşinin izin verdiği işleri yapabilir.

Bugün gelinen noktada gerek ABD emperyalizmi gerekse ülkemizdeki uzantısı durumunda bulunan yerli egemen güçler bugünkü hükümeti tercih etmektedirler. Ancak bu hiçbir zaman bu güçlerin bir faşist hükümet alternatifini elden bırakmaları anlamına gelmez. Tam tersine, bugünden açıkça görülmektedir ki egemen güçler bu hükümeti, bir faşist hükümet alternatifi ile birlikte ele almaktadır; bir açık faşist darbe ortamını sürekli canlı tutmayı tercih etmektedir. Bu bir yönüyle bugünkü hükümetin kendisine bağımlılığını pekiştirmenin, diğer yönüyle de en güvenilir alternatifi hazırda tutmanın yoludur.

CHP hükümeti, faşist nitelikli bir devlet aygıtının üstüne oturdu. Bu elbette, belirli bir çelişmeyi de içinde taşıyan bir durumdu. Bu çelişmeden kaynaklanan bir çatışma CHP'nin bütün sağ politikalarına rağmen varlığını sürdürecektir. Bu çelişme bugün CHP'nin mevcut devlet aygıtının niteliğine uygun politikaları benimsemesiyle "uyumlu" hale getirilmiştir. CHP sözde devleti yönetiyor! Devlet aygıtı, siyasi fonksiyonları MC döneminde kinden farksız, "kendi bildiği gibi" işliyor; Ecevit de hükümeti idare eder gibi yapıyor! Benzetmemiz biraz abartılı da olsa durum üç aşağı beş yukarı böyle. Egemenler istediği, Ecevit de oynamaya devam ettiği sürece bu uyum oyunu sürecek... Tabii, kısa vadede ABD desteğini almadan da bir faşist darbenin gündeme gelmesi olanaksız değildir. (Bunun başarı şansının olup olmadığı ayrı bir sorun).Daha önce de birçok defa söylediğimiz gibi, geçmekte olduğumuz dönem içerisinde faşist güçlerin temel taktiği hükümeti,mevcut devlet güçlerini, giderek orduyu anarşiyi önleme "işine" yöneltmek; bu gelişmede inisiyatifi ele geçirerek ve ortamını,desteğini oluşturarak bir açık faşist darbe için bir geçiş, bir basamak oluşturmaktır. Bunda da önemli ölçüde başarı kazandığı söylenebilir.

Bu gelişmelerin en son geldiği nokta "sivil sıkıyönetim" uygulamalarıdır. Bugün polis tarafından her türlü işkence ve baskı uygulamaları faşist katliamları takviye edecek şekilde sürdürülürken, sözde asayişi önleme uğruna, giderek artan biçimde ordu devreye sokulmaktadır. Bu gelişmelerin Latin Amerika ülkelerinde sıkça rastlanan türden sol görünümlü bir hükümet aracılığıyla yürütülen baskıcı bir yönetim doğrultusundaki bir gelişme sayılması gerektiği söylenebilir ki, bu tür yönetimleri çoğunlukla açık faşist bir yönetimin izlemesi kaçınılmaz bir şeydir. Ordu üst kademesindeki görevlilerin, arada kazanılacak zaman içerisinde "değiştirilmiş" olmasının, böyle bir gelişme açısından hiçbir tayin edici anlam taşımayacağı kesindir.

Hayır, CHP hükümetinin zaman geçirilmeden alaşağı edilmesini öneriyor değiliz elbette! İşaret etmek istediğimiz şey, CHP'nin bir süre daha iktidarda kalmasıyla devlet bürokrasisi içerisindeki bazı değişimlerin öneminin abartılmasının ve buna dayanarak CHP eliyle yürütülecek baskıcı politikalara karşı mücadeleden vazgeçmenin önerilmesinin temelden yanlış bir düşünce tarzı olduğudur.

İçinde bulunduğumuz koşullarda tüm yurtseverlere düşen görev, CHP hükümetinin bir süre daha iktidarda kalmasını sağlama uğruna onun bütün anti-demokratik uygulamalarına, faşizmle ve emperyalizmle uzlaşma politikalarına karşı sessiz kalınması değil, tam tersine bütün bunlara karşı uzlaşmaz bir mücadele yürütülmesidir.

"Bu ne anlam ifade eder ki, bugün hükümetin yerine daha iyisini önerecek durumda olmadıktan sonra?" diye bir soru yöneltilmesi mümkündür.

İster İ.Selçuk olsun,ister aynı düşünce eğilimindeki diğer ilerici aydınlar, bize göre bu şekilde bir düşünce yapısına sahip olanların temel yanılgıları, devlet ve iktidar katındaki bürokratik değişimlere ve halk yığınlarının doğrudan taraf olmadığı "hesaplaşmalara" abartılı bir değer atfetmeleri, devrime giden yolu çizerken daima bu umudu esas almalarıdır. Ve de halk yığınlarının içindeki sıcak canlı mücadelenin bağrında sağlıklı bir şekilde gelişip gürbüzleşen gerçek devrim hareketini görememeleridir. Oysa gerçek bir hesaplaşma ve halkımızın devrimci yolu orada çiziliyor.

Faşist güçler geçtiğimiz günlerde saldırılarını özellikle aydın kesime ve doğrudan sempatizan halk kesimlerine yönelttiler. Kamuoyuna yansıyan cinayet ve katliamlarının yanısıra yoğun bir tehdit kampanyası da sürdürmektedirler. Bu şekilde yarattıkları psikolojik baskı ortamı içinde halkın ileri unsurlarını ve aydınları devrimcilerden ayırmak-tecrit etmek için çaba sarfetmektedirler. (Bu gerçekte bir kontr-gerilla öğretisidir: Suyu kızdır-yani halka baskı uygula-balık sudan çıksın, yani halk devrimcileri kendinden uzaklaştırsın!). Bu suretle bir yandan halkı dirençsiz hale getirmenin ve daha kolay bir şekilde teslim almanın yolunu ararlarken (belki de) diğer yandan CHP hükümetinin sol anarşistlere karşı tedbirlerini daha kolayca alabileceği bir ortam yaratılmak da istenmektedir.

Bugün birçok ilerici aydın faşist saldırı ve katliamlar karşısında yer yer umutsuzluğa kapılabilmektedir. Faşistler güçlü ve örgütlüler. Geniş olanaklara sahipler. CHP hükümeti de bir şey yapamıyor. Şimdi başka bir alternatif de yok. O halde birşey yapılamaz.

Böyle bir umutsuzluk ve karamsarlığın daha çok bir CHP hükümetine abartılı umutlar bağlanmasından ileri geldiğini söylemek mümkündür. Bir CHP hükümetine umut bağlanılması kadar, ondan beklenenlerin gerçekleşmemiş olması sonucu doğan karamsarlık ve umutsuzluk da yanlıştır. Bugünkü durumda ise CHP hükümetinin zaman kazanarak bürokrasi içindeki faşist mekanizmaları temizlemesini ve bir faşist darbe olanağını yoketmesini ve de yeni bir "hesaplaşma"da devlet bürokrasisinin olumlu bir rol oynama olanağını kazanmasını beklemenin, aynı yanlışın bir kez daha tekrarından başka bir anlam taşımayacağı ortadadır.

Oysa ne böyle umutlara ne de aynı dünya görüşünden kaynaklanan umutsuzluk ve karamsarlıklara kapılınmamalıdır. Gerçekte bir tek şeye; halka ve onun bağrında gelişen devrimci mücadeleye güvenmekten başka devrimci bir yol yoktur.

Bugün büyük şehirlerin beton duvarları arasına, bürolara kapanıp kalan, faşist katliam ve saldırılardan, ardı arkası gelmez cinayet ve tehditlerden ve CHP hükümetinin becerisizliklerinden(!) yüreği karamsarlıkla dolan bütün ilerici-aydın kişiler,Ankara-İstanbul gecekondularında, Elazığ'da, Bahadın'da, Kars'ta, Artvin'de, Hozat'ta, Çeltek'te, Ardanuç'ta, Adana'nın kenar mahallelerinde bütünüyle ülkemizdeki geniş emekçi halk yığınları içinde hızla gelişip güçlenen devrimci mücadeleyi görmeli,buraların devrimci halkını tanımalıdırlar. İşte o zaman, her şeye rağmen faşistlerin kazanamayacağını görebileceklerdir. Çünkü faşizmin ve emperyalizmin çanına ot tıkayacak olan devrim, işte buralarda, emekçi halkımızın sıcak bağrında büyüyüp gelişiyor. Ve işte biz bütün gücümüzü, bütün savaş azmimizi ve kararlılığımızı buralardan alıyoruz. Köylerde, kenar semtlerde, gecekondularda, okullarda ve fabrikalarda süregiden kıyasıya mücadeleden bağımsız bir "hesaplaşma" bir an bile düşünülememelidir. Ve de bugün faşizme karşı kararlı ve tutarlı bir savaş yürütmeden herhangi bir "hesaplaşma"nın kazanılabileceği,hayal dahi edilmemelidir. Hem bu hükümetin hem de her türden başka burjuva hükümetlerin tek devrimci alternatifi buralarda doğup büyüyor. Devrime giden yol kağıt üzerinde çizilmiş düz bir çizgi değildir ama, bu yenilgiler ve başarılarla, acı, sevinç ve kavgayla dolu çetin ve uzun yol buralardan başka biryerlerden geçmiyor!

İlhan Selçuk ve aynı düşünce eğilimindeki ilerici aydınların samimiyetle devrim istediklerine şüphe yok. Ama şimdi, belki sadece "tek yol devrim" demek de yetmiyor. Bu özlü tümceyi, bir başka tümceyle, "devrim için tek yol devrimci yol" tümcesiyle de tamamlamak gerekiyor. ■

Faşist saldırılar TEPECİK ve BALGAT halkının başeğmez mücadelesini durduramaz!

EMEKÇİ HALKA KALKAN ELLER KIRILACAKTIR!

8 Ağustos günü Mamak İlkokulunun yanında pusu kuran faşist katiller Ulus-Tepecik seferini yapan Belediye otobüsüne yaylım ateşi açtılar.

Yoğun bir anti-faşist potansiyele sahip olan Tepecik mahallesine giremeyen faşist katiller bu durumdan oldukça hoşnutsuzdurlar. Her fırsatta Tepecik'li gecekondulular a saldıran faşist katiller her saldırıda da cevaplarını almaktadırlar. Bu saldırılardan umduklarını elde edemeyen faşistler bu kez de saldırmak için bölgenin tek ulaşım aracı olan belediye otobüsünü seçtiler. Gözüdönmüş faşist katiller genç, ihtiyar, çoluk-çocuk, kadın demeksizin, hedef gözetmeden bütün emekçi halka ateş açtılar. Bu saldırı sonucu iki kişiyi öldüren, onbeşe yakın kişiyi yaralayan faşistler polisin de yardımıyla olay yerinden uzaklaştılar.

Bu saldırının hemen arkasından gelişen olaylar ise bir yandan faşist katillerle "güvenlik" kuvvetlerinin işbirliğini ortaya çıkartırken, diğer yandan da Ecevit'in "sivil sıkıyönetim" uygulamalarının niteliğini ortaya koyuyordu. Faşist katliamın hemen arkasından olay yerine gelen polis ekibi, faşist katilleri yakalayacağı yerde, onları kovalayan devrimcileri engellemiştir. Polis ve jandarma devrimcileri engellemekten ve faşist kurşunların hedefi olan halkı kontrol altına almaktan başka bir şey yapmamıştır. Yaralılarını hastahaneye yolladıktan sonra sıkı bir polis ve jandarma kordonu altında Tepecik'e dönen mahalle halkı, sivil faşistlerin saldırıları yetmezmiş gibi, bu defa da polis ve jandarma baskısıyla karşılaştı. Olay'dan hemen sonra panzerlerin, cemselerin, mavi berelilerin istilasına uğrayan Tepecik'te tam bir terör havası estirildi. Bu yolla emekçi halka gözdağı vermeyi planlayan hakim sınıflar sonraki günlerde de Tepecik'e baskınlar düzenledirler.

Ertesi gün şehitlerimiz için yapılan cenaze töreni ise Tepecik halkının yılmadığını ve Tepecik'in faşist kuşatmayı kırmak için azimli olduğunu bir kez daha gösterdi.

Bu olayın üzerinden çok kısa bir süre geçmişti ki, daha şehitlerimizin kanları soğumadan, faşist katiller yeni bir katliama giriştiler. Balgat'ta halkın oturduğu kahvelere, camiye ve yoldan geçenlere rastgele ateş açan faşist katiller bu kez de 5 kişiyi öldürdüler, 20'ye yakın kişiyi yaraladılar. 10 Ağustos akşamı Murat marka bir otomobilden otomatik silahlarla ateş açan faşistler, hiç bir hedef gözetmeksizin kanlı bir katliam düzenlediler. Aynı olay içinde camiye de ateş açan faşistler, böylece bir provokasyon ortamı yaratarak suçu devrimcilere yıkma doğrultusunda bir tertibin de içine girdiler. Ama herşey o kadar ortada ve aleni ki faşistler ne kadar adi demagojilere başvururlarsa vursunlar, ne kadar provokasyon ve tertip düzenlerlerse düzenlesinler, artık kanlı saldırılarını gizleyememektedirler.

Balgat ve Tepecik olayının hemen ardından MHP ve Ülkü ocaklarının (ÜGD'nin) olayları kınayan, hatta olayları devrimcilerin üstüne atan demeçleri yayınlandı. MHP sözcüsü Sadi Somuncuoğlu Tepecik'te otobüse ateş açanların DEV-GENÇ'li olduklarını söyleyerek olayın sorumlusu olarak yakalanan MHP'li faşist katilleri gizlemeye çalıştı. Yine Balgat olayından sonra da "olaydan duydukları üzüntüyü" bildiren faşistler, sözde, katliamı lanetliyorlardı. Ama Balgat olayının hemen arkasından MHP'li bir faşistin olayda kullanılan makinalı tüfek ve tabancalarla yakalanması, faşistlerin demagojilerini olduğu gibi ortaya koymak için yeterlidir. Faşizm bir yandan azgınca saldırırken diğer yandan da demagoji ve yalanla bunu örtmeye çalışmaktadır.

Faşist karşı devrim güçleri, son günlerde, Tepecik ve Balgat örneklerinde olduğu gibi, devrimci sempatizanlara, ilerici aydınlara, öğretim görevlilerine saldırmaktadır. Bu yolla sempatizan kitleleri ve ilerici kamuoyunu pasifize ederek, bu kesimle devrimciler arasında bir uçurum açmak istemektedirler. Böylece kitlelerin desteğinden yoksun bırakacakları devrimcileri kolay yutulur bir "lokma" haline getirme düşüncesinden hareket eden faşistlerin bu politikalarıyla Ecevit hükümetinin politikası bir noktada çakışmaktadır. Ecevit te, son günlerde tekellerin siyasette kendisine dayattığı "sınıflar mücadelesinin sivri uçlarını törpüleme" görevini yerine getirebilmek için, bu "sivri uçları" yalnız bırakabilmek doğrultusunda pratik adımlar atmakta, devrimcileri halktan tecrit edebilmek için somut çareler aramaktadır. Faşistler halkın üstüne yoğunlaştırdıkları terör uygulamalarıyla devrimcileri ezmesi için Ecevit'e yol açmaktadırlar. Ve aynı zamanda Ecevit'in kendi üstlerine gelme ihtimali karşısında ne türden gözüdönmüş işler yapabileceklerini gösterip, Ecevit'e ve CHP hükümetine gözdağı vermektedirler.

CHP hükümeti ise, apaçık ortada duran faşist saldırı ve katliamlar karşısında faşist saldırıların kaynağına, MİT'e, Kontgerilla'ya inmeden, 3-5 faşist katili yakalıyarak yüzeysel tedbirlerle işi geçiştirmeye çalışmaktadır. Ecevit, emekçi halkın savunma araçlarını elinden almayı, onların faşist katillere teslim olmasını sağlayan tedbirler aramayı politika haline getirmiştir.

Ecevit her faşist katliamda oligarşiye biraz daha yaklaşmakta ve oligarşiye doğru attığı her adımda da emekçi halk güçlerinden uzaklaşmaktadır. Ecevit bugün çarklarında emekçilerin ezildiği, horlandığı bir devlet mekanizmasının başında, bu devlet mekanizmasını oligarşi adına idare eder görünmektedir. Oysa gerçek olan, devletin tüm kilit noktalarının faşist katiller tarafından tutulmuş olduğu ve Ecevit'in bu katillerle uzlaşarak onların peşinden sürüklendiğidir. Ecevit şimdilerde faşist karşı devrim güçlerinin emekçi halklara karşı açtıkları savaşta faşist güçlerin ekmeğine yağ sürer bir biçimde halkı savunmasız bırakmak için çaba sarf etmektedir.

Bütün bunlar karşısında ne yapmak gerekir? Susmayı, teslim olmayı, direnmemeyi önermek ihaneti savunmaktır.

Biri Ankara'nın bir ucunda diğeri öbür ucunda ama yürekleri ortak çarpan Tepecik ve Balgat halkı ne yapılması gerektiğini öğretiyor. Onlar faşizme karşı direnilmesini öğretiyor.

Tepecik ve Balgat halkları uzun bir süredir faşistlere karşı dişediş bir mücadele yürütüyorlar. Faşizmin emekçi halklara karşı açtığı yoketme savaşı karşısında, kendiliğinden gelişen bir direniş eğilimi doğrultusunda gelişen mücadelede, Tepecik ve Balgat halkı evini, barkını, şerefini faşizme karşı korumak için savaşıyor. Evet Tepecik ve Balgat direniyor! Tepecik ve Balgat daha fazla ezilmemek için, daha fazla horlanmamak için direniyor!

Faşist katiller hiçbir dirençle karşılaşmazlarsa halka bir kat daha fazla zulmederler. Halktan haraç alırlar, döverler, vururlar. Halka daha fazla saldırırlar. Bu noktada faşizme karşı mücadele etmemek, teslim olmak, ÖLÜM demektir.

Emekçi halklarımızın yaşamına kasteden elleri bir bir kırmak için, esas olarak kendi gücümüze güvenerek, örgütlülüğümüzü ve birliğimizi pekiştirerek, aktif bir biçimde direnmeliyiz. Kurtuluşa gider direniş savaşını örgütlemek için mücadele etmeliyiz. Hiçbir şey bizi Devrimci Yol'umuzdan döndüremeyecektir.

KAHROLSUN FAŞİZM,
YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

KURTULUŞA KADAR SAVAŞ!

DEVRİMCİ YOL Mamak'ta Tepecik otobüsüne ateş açılmasından sonra Mamak halkına sorular sordu. Soruları ve yanıtlarını aynen yayınlıyoruz:

1. *Faşistlerin Mamak çarşısını, faşist işgal altında tutabilmelerinin sebebi, sizce nedir?*
2. *Faşizmin halka açtığı bu savaş sizce neye yöneliktir. Bunlar ülkemizi nereye götürmek istiyorlar?*
3. *Bu savaşa karşı ne yapmak, nasıl mücadele etmek gerekir?*
4. *Sizce Mamak'ta ne yapılmalıdır?*
5. *CHP hükümeti tarafından alınan "önlemleri" nasıl karşılıyorsunuz?*

34 yaşında bir işçinin yanıtları:

1. **Faşistlerin polislerle işbirliği halinde olması onlardan yardım alması. Başka bölgelerden faşistlerin desteği.**
   Devrimcilerin maddi ve manevi olarak zayıflığı.
   Burada halkla çalışma iyi ama eksikleri var ben bu eksikliklerin ne olduğunu pek bilmiyorum. Hergün işler daha iyiye gidiyor.
   Mamak'taki işgalin kırılacağına inanıyorum.

2. **Faşistlerin bu savaştaki amacı bu zenginlerin düzenini korumak. Halkın isteklerini bastırmak halkı kendilerine köle yapmak. Halkın bilinçlenmesini önlemek. Asıl amaçta açık faşizmi getirmek.**

3. Bu savaşa karşı devrimcilere yardımcı olmak, onları korumak kitle olarak mücadeleye katılmak. Bu savaşın bizim savaşımız olduğunu halka anlatmak. Devrimcilere para, ev, haber, bilgi konusunda yardımcı olmak.
   Tarafsızlığın zamanı geçti. Bu savaşa karşı savaşmak gerek. Barışçı yöntemlerle olmaz.

4. Mamak'ta faşistleri yıldırmak, ondan sonrada halkla birlikte çarşıya inmek. Çarşıya halk olarak biz sahip çıkmalıyız. Uzun dönemde halka değişik örgütlemeler gerçekleştirmek.

5. Bu önlemlerin amacı solu ezmek devrimcileri ezmek. Bu düzeni korumak. faşizme hizmet etmek. Bu önlemlerle halkın direnme gücünü kırmak. Böylece bizi faşistlere teslim etmek. Bu tedbirlerle halkı sıkıyönetime alıştırmak.

24 yaşında bir işsizin yanıtları:

1. Çarşının, faşist işgal altında bulundurulmasının sebebi bence; polislerle faşistlerin işbirliğinde olması. Site yurdunun sürekli komando göndermesi. Bir de devrimcilerin aralarında kopukluk olması. Gerektiği kadar halka eğilinemeyişi.
   Silahla yakalanan faşistler, polisler tarafından hemen serbest bırakılıyor, ama bizlerde taş dahi bulsalar doğrudan şubeye götürüyorlar. Bir de faşistlere dışardan para geliyor. Elbette bu durumda çarşı işgal altından kurtulamıyor.

2. **Bence bu saldırıların amacı halkı yıldırmak, korkutmak halkı kendi yanlarına almak. Sömürülerini daha rahat yapmak. Amaç belli oligarşinin istediğini yapmak.**
   Bu faşistler açık bir faşizm getirmeyi, ülkeyi sıkıyönetime götürmeyi amaçlıyorlar ama bunu yapamayacaklar.

3. Bu savaşa karşı dişini tırnağına takarak mücadele etmek gerekir. Sana kaldırana sen de on kat fazla saldırmalısın. Nasıl mücadele mi edeceksin, gerekli araçlar alınmalı, halka bilinç verilmeli. Halkla birlikte faşistlere saldırmalı. Birde faşistlerin yalanlarına karşı halkı uyanık tutmalı.

4. Mamak'ta, bütün halka birlikte çarşıya inip faşistlere gereken cevap verilmelidir. Başka ben anlamam.

5. Demirel Hükümeti bundan yıldı. Hiç değilse jandarma yoktu. Şimdi birde jandarma çıktı başımıza. Biz haklı olduğumuz halde jandarma bize saldırmakta, analarımıza, bacılarımıza laf atmakta, geceleri bahçelerimize girmekte çoluğu çocuğu korkutmakta. Su içme bahanesiyle gece saat 11, 12 de kapılarımızı açılıp içeri girilmektedir. Biz hiç memnun değiliz. Ashında Ecevit bunu hiç iyi yapmadı. Bence ileride getirecekleri sıkıyönetim için şimdiden halkı alıştırmaya çalışıyorlar.

Balgat'lı bir emekçi Balgat'taki faşist katiamı Devrimci Yol'a şöyle anlattı:

10.8.1978 saat 9.30 sıralarında Nergiz kıratnanesinde oturuyorduk. Diğer masalarda genç, ihtiyar halktan kişiler sohbet ediyorlardı. Aniden otomatik silah sesleri duyduk. Beyaz Murat marka arabadan üzerimize kurşun yağdırıyorlardı. O anda kendimizi yere attık bir kaç saniye sonra kalktık yaralıların inildileri yerde hareketsiz yatanlar ve kan deryası içinde ortalık savaş alanından farksızdı. Faşist caniler kahveleri taraya taraya ve aynı zamanda bununla da yetinmeyip yolda yürüyenlere ve karpuz sergilerine de ateş ederek Balgat su deposunun oralarda arabayı terkederek kaçmışlardı. Kahvelerde sağ kalan, yara almayan kişiler ve evlerinden çıkan halk, yaralıları yoldan geçen arabalara bindirerek hastahanelere gönderdik. Yaralıları taşırken jandarma geldi ve bazı jandarmalar yara alanları taşıyan halkı dipçikledi.

Halk, bir insanlık görevi olarak yaralıları taşırken dipçiklenip dağıtılmalarına ve faşist zorbaların bu insanlık dışı katliamına karşı büyük tepki göstererek faşistlerin hedef gözetmeksizin kahvelerde oturan ve yolda yürüyenlere ateş ettiklerini belirterek faşizmin kendileri gibi düşünmeyen herkese düşman olduklarını söylemiştir.

Balgat halkı, devrimcilerin ülkü ocaklarını basıp tahrip etmesini ve faşistleri dövmelerini memnunlukla karşılayıp, herzaman için devrimcileri destekleyeceklerini belirtmiştir.

ANILARI ÖNDERİMİZ YAŞAMLARI ONURUMUZ

Hakkı Halepli

FAŞİST KATİLLER HAKKI HALEPLİ YOLDAŞI HUNHARCA KATLETTİLER

Son zamanlarda Kastamonu'da çevredeki devrimcilerin toparlanması ve anti-faşist mücadelenin boyutları açısından önemli gelişmeler gözlemleniyordu. Bunun en somut göstergesi olarak; yönetiminde Devrimci Yol'dan arkadaşların bulunduğu ve bölgedeki tüm anti-faşist güçler için önemli bir mevzi olan HALKEVİ faaliyete geçmişti. Ülkü ocaklı MHP'li köpekler artık Kastamonu'da eskisi kadar rahat dolaşamıyorlardı.

Faşist katiller genelde yaptıkları gibi baskı ve terörle bir yılgınlık ortamı yaratmak, kitleleri pasifize etmek amacıyla saldırdılar ve 30.7.1978'de gece 3.00 sıralarında Halkevi binasını bombaladılar. Faşistlerin bıraktığı bombanın patlaması üzerine o sırada Halkevi binasında nöbet tutan, Kastamonu'daki anti-faşist mücadelenin en ön saflarında yer alan Hakkı arkadaşı kaybettik.

Hakkı arkadaş Erzurum Atatürk Üniversitesinde okuyan ve geçmişte Erzurum Dev-Genç örgütlülüğünde mücadele vermiş yiğit bir yoldaşımızdı.

Hakkı arkadaşın cenazesi 1.8. 1978 günü Kastamonu'da halktan ve Eğitim Enstitüsü'nde okuyan ilerici, devrimci 2000 kadar kişinin katıldığı anti-faşist bir gösteri ile toprağa verildi.

Mezarlıkta Devrimci Yol'dan bir arkadaşın yaptığı konuşmadan sonra, tüm kitlenin faşizme karşı kinini bir kez daha haykırdığı Devrim Andı içildi. Hakkı yoldaşı toprağa verip geri dönüşte bombalanan Halkevi binasına kadar yüründü.

HAKKILAR ÖLMEZ!

KAHROLSUN FAŞİZM!

TEK YOL DEVRİM!

Orhan Can

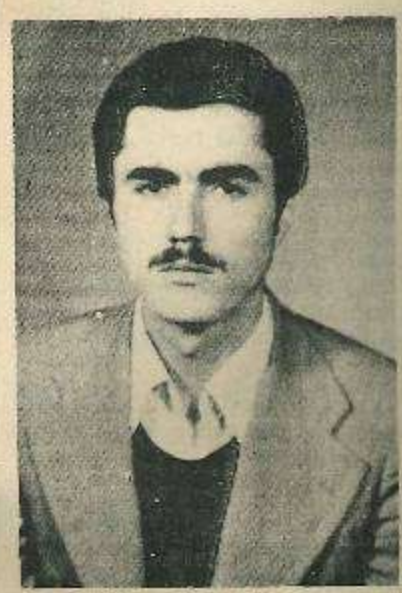

19.7.1978 Perşembe günü Orhan CAN yoldaşımızı bir trafik kazası sonucu kaybettik.

Orhan CAN yoldaş, Vezirköprü'de Devrimci Hareket filizlenmeğe başladığında, kısa zamanda kendisini göstermiş, öğrendiklerini pratiğe geçirerek ön saflarda yerini almıştır. Orhan alçak gönüllülüğü ile, tavır ve davranışları ile tüm Vezirköprü halkının sevgisini kazanmış olan, Vezirköprü'de ve köylerde yapılan devrimci çalışmalarda önde gelen bir arkadaşdı.

Orhan yoldaş bu yıl Amasya Eğitim Enstitüsü'de okumaktaydı, okulundaki faşist işgalin kırılmasında aktif olarak direnmiş ve ön saflarda yerini almıştır.

Orhan CAN yoldaş biz devrimcilerin ve emekçi halkın kalbinde yaşayacak. Onun bıraktığı mücadeleyi sonuna kadar, ta ki Kurtuluşa Kadar sürdüreceğimizi bildiriz.

YAŞAMI ONURUMUZ, MÜCADELESİ ÖNDERİMİZ OLSUN

Ahmet Ato

DEVRİMCİ ARKADAŞIMIZ AHMET ATO ÖLDÜRÜLDÜ

Bir süreden bu yana Gaziantep'in Kilis ilçesinde terör havası estiren faşistler, önce öğretmenler lokalini yaktılar. Bununla yetinmeyen faşistler bir çok defa devrimcilerin yolunu keserek saldırdılar. En son 8 Ağustos günü öğretmenler lokalinin bahçesinde oturmakta olan devrimci kardeşimiz Ahmet Ato'yu hunharca katlettiler.

Ahmet Ato arkadaş Kilis'te devrimci hareketin en yiğit en kararlı bir militanı olarak mücadele ediyordu. Onun bu kararlılığı faşistlerin yüreğine korku salmıştı. Bu nedenle Ahmet arkadaş faşistler için boy hedefi haline gelmişti. Faşistler onu pusu kurarak kalleşçe katlettiler.

Ahmet arkadaşın cenazesi devrimcilerin katılmasıyla el üzerinde mezarlığa kadar taşındı, toprağa verildikten sonra devrim andı içilerek dağılıldı.

Ahmet arkadaşın anısı mücadelemize önder olsun.

KAHROLSUN FAŞİZM, YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

İsmail Yetik

NİĞDE LİSESİ ÖĞRENCİSİ İSMAİL YETİK FAŞİST KATİLLER TARAFINDAN KATLEDİLDİ

Yurt çapında terör ve cinayetlerini sürdüren faşistler 2 Ağustos 1978 günü Niğde Lisesi öğrencisi İsmail Yetik'i kurşunlayarak katlettiler. Bu olay bir kez daha gösterdi ki faşistler yalnızca devrimcilere değil, kendilerinden olmayan herkese, ilericilere, demokratlara, tüm halka saldırıyorlar.

Olayın hemen ertesinde NİKGD, NYÖD, Niğde Eğitim Esntitüsü Derneği, Halkevleri ve TÖB-DER gerekli girişimlerde bulundu. 3 Ağustos günü erkenden NİKGD'de toplanan öğrenciler ve halk büyük gruplar halinde hastaneye gittiler. İşçiler, köylüler, öğrenciler ve öğretmenler İsmail Yetik'in ailesiyle birlikte bayrağa sarılı tabutu alarak mezarlığa doğru yürüyüşe geçtiler. Yol boyunca büyük bir kalabalık halk kitlesi devrimci sloganlar haykırdı. Mezarlıktaki saygı duruşu ve devrim andından sonra düzenli olarak geri dönüldü.

Necmettin Giritlioğlu'nu anıyoruz

İşçi sınıfı hareketinin en fedakar unsurlarından, proleter devrimci arkadaşımız Necmettin Giritlioğlu'nu ölümünün 8. yıldönümünde saygıyla anıyoruz.

Anısı mücadelemize önder olsun.

Hatice Alankuş anıldı

Oligarşinin zindanlarında katledilen Hatice Alankuş yapılan bir dizi çalışma ile Antep'te anıldı. Semtlerde kadınlardan toplanan çarşaflarla bez pankartlar hazırlandı. Bunlar mahalleye asıldı. Ayrıca Hatice Alankuş'un devrimci mücadelesini anlatan duvar gazeteleri hazırlandı ve çeşitli yerlere yapıştırıldı. 12 Mart'ın zulüm günleri ve Hatice Alankuş'un mücadelesi anlatılarak emekçi kadınlar anma toplantısına çağırıldı. Toplantıda faşizm ve faşizme karşı verilen mücadelede görevlerimiz anlatıldı. Daha sonra toplantı, devrimci şiirler ve türkülerle devam etti. Toplantı bitiminde mahallelerde topluca bildiri dağıtıldı. Mahallelerde ilk kez düzenlenen bu çalışma halkın ilgi ve sempatisini topladı. Çalışmaya halkın katılımı büyük oldu ve faşizme karşı mücadele azmini güçlendirdi.

DEVRİMCİ KADINLAR

FAŞİST TERÖRE

* FAŞİST CİNAYET ŞEBEKELERİ BALIKESİR'İ KANA BULADI
* DÖRT YURTSEVER KATLEDİLDİ

Geçtiğimiz günlerde Balıkesir'de meydana gelen olaylarla ilgili olarak 8 Ağustos'ta yayınlanan Devrimci Yol ÖZEL SAYI'sını aşağıda kısaltarak sunuyoruz.

Geçtiğimiz günlerde ülkenin dört bir yanında olduğu gibi Balıkesir'de de faşist cinayet şebekeleri ölüm kustular. 4 devrimci kardeşimiz OLİGARŞİ'nin resmi ve sivil güçlerince katledildi. Yüzlerce ev basıldı, yüzlerce ilerici tüm Balıkesir halkının gözleri önünde coplandı, dipçiklendi, kurşunlandı. Ve olayların sonunda her zaman olduğu gibi; eli kanlı faşist katiller ortalıkta dolaşırken, olayların sorumlusu diye devrimciler tutuklandı, hapishanelere atıldı.

Tüm Balıkesir halkının da bildiği gibi işlenen bu cinayetler ne ilktir nede son olacaktır. Daha dün KAZIM TURAN'ı, FAHRETTİN SELVİ'yi, NAVER ENGİN'i ve ŞABAN DEMİRAL'ı katleden faşist katiller, bundan sonra da halkımıza karşı saldırı ve cinayetlerine devam edeceklerdir.

(...)

Bunun böyle olduğunu Balıkesir halkı kendi gözleriyle görmektedir. Yıllardır işçilerin köylülerin alın terini sömüren YIRCALI'lar, KISIR'lar, ŞEREMETLİ'ler Balıkesir'deki faşist köpekleri beslemekte kendi çocuklarını faşist örgütlerin içine yerleştirerek faşistleri idare etmektedirler.

(...)

Yine son olaylar da açıkça göstermiştir ki, resmi faşist güçler sivil faşist güçlerin eksik bıraktığı işleri tamamlamaktadır.

Olayların gelişimini kısaca hatırladığımızda bu gerçek açık bir şekilde ortaya çıkacaktır. Geçen Cuma günü hapishanede, Bursa'da Tofaş işçisi Muammer Çetinbaş'ı öldüren faşist katil Baki Yeşillioğlu'nun devrimcilere saldırıp gerekli cevabı almasından sonra, faşist katiller intikam alacaklarını bildiriyle açıkça ilan etmişler ve hemen ertesi gün devrimcilerin oturduğu bir evi kurşunlayarak DURSUN DUMAN'ı öldürüp iki arkadaşımızı ağır yaralamışlardır.

Yine hapishanede düzmece bir isyan çıkararak gardiyanları rehin alan (!) faşist katiller devrimcilerin koğuşunu basarak DEVRİMCİ YOL'da yılmadan mücadele eden İBRAHİM ASLAN ve EROL TUNA'yı hunharca katletmişlerdir.

Devrimcilerin ölülerinden bile korkan oligarşinin resmi kollak kuvvetleri, cenazeleri apar topar kaçırıp devrimcilerin tören yapmasını engellemek isteyince, durumu protesto etmek isteyen devrimcilere polisler uzaktan yaylım ateşi açmış ve HASAN KAYNAK arkadaşımız öldürülmüştür.

Yine olayları bahane eden güvenlik kuvvetleri yüzlerce ev basıp, arkadaşlarımızı kız-erkek ayırmadan coplayarak, sokaklarda

sürüklemiş, halka gözdağı vermek istemiştir.

BÜTÜN BU GELİŞMELERDEN SONRA BARIŞ SAĞLAYACAĞINI VAAD EDEN ECEVİT HÜKÜMETİNE SORUYORUZ:

1- Yıllardır Balıkesir halkı üzerinde baskı ve terör uygulayan faşist katiller bundan böyle de ellerini kollarını sallayarak dolaşıp saldırı ve cinayetlerine devam edecekler midir? Bütün bu saldırılardan sorumlu olduklarını açıkça itiraf eden SITKI ŞEREMETLİ, HALE YIRCALI bundan sonra da faşist saldırılara öncülük edecekler midir?

2- Yeni bir saldırı için evinde bomba imal ederken elinde bomba patlatan faşist katil YAHYA BOZ (NAVER ENGİN'in katillerinden) ve HALİT KOYUNCU hakkında herhangi bir işlem yapılacak mıdır?

3- Kredi yurtlar kurumu yurdunda uzaktan uzun menzilli ve susturuculu silahla öldürülen devrimci kardeşimiz KAZIM TURAN'ın katilleri ortaya çıkarılacak mıdır? Bu cinayete katıldığı bilinen faşist polis HÜSEYİN YERLİ hakkında soruşturma açılacak mıdır?

4- NAVER ENGİN, FAHRETTİN SELVİ ve ŞABAN DEMİRAL'ın katilleri yakalanıp cezalandırılacak mıdır?

5- Hapishanedeki düzmece isyan sırasında faşist katillere anahtarları veren gardiyan RAMAZAN GÜNEŞ ve arkadaşı hakkında herhangi bir işlem yapılacak mıdır?

6- Aygören mahallesinde kahvede İBRAHİM TÜRK'ü kurşunlayan Özcan Kılıç, Uğur ve Ablakoğlu adlı faşistler cezalandırılacaklar mıdır? Ablakoğlu olaya katılıp arkadaşlarını ele verdiği halde arkadaşları hala yakalanmıyacak mıdır?

7- Hapishanedeki düzmece isyan sırasında faşist katillerle görüşüp, faşistlerin bütün isteklerini yerine getireceğine dair söz veren Adalet Bakanı MEHMET CAN, bütün bu yaptıklarıyla vaad ettiği "barış ve huzuru" sağlayabilecek midir?

8- "Gerekirse 1000 kişi öldürülecek, ama devlet gücünü ispat edeceğim." diyerek devrimcilere saldırı emrini veren Emniyet Müdürü, bundan sonra da Balıkesir'in güvenlik görevlilerine müdürlük edecek midir?

9- Bugüne kadarki saldırılarda faşistlerle birlikte hareket eden, Pazartesi günkü olaylarda devrimcilere ilk kurşunu atan 1. Şube Müdürü Aydın Genç ve POL-BİR üyesi faşist polisler bundan sonra da iş başında kalacaklar mıdır?

10- Savaştepe'deki törenlerde devrimcilere saldırı emri veren jandarma yüzbaşısı ve emniyet amiri taltif mi edileceklerdir?

EVET, "BARIŞ ve HUZUR" sağlayacağını vaad eden ECEVİT HÜKÜMETİNE ve Balıkesir milletvekili İçişleri Bakanı'na bir kez daha soruyoruz: Vaad ettiğiniz barış ve huzur yukarıda açıkladığımız Vali, Emniyet Müdürü ve 1. Şube Müdürü'nün yaptıklarıyla mı sağlanacaktır?

Sahte barış çağrılarıyla ve "sağada, solada karşıyız" teraneleri ile faşist güçlerin halkımıza karşı açtığı savaş sona erdirilebilir mi? Biz bütün bu soruların cevabını biliyoruz. Sorularımıza ECEVİT hükümeti elbetteki cevap veremiyecektir.

Bugüne kadar ki uygulamaları ile ECEVİT hükümeti faşist cinayet şebekelerinin üstüne gidemiyeceğini, faşist katilleri cezalandıramıyacağını, sömürü ve soygun düzenini devam ettirip emekçi halkımızı açlığa ve yoksulluğa mahkum ettireceğini, bir avuç tekelci burjuva, toprak ağası ve tefecinin milyonlarına milyon katarak onların hükümeti olduğunu ispatlamıştır.

O HALDE biz emekçiler, işçiler, köylüler için bir tek yol vardır: ECEVİT'İN SAVAŞ HİLELERİNE VE SAHTE BARIŞ ÇAĞRILARINA ALDANMADAN, FAŞİST GÜÇLERİN BİZE KARŞI AÇTIĞI SAVAŞI KABULLENMEK VE FAŞİZME KARŞI YILMADAN MÜCADELE ETMEK!

Faşizme karşı olan herkes; bütün bu saldırıların kaynağını, destekleyicilerini iyi kavrayıp, faşist güçleri yerle bir edinceye kadar mücadele etmelidir. Faşizme ve Emperyalizme karşı mücadelemiz tüm halk güçlerini faşizme karşı seferber ederek zafere ulaşabilir.

KATİLLER BULUNSUN,
HESAP SORULSUN!

İSPARTA'DA EMEKÇİ HALK GÜÇLERİ FAŞİZME TESLİM OLMAYACAK

Aşağıda, Isparta'lı devrimcilerin son olaylar üzerine yaptıkları değerlendirmeyi sunuyoruz:

Faşizmin halk güçlerini bölmek, omuz omuza savaşacak olan insanları ayrı kamplara itmek için kullandıkları yöntemlerden birisi de mezhep ve ırk farklılıklarını körüklemektir, gerçek düşmanın gözden gizlenmesine yarayacak sahte bölünmelerle kitle katliamlarına zemin hazırlanması dün Malatya'da, Kars'ta, Elazığ'da geçtiğimiz günlerde de Isparta'da tezgahlanmak istenildi. Isparta'da faşistleri özellikle kudurtan olay ise, devrimcilerin ilk kez bu denli geniş bir protesto eyleminde bulunmaları ve öldürülen devrimci arkadaşlarına sahip çıkmalarıdır.

Ali ALICI arkadaş Isparta hapishanesindeki arkadaşlarını ziyarete giderken bir grup faşist tarafından taşlanarak, işkence ile katledilmiştir.

Devrimci Yol olarak yaptığımız değerlendirme sonucunda, devrimci arkadaşımızın öldürülüşünü küçük bir cenaze töreni ile protesto etmek yerine, ona anti-faşist bir protesto eylemi ile sahip çıkmamızın gerektiğini ortaya koyduk. Isparta'daki faşistlerin gücü ve diğer etkenlere rağmen devrimci mücadele anlayışımız bunu gerektirmekteydi. "Faşistler çok fazla, aman sesimizi çıkartmayalım, yoksa etrafı yakıp yıkarlar" mantığı elbette ki devrimci mücadele anlayışı ile çelişecekti. Nitekim KSD miting önerimize şartları vs. öne sürerek karşı çıktı.

Bizler diğer siyasetler katılmasa bile miting yapmaya kararlıydık ki cenazeye gelenlerin yarısından fazlasını oluşturuyorduk. Miting başladığı zaman CHP'deki tüm kitle (yaklaşık 500 kişi) de eyleme katıldı. CHP binasının önünden devrimci sloganlar haykırılarak başlayan yürüyüş 1. Şube Müdürünün ve Albay'ın bütün itirazlarına rağmen sürdürüldü. Ancak bu sırada caminin önüne gelmemizi bekleyen komutan, devrimcileri caminin olduğu yöne doğru sıkıştırmaya çalıştı. Bu sırada camide bulunan Isparta Eğitim Enstitülü bir faşist köpek "komünistler camiyi bastı", "komünistlere ölüm" diyerek camidekileri kışkırttı. Faşistler tekbir sesleriyle üzerimize saldırdılar. Devrimciler bir yanda faşistler, diğer yandan da dipçiklerin arasında kalmışken, polis de coplarını çekerek ve arabalarını sürerek arkadan ve yandan hücuma geçti. Ancak öndeki Dev-Genç'liler paniğe meydan bırakmadan ve kitleden tek bir kişiyi yakalatmadan ve yaralanmasına meydan vermeden kitleyi CHP binasının önüne çektiler. Bu muhtemel gelişme düşünülerek önceden alınan tedbirler başarılı oldu.

Bu andan itibaren faşistler camilerden "komünistlerin camileri bastığı, halka saldırdıkları" yolundaki anonslarla topladıkları kalabalığı, ilericilerin evlerini, dükkanlarını tahrip etmek için yönlendirmeye başladılar. TÖB-DER ve POL-DER altüst edildi. Devrimcilerin bir kısmının Burdur ve Dinar'a gitmeleri sağlandıktan sonra kalanlar güvenliklerini sağlamak amacıyla CHP binasına çekildiler. Faşistlerin kışkırtmasıyla toplanan yaklaşık 500 kişilik bir kalabalık binayı sardı. Devrimcilere saldırırken bir cop da kendileri vurabilmek için gözleri dönen polisler bu kalabalığı 3 saat boyunca dağıtmadılar. Ve bu zaman süresince 155 kişinin içerisinde bulunduğu bina taş yağmuruna tutuldu. Faşistler "Isparta komünistlere mezar olacak", "Komünistlere ölüm", sloganlarıyla topluluğu kışkırtmaya ve saldırıya devam ettiler. İçerideki devrimciler tahkimat yaparak can güvenliklerini sağladılar. Bir müddet sonra faşistler bina etrafındaki saldırılarına son verdiler, fakat şehir içerisindeki saldırılarına devam ettiler.

Devrimcileri çıkartmaya gelen ve "kısmi sıkıyönetim ilan edildi" b. laflarla direnmeyi sona erdirmek isteyen albaya ve CHP il başkanı ve senatörünün taleplerine rağmen, aç, susuz, hiç bir arkadaşta tek bir sızlanma olmadan sabah saat 4.30'a kadar direnişimizi sürdürdük.

Sabah saat 4.30'da yaptığımız değerlendirme sonucunda dışarı çıkmaya karar aldık ve 155 kişi Adliye karşısında hapishaneden hiç te farkı olmayan Meslek Yüksek Okulu'na göz altında götürüldük. Bütün askeri birlikler alarma geçirilmişti ve çevre alabildiğine polis ve jandarma doluydu.

Bütün terör ve demagojilerine rağmen faşistlerin halkı kandırmada pek başarılı olamadıkları görüldü. Turan ve Gülistan mahallelerinin anti-faşist halkı gözaltında bulunduğumuz 2 gün süresince bizlere yiyecek ve battaniye taşıdılar. Devrimciler, her nerede olursa olsun, hayatın her alanında, hapishanede dahi devrimci tavır içerisinde hareket etmeye ve devrimci eğitimlerini sürdürmeye devam ettiler. Dev-Genç'lilerin örnek tavırları, söyledikleri marşlar ve getirdikleri görüşler, yılgınlığa kapılanlara ve diğer siyasetlerin sempatizanlarına örnek oluyordu. 2 günlük gözaltı süresince de eylemin devam ettiği ve devrimcilerin her şart altında mücadeleyi sürdüreceği gösterilmiştir.

Yaptığımız bazı eksik taktik değerlendirmeler (örneğin namaz saatinin hesaplanmayışı) ve arkadaşların deneyimsizlikleri, bazı hatalara neden olmuşsa da ; bu olay Isparta'da ilk kez devrimcilerin varlığını ve mücadelesini kanıtlamıştır. Ispartalı devrimciler olarak bundan böyle faşistleri yıldırmaya yönelik eylemlerimize devam edeceğiz. Çünkü biz faşizme karşı mücadelenin dişe diş, göze göz bir mücadele olduğunun bilincindeyiz. Çünkü biz faşizme karşı mücadelede ancak ve ancak kararlı ve bilinçli olduğumuzda başarılar elde edeceğimizin bilincindeyiz. Mücadelemiz kurtuluşa kadar sürecektir.

KAHROLSUN FAŞİZM,
YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

Isparta'dan bir grup
Devrimci Yol sempatizanı

KARŞI SAVAŞALIM

ADANA'DA FAŞİST KÖPEKLERE HADLERİ BİLDİRİLİYOR

Devrimci mücadelenin Adana'da yükselmeye ve yayılmaya başlamasından buyana faşist güçler bütün olanaklarıyla halka karşı saldırılar düzenliyorlar. Bu seneye kadar halka istedikleri gibi zulmeden faşist zorbalar devrimcilerin halkı kendilerine karşı dikmeye başlaması üzerine var güçleriyle gelişen mücadeleyi boğmaya çalışmaktadırlar. Devrimci Hareketin gelişmeye başladığı Yavuzlar, Sarıçam, Kiremithane ve Sinanpaşa bölgesinde faşist güçlerle halk güçleri arasında hareketimizin açtığı kampanya döneminden buyana sürekli olarak yoğun bir mücadele sürmektedir. Artık bu bölgeyi eskiden olduğu gibi babalarının çifliği gibi kullanamayacaklarını, halktan haraç toplamanın öyle eskiden olduğu gibi kolay olmadığını gören faşist katiller Çuko-Birlik'teki işçi kılıklı faşistleri ve diğer bölgelerden topladıkları katilleri bir çok defa halka saldırttılar. Bir kaç kez mahalleyi ve kahveleri basmaya yeltendiler. Fakat devrimcilerin önderliğinde halktan gerekli derslerini de aldılar.

Son olarak Kiremithane mahallesinde Ülkü Ocakları şubesi açmak istediler. İnlerini açmaya geldikleri zaman karşılarında devrimci halk güçlerini buldular. Ve halk güçlerinin ateşli direnişleri karşısında çareyi tabanları yağlamada buldular.

Kiremithane'de halktan derslerini alan faşist güçler bu defa Yavuzlar-Sarıçam bölgesinde bir ÜGD şubesi açarak güçlerini yeniden toparlamayı denemeye kalkıştılar. Kadirli, Kozan ve Adana'nın diğer bölgelerinden toparladıkları 300 kadar faşistle bu şubeyi açmaya kalkıştılar. Devrimci güçler faşistlerin bu yeni saldırı üs lerinin faaliyete geçmesini engellemeyi kararlaştırdılar.

Halk güçleri iki büyük ve bir küçük gruba ayrılarak önce faşistlerle devrimciler arasındaki polis barikatını kırmışlar, daha sonrada faşist katillere karşı kadınıyla, çocuğuyla 600 kişilik bir kuvvetle bütün mahalle halkı her türden savunma araçlarıyla saldırıya geçmişlerdir (Devrimcilerin önderliğindeki bu kitle içinde HK, HB ve İGD'liler de yer alarak faşistlere karşı birlikte mücadele verilmiştir). Faşistler darma dağınık edilerek sokak aralarında kovalanmış, altı faşist ağır biçimde yaralanmış ve faaliyete geçirmeyi düşündükleri inleri dağıtılmıştır.

Faşistlerin mahalleden sürülmesinden sonra kalabalık bir halk kitlesi mahalle içinde marşlar söyleyerek ve sloganlar atarak gösteriler düzenlemiştir. Polis ve jandarma ise ancak halkın dağılmasından sonra bir kaç devrimciyi alarak olaylara müdahale edebilmiştir!

Halk güçlerinin faşist zorbaları devrimcilerin önderliğinde dağıtması hem Yavuzlar çevresinde hemde Adana'nın diğer yörelerinde halka güven vermiştir. Bu güven sonucudur ki faşistlere bu defada Sinanpaşa mahallesi civarında, devrimcilerin önderliğinde, gerekli ders verilmiştir. Bu kerede faşistlerin saldırı üssü MİSK temsilciliği polisin halka saldırısına rağmen dağıtılmıştır. Karşıyaka, faşistlerin güçlü olarak bilindiği Yurt gibi mahallelerde ve daha bir çok yerde faşist güçlere karşı halkımız CHP'den umudunu keserek artık kendini korumanın ve faşistlerden mahallesini, fabrikasını, köyünü temizlemenin yollarını bulmaktadır. Her saldırılarında halkımız faşizme gereken dersi verecektir.

VEZİRKÖPRÜ'DE DEVRİMCİ MÜCADELE YÜKSELİYOR

27.7.1978 akşamı faşistler sinemanın önünde dondurma satarak geçimlerini sağlayan devrimci arkadaşlarımıza saldırdılar. Olaydan haberdar olan devrimciler sinema önüne gelerek içeride mevzilenen faşistlere hak ettikleri cevabı verdiler. Buradaki yiğit direnişimizden sonra faşistler kaçtılar.

Olayın arkasından devrimciler kalabalık bir kitleyle anti-faşist sloganlar haykırarak bu saldırıyı protesto ettiler. Bu olaydaki yiğitçe direniş ve korsan miting ile faşistler halka teşhir edildiler, halkın nefretini kazandılar. Daha sonra bu durumu hazmedemeyen faşist köpekler ilericilerin oturduğu çay bahçesini ve içerdeki devrimcileri iki taraftan yayım ateşine tuttular.

Açılan ateş sonucunda ilerici bir arkadaş ayağından vuruldu, bir dükkan ve şehir kulübü kurşunlandı. Bunun üzerine halk ve devrimciler "Faşist katiller", "Kahrolsun faşizm", "Katil oligarşi" diyerek ateş edenleri kovalamaya başladı. Saldırganlar kaçmayı başardılar ama birisinin kimliği tespit edildi.

Bu olaydan sonra devrimcilerle bütünleşen halk, MHP'yi, Ülkücü Gençlik Derneğini, Ülkü-Bir'i tahrip ederek çarşı ortasında toplanıldı. Bir saate yakın, sloganlarla her taraf inletilerek, faşistlere, Vezirköprü'de devrimci teror ile anladıkları dille cevap verildi.

KAHROLSUN FAŞİZM,
YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

Vezirköprü Halkevi
Vezirköprü TÖB-DER

AYDINLIK'ÇI HAİNLER ADANA'DA İKİ YURTSEVERİ KATLETTİLER

Devrimci halk güçlerinin onurlu mücadelesini boğma tertiplerinin yeni boyutlar kazandığı, halkın umut bağladığı Ecevit'in ABD emperyalizmi ve yerli tekelci işbirlikçilerine iyice teslim olduğu bir dönemde, Aydınlıkçı hainler halka karşı yeni tertipler düzenlemektedirler. Sivil sıkıyönetim uygulamalarına geçildiği bir dönemde "sol" adına yola çıktığını iddia eden Aydınlıkçı hainler hakim sınıflara halka karşı saldırı yolları açmaktadırlar.

Faşizme karşı mücadelenin gelişmeye başladığı Adana'da halka karşı mücadele konusunda Tercüman ve Hürriyet'le yarışan Aydınlık; devrimcilerin halktan tecrit edilmesi için haftalardır yoğun bir çabanın içindeydi. Düzenledikleri tertip sonucu Aydınlıkçı hainler HK görüşünü benimseyen iki yurtsever arkadaşı katlettiler.

Olayın geçtiği Meydan mahallesi uzun mücadeleler sonucu devrimci halk güçlerinin kontrolü altına girmiş olan ve faşistlerin sökülüp atıldığı devrimci bir bölgedir. Yüzlerine solculuk maskesi geçirmiş oldukları için Aydınlıkçı döneklerde bu mahalleye girebilmekteydiler. Bu son olaydan bir hafta öncede mahallede olay çıkarmak için kışkırtıcı bir bildiri dağıttılar. Bu bildiride yiğit Meydan halkının onurlu mücadelesine çamur atılmakta ve devrimciler alenen ihbar edilmekteydi. Daha da ileri gidilerek halk düşmanı faşistler savunulmaktaydı. Bu Aydınlıkçı hainler çetesinin hazırladıkları son provokasyonlarının önemli bir adımıydı.

Yavuzlar mahallesinde bütün yurtseverlerin omuz omuza faşist katillere karşı verdikleri kavganın Adana'da duyulmaya başlamasından hemen sonra, bu kavga içinde tabii ki yerleri olmayan Aydınlıkçıların Meydan mahallesi dışından ve hatta Adana'nın çevresinde toplandıkları otuz kadar taraftarlarıyla hazırlıklı bir biçimde gelerek akşam üzeri günlük Aydınlık gazetesi satmaya başlamaları bir tertipten başka bir şey değildir. Halkın Yavuzlar'daki şerefli mücadelesini karartmak, halkın moralini bozmak, devrimcileri halktan tecrit etmek ve devrimci bir bölge olan Meydan mahallesini polise hedef olarak göstermekten başka bir şey değildi amaçları.

Olayı HK'lerin kendi aralarında meydana gelmiş bir olay olarak göstermeye çalışması Tercüman gazetesinden kocaman bir aferin almalarını sağlamıştır. Halkın gözleri önünde iki yurtseveri katleden Aydınlıkçı katiller efendilerinin gözlerine girme konusunda önemli bir adım atmıştır.

Ülkemizde sınıf mücadelesi gittikçe keskinleştikçe, halk güçleri ile faşist güçler arasındaki kavga kızıştıkça sol içindeki saflar da giderek belirginleşiyor. Hakim sınıfların sol içindeki uzantısı olan revizyonistler bu kavgadaki hakiki mevzilerini, adım adım ilerliyerek açığa çıkarıyorlar.

Egemen sınıflar uşaklığını artık gizlemez hale gelen Aydınlıkçı hainleri halkımız daima lanetleyecektir. Ve onlar layık oldukları sona mutlaka ulaşacaklardır.

EMEK MAHALLESİNDE DEVRİMCİ MÜCADELE YÜKSELİYOR

Emek mahallesinde Direniş Komitesi önderliğinde sürdürülen anti-faşist mücadele yeni boyutlar kazanarak yükseliyor. Nene Hatun yurdunda üslenen faşistlerin buradan sökülüp atılması için 5.5 ay dişe diş bir mücadele içerisine giren, bu onurlu kavgada iki yiğit evladını kaybeden Emek halkı şimdi kendi mücadelesine daha sıkı sarılıyor.

Yurdun kapatılmasından sonra daha önce pazar yerinde tuttukları bazı evlere yerleşen faşistler resmi güçlerin de yardımıyla pazar yerinin de içinde bulunduğu dar bir bölgeyi kontrol altına almayı "başardılar". Emek mahallesinin yanında bulunan Beşevler bölgesinde tutunabilmek için de faşistler tüm olanaklarını ellerinde tuttukları bu dar bölgeye teksif ediyorlar.

Bu durumda devrimcilerin yaptıkları ve yapmaları gerekenler nelerdir?

Devrimciler Emek mahallesi özelinde yaptıkları "yurdun kapatılmasıyla mücadelenin sona ermeyeceği, aksine boyutlarının giderek yükseleceği" tespiti pratikte doğrulandı. Ne var ki içerisinde değişik siyasi görüşlü bazı unsurların da yer aldığı Direniş Komitesi, içinde barındırdığı çeşitli eksiklik ve zaaflar nedeniyle doğru devrimci çizgisini tam olarak pratiğe yansıtamadı. Çokyönlü mücadelenin hayata geçirilmesinde önemli eksiklikler ortaya çıktı. Bu nedenle devrimcilerin çalışmaları yurdun kapatılmasından sonraki dönemde çalışmaların canlandırılması ve halkın sokak sokak örgütlendirilmesi doğrultusunda oldu.

Aktif mücadele ilişkilerin geliştirilmesini sağladı. Mücadelenin bu iki biçiminin birbirini geliştiren, birbirini tamamlayan bir bütün olarak kavranılması gerekliliği bir kez daha ortaya çıktı.

Taşıdığı bütün eksiklik ve olumsuzluklara rağmen, Emek mahallesinde verilen mücadele Devrimci Hareketimizin ülke çapında Direniş Komiteleri önerisinin doğruluğunu kesinlikle kanıtlamaktadır.

Bu bağlamda 29 Temmuz günü hayata geçirilen eylem olumu bir nitelik taşımış ve anti-faşist mücadeleyi yükseltmiştir. 29 Temmuz günü faşistlerin kontrolu altındaki bölge kısa bir süre için devrimcilerin kontrolu altına girdi. Halkın desteğini alan devrimcilerin bu hareketi sonucu faşistler soluğu Beşevler'de aldılar. Devrimciler hemen bu bölgedeki evleri dolaşarak faşizmin gerçek yüzünü teşhir ettiler. Geliştirilen bu eylem büyük bir sempati yarattı. Aylardır çocuğunu alıp dışarı çıkamayan analar, babalar yollara döküldüler. 31 Temmuz'da ise sivil faşist güçlerin düştüğü aczi gören resmi faşist güçler devreye girdiler. Devrimcilerin oturduğu kahveyi kapatarak faşistleri tekrar bu kahveye yerleştirdiler.

Bu arada söylemeden geçemeyeceğimiz diğer bir konu da siyasi çalışmayı yalnızca dergi satmak olarak gören KSD'lilerin tutumudur. Gücümüz yok diyerek her türlü eylemden kaçan, öte yandan 30 kişiyle dergi satmaya giden bu arkadaşlar doğru devrimci pratiğin ne olduğunu kavramadıkça hüsrana uğramaya devam edeceklerdir.

Emek mahallesinde yükselen devrimci mücadele doğal olarak hakim sınıfların tepki ve tedbirlerini de birlikte getirmiştir. Nitekim bunun en somut göstergesi ülke çapında geliştirilen sivil sıkıyönetim uygulamalarının "hassas bölge" ilan edilen Emek mahallesine yansımalarıdır. En küçük demokratik mücadeleye bile tahammülü olmayan bu uygulamalara karşı, yeni mücadele taktiklerinin geliştirilmesi, emekçi halk güçlerinin sürekli uyanık tutulması ve örgütlendirilmesi zorunludur. Bu bağlamda anti-faşist mücadelenin devrimcilere yüklediği görevler daha da karmaşıklaşmaktadır. Halkın faşizme karşı birleşik devrimci mücadelesini örgütleyelim.

EMEK'TE FAŞİSTLERE YER YOK!

SİVİL SIKIYÖNETİME HAYIR!

KAHROLSUN FAŞİZM,
YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

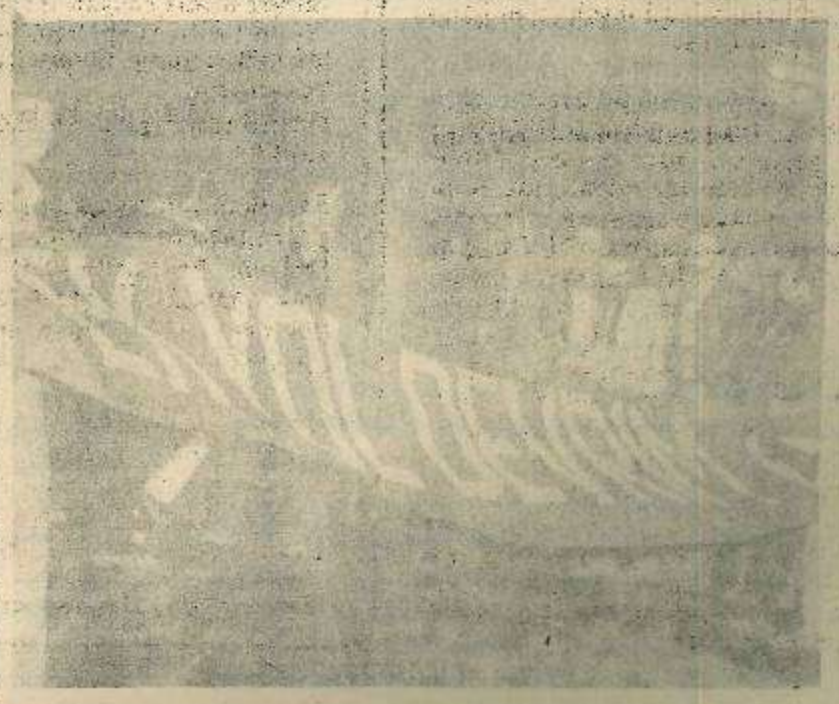

SUNİ DENGE– ÖNCÜ SAVAŞI ve İÇ SAVAŞ ÜZERİNE

1971 Hareketinin teorik çizgisinin oluşumu,1965-71 dönemi içerisindeki ayrışmalar ve bu ayrışmalar içindeki ideolojik mücadeleler içinde ortaya çıktı. Daha önce çeşitli yazılarda ana hatlarıyla belirlenmiş olan bu teorik tezler, *en son* 12 Mart dönemi içinde THKP-C Hareketi içinde ortaya çıkan ayrılık sırasında M.Çayan tarafından kaleme alınan ve Kesintisiz Devrim II-III diye tanınan yazıda genişçe bir şekilde toparlanılarak formüle edildi.

Yenilgiden sonra, THKP-C Hareketinin örgütsel yapısının bütünüyle dağılmasından sonra,ülkemiz solundaki diğer bölünme ve gruplaşmaların yanısıra,THKP-C Hareketinin *genel* kapsamı içinde yer alan kesimler içinde de çeşitli ayrışma ve gruplaşmalar ortaya çıktı. Bugün diğerlerinin yanısıra, bu gruplaşmalar arasında da bir ideolojik mücadele ve tartışma sürüyor. Bizim açımızdan (çoğunlukla geçmiş hareketin tezlerinin değişik yorum ve kavramlışları etrafında süren) bu tartışmanın bütün anlamı Devrimci Hareketin teorik gelişiminin bir vasıtası olmasındadır. Böyle bir anlayışla, yanlış görüşlere karşı, bu görüşleri savunan gruplardan herhangi biri tarafından ileri sürülen tezleri ele alarak tartışmaya çalışıyoruz. Bu, bütün önemli tartışma konuları teker-teker belirli bir açıklığa ulaşıncaya dek sürecek. Bu,bir yönüyle,Devrimci Hareketin teorik gelişim sürecinin tamamlanması doğrultusundaki bir çalışma sayılmalıdır.

Bizim çoğunlukla "aceleci gruplar" başlığı altında topladığımız kesimde belli başlı üç ayrı grup var. HDÖ (Acil), MLSPB ve Devrimci Kurtuluş (Eylem Birliği). Bunlardan MLSPB ve Eylem Birliği'nin görüşleri etrafında,geçen sayıda,kısaca mücadele biçimleri ve devrim anlayışı üzerinde durmuştuk. Bu sayıda, HDÖ'cüler tarafından savunulan görüşler etrafında, suni denge, öncü savaş kavramları ve iç savaş ile ilgileri üzerinde duracağız.

Kendilerini geçmişin ve M.Çayan'ın görüşlerinin "hakiki savunucusu" olarak gören MLSPB ve EB (Eylem Birliği) grupları tarafından "inkarcılık", "pasifistlik" gibi sıfatlarla nitelenen HDÖ'cüler de,diğerleri gibi,bizim görüşlerimizde M.Çayan'la çelişen bir şeyler bularak onu nasıl inkar ettiğimizi(!) ispatlamaya özel bir önem verirler. Onlar, bizim direniş komiteleri ve iç savaş tespitlerimizde suni denge ve öncü savaşı kavramlarıyla çelişen bir şeyler bulduklarını düşünüyorlar. "Cephe" isimli legal dergilerinde şöyle yazıyorlar.

> "Şimdi D.Yol'un ülkemizdeki durum ve direniş komiteleri üzerine neler getirdiğini görelim:
>
> 'Bugün ülkemizdeki silahlı faşist güçlerle devrimci halk güçleri arasındaki çatışma bir iç savaş sürecini derinleştiren bir doğrultuda gelişiyor.' (...)
>
> 'Faşist güçlerin halk yığınlarını, yıldırmaya yönelik saldırıları, geniş halk yığınları arasında bir savunma ihtiyacının doğmasına neden olmakta çatışmanın genişleyip yaygınlaşması anti-faşist bir dayanışma eğiliminin doğmasına ve gelişmesine neden olmaktadır... Direniş komiteleri bu eğilimin devrimci bir doğrultuya kanalize edilmesi, bağımsız bir Devrimci Hareket'in halk iktidarını hedefleyecek şekilde ve tüm anti-faşist halk güçlerinin birleşik devrimci savaşının örgütlendirilmesi doğrultusunda kavranılmasının bir gereği olarak ortaya çıkmıştır.' (Devrimci Yol, Sayı 13, s. 11).

D. Yol burada açıkça suni denge olgusunu inkar etmektedir. Faşist güçlerin halk yığınlarını yıldırmaya yönelik saldırıları oligarşinin kitle pasifikasyonunun bir parçasıdır. Faşist saldırılar; halk kitlelerinin mevcut düzene karşı, tepkilerinin pasifize edilmesinde oligarşinin resmi vurucu gücü yerine sivil vurucu gücünü kullanmasıyla tezgahlanır. D.Yol'a göre silahlı faşist güçlerle devrimci halk güçleri arasındaki çatışma bir iç savaş doğrultusunda gelişmektedir. Buradan hemen çıkartılabilecek sonuç; oligarşinin kitlelerin kendiliğinden gelme mücadelesi sonucu artık suni dengeyi koruyamaz hale geldiğidir. Suni denge bozulduğuna, halk kitlelerinin düzene karşı tepkileri de açığa çıktığına göre bu durumda öncü savaşı tüm fonksiyonlarını kaybeder. O zaman devrimcilerin karşısındaki görev suni dengeyi bozmak ve kitlelerin mevcut düzene karşı tepkilerini açığa çıkarmak değildir; kitlelerin zaten açığa çıkmış olan tepkilerini kanalize etmek ve örgütlemektir. Direniş komiteleri de halk kitlelerinin düzene karşı, açığa çıkmış tepkilerini örgütleme araçlarıdır."

Burada, bütünüyle çarpık bir mantığın sözkonusu olduğu ortadadır. Suni denge-öncü savaş konularındaki yanlış görüşlerin sözkonusu olması bir yana,dünya görüşü açısından da temelden bir sakatlık taşıyor.

Bugün, ülkemizde bir iç savaş sürecinin derinleşmekte olduğundan, faşist saldırılara karşı kitlelerin belirli bir direnme ve dayanışma eğilimi içinde olduğundan söz ediyorsun! O bunların gerçek olup olmadığına, yaşanan hayata aldırmıyor bile. Böyle dersen suni dengeyi reddetmiş olursun! Sorun bu! Söylenenlerin gerçek olup olmadığını tartışmıyor bile. Bu,artık iyice tanıdığımız dogmatik kafa yapısına (dünya görüşüne) ait bir özellik.

Bu yaşanan gerçeklerin suni dengenin ortadan kalktığı, öncü savaşının da artık gereksiz olduğu anlamına geldiği iddiasına gelince, bu düpedüz saçma bir şeydir. Birbirinden tamamen farklı şeyleri karşı karşıya getirme ve bu yolla bizi çeliştirme sevdasıyla başvurulan bir *zorlama*dır.

Suni denge kavramı, daha önce de bir çok kere belirttiğimiz gibi, bizim gibi yeni sömürge ülkelerin (üçüncü bunalım döneminin özelliklerinin bir sonucu olarak) eski sömürge ülkelere göre ortaya çıkan değişimlerini ifade etmek üzere formüle edilmiştir. Eski sömürge, yarı-sömürge ülkelerdeki halk savaşları kendiliğinden nitelikli köylü ayaklanmalarının yer aldığı bir zemin üzerinde gelişmiştir. Bunun sonucu olarak,savaş daha başlangıçtan itibaren kitlesel bir savaş niteliğinde gelişmiştir. Gene açık-askeri işgal altındaki ülkelerde köylülerin işgalcilere karşı kolayca harekete geçirilmesi sözkonusu olmuştur.

1970'lerde,ülkemizde de halk savaşının bu şekilde gelişeceği gibi düşünceler yaygındı. 12 Mart'ın hemen arkasından, silahlı eylemlerin bu şekilde halk hareketlerine dönüşmemesi, silahlı mücadele ve halk savaşı fikrinin yanlışlığı düşüncelerinin gelişmesine yol açmıştı. Mahir Çayan bu durumu, emperyalizmin 3. bunalım döneminin özelliklerinin bir sonucu olarak,yeni sömürge ülkelerde ortaya çıkan değişimleri inceleyerek, suni denge başlığı altında formüle etmiştir: Özetle,merkezi otoritenin güçlenmesi, eski feodal parçalanmanın ve ağır feodal sömürünün bulunmaması gibi nedenlerle,geniş silahlı köylü ayaklanmaları yoktur. Ve mücadelenin hemen başlangıcında savaşın kitlesel bir nitelik kazanması sözkonusu değildir. İşte suni denge kavramının anlattığı şey budur. Yani, ülkemizde geniş köylü (ve halk) kitlelerinin,Çin ve Vietnam gibi ülkelerde olduğu gibi,mevcut düzene karşı kolayca silahlı hareketlere geçirilemeyeceği olgusudur. Bunun için halk savaşının ilk aşaması, eskisi gibi kitlesel bir savaş niteliğinde değil,öncü savaşı niteliğinde olacaktır.

Suni denge kavramı ile bugün sözü edilen iç savaş kavramı çelişmemekte midir? Başka bir ifadeyle,bugün faşist güçlerle halk güçleri arasındaki çatışmalar sözkonusuysa, suni dengeden sözedilebilir mi?

Burada kısaca açıklanması gerekenler şunlardır. *Birincisi:* Ülkemizde bir iç savaşın gelişmekte olduğu bir gerçektir. Ama bu, bugün geniş kapsamlı bir savaşın varolduğu anlamına gelemez. İç savaş kavramını en gelişkin biçimiyle , ulusun bir kısmının bir tarafa bir kısmının da diğer tarafa ordular şeklinde dizilip birbiriyle vuruştuğu bir durum olarak anlarsak,elbetteki bugün böyle birşey söz konusu değildir. Ama günde ortalama 3-5 (7-8 ayda 500'den fazla) kişinin öldüğü bir ülkede bir iç savaştan sözetmemek için insanın yaşanan gerçeklere sıkı sıkıya gözlerini kapatması gerekir. Böyle bir şeyin devrimcilikle ilgisi olamaz.

İkincisi, bu durumun suni dengeyi ortadan kaldırmadığı da bir gerçektir. Yukarda yaptığımız alıntıda şöyle deniyordu:

> "D.Yol'a göre silahlı faşist güçlerle devrimci halk güçleri arasındaki çatışma bir iç savaş doğrultusunda gelişiyor. Bundan hemen çıkartılacak sonuç; oligarşinin suni dengeyi koruyamaz hale geldiğidir. Suni denge bozulduğuna, halk kitlelerinin düzene olan tepkileri açığa çıktığına göre,bu durumda öncü savaşı tüm fonksiyonlarını kaybeder".

Faşistler silahlı saldırılar düzenliyorlarsa ve buna karşı halk çeşitli şekillerde direniyorsa ve bunun sonucu olarak ülkede yaygın ve sürekli çatışmalar sözkonusuysa, niçin "bundan hemen çıkartılacak sonuç: oligarşinin suni dengeyi koruyamaz hale geldiği" oluyor? Böyle bir sonucun faşistlerin silahlı saldırıları sonucu (ve devrimcilerin önderliğindeki halkın da kendisini savunması sonucu) meydana gelen çatışmaların (yani bugün ülkemizde hergün yaşadığımız bu *gerçeğin!*) suni denge kavramına ters düştüğü yolundaki bir hatalı düşünceden kaynaklandığı ortadadır. Bu, bir yönüyle suni denge kavramı ile ilgili zorlamaların, diğer yönüyle de bizim söylediklerimizde M.Çayan'la çelişen bir şey bulma gayretkeşliğinin sonucu ortaya çıkan bir hatadır. Bu zorlamayı en iyi şekilde şu pa-

ragrafta görmek mümkün; M.Çayan'dan silahlı propaganda ile ilgili bir alıntı yaptıktan sonra şöyle deniyor:

> "D.Yol'a göre ise bunlara gerek yoktur. *Ülkemizdeki faşist güçlerle devrimci halk güçlerinin mevcut düzene karşı tepkileri kendiliğinden mücadele içinde açığa çıkmıştır (yani memnuniyetsizlik ve kıpırdanmalar, eyleme dönüşmüş, suni denge bozulmuştur).* D.Yol'a göre yapılması gereken zaten açığa çıkmış olan bu tepkiyi bilinçlendirmek ve örgütlemektir (direniş kamitelerinin fonksiyonu da budur zaten)."
> **(Aynı yerden)**

"Ülkemizdeki faşist güçlerle devrimci halk güçlerinin mevcut düzene karşı tepkilerinin kendiliğinden açığa çıktığını" söylüyormuşuz! "*Faşist güçlerin... mevcut düzene karşı tepkisinin açığa çıkması*"!! İşte bu, olağanüstü ve görülmemiş bir şey! Bunu da biz söylüyormuşuz! Adam, bizi bir şeylerde çeliştirme sevdasıyla, olağanüstü bir şekilde saçmalıyor! Ve besbelli, ezberlediği cümleler içinde geçen "halk yığınlarının mevcut düzene karşı tepkilerinin açığa çıkması" ifadesiyle, bizim "faşist güçlerle halk güçleri arasındaki çatışma" ifademizi (herhalde aceleden!) karıştırıyor.

Faşist güçlerle halk güçleri arasındaki çatışmadan bahsettiğimize göre bu faşist güçlerin ve halk güçlerinin düzene karşı tepkileri de açığa çıkmış demektir! Bu da halkın memnuniyetsizliğinin açığa çıkması için silahlı propagandanın gerekli olmadığı anlamına gelir. İşte görüldüğü gibi, suni denge-öncü savaşı ve silahlı propaganda hem de *"açıkça"* reddediliyor! Şu D.Yol çok kötü bir oportünist! Peki, çıkarılması gereken sonuç: O halde faşist güçlerle halk güçleri çatışmıyor!

İnsanın bu denli saçmalaması için, kafasında zerre kadar fikir kırıntısı bırakmayacak olağanüstü bir yöntem bulması gerekirdi. Şimdi moda olan en iyi yöntem, D. Yol'un bir şeyleri inkar ettiğini ispatlama gayretkeşliği olsa gerek!

Suni denge kavramı, yukarda da değindiğimiz gibi bugün eski sömürge-yarı sömürge ülkelerde olduğu gibi *kendiliğinden nitelikli silahlı halk ayaklanmalarının sözkonusu olmadığı ve kitlelerin mevcut düzene karşı olan tepkilerinin kolayca güçlü silahlı hareketlere ve silahlı köylü ayaklanmalarına dönüştürülemeyeceği olgusunu* vurgular. Kitlelerin tepkilerinin ve memnuniyetsizliklerinin, (öncü-savaşçı bir partinin, silahlı propagandayı temel alarak yürüteceği bir mücadele ile geniş yığınlara güven verecek bir önderliği sözkonusu olmadan, kendiliğinden bir şekilde) *silahlı bir isyana* dönüşmesinin (eskiden olduğu gibi) sözkonusu olmadığını açıklar. (Kitlelerin varolan tepkileri, 1. merkezi otoritenin baskısı nedeniyle-eskisi gibi feodal parçalanma ve zayıf merkezi otoritenin bulunmayışı- 2. eski feodal –sopalı– sömürünün bulunmayışı nedeniyle silahlı isyanlara dönüşmemektedir). Suni denge kavramı işte bugün ülkemizin içinde bulunulan *tarihsel dönem* içinde oluşan ve eskinin sömürge ve yarı sömürgeleriyle olan *tarihsel farklılaşımını* açıklayan bir kavramdır. Bu arada geçen "kitlelerin tepkilerinin silahlı bir isyana dönüşmemesi" ifadesinden ve bu anlamda söylenen sözlerden kalkılarak, bugün kitlelerin mevcut düzene karşı ve hele faşist saldırılara karşı *her türlü tepkisinin* reddi anlamındaki bir sonuca varılmamalıdır. *Tarihsel* bir olguyu açıklamak için kullanılan bir kavramı, gerçek geçerlik alanının dışına taşırarak günlük ve sıradan olguların karşısına dikmek, marksist düşünce açısından, doğru fikirlerin dejenerasyonundan ve saçmalaştırılmasından başka bir anlama gelmez.

Suni denge kavramı ne kitlelerin genel olarak mevcut düzene *tepkisizliği* (KSD'nin dediği gibi düpedüz bir durgunluk ve pasiflik), ne de mevcut düzenden refah içinde bulunulduğu için bir *memnuniyetin* varlığı olarak anlaşılamaz. Oysa işte böyle bir anlayışla, örneğin faşistlerin silahlı saldırıları karşısında halkın tepki gösterdiğini ve bunun sonucu çatışmalar çıktığını söylemenin, suni dengenin ortadan kalktığını söylemek anlamına geldiği sonucuna varılabilmektedir. Bugün ülkemizde faşist saldırılar ve ona karşı mücadele gittikçe yaygın silahlı biçimler almaktadır. Faşistler sadece devrimcilere değil, ilerici-yurtsever kişilere ve hatta sıradan halk kitlelerine karşı saldırılar düzenliyorlar. Ülkenin çeşitli bölgelerinde, halkın da katıldığı mevzii çatışmalar meydana geliyor. Bu arada yer yer bölgesel ve mezhep farklılıklarından doğan çatışmalar ortaya çıkıyor. Bütün bunlar ancak ülkemizde sıradan bir durgunluk halinin varolduğu fikriyle çelişir. Bu fikri kim savunuyorsa onun kafasıyla çelişir. Bu ve benzeri çatışmaların *kendiliğinden* ve kısa sürede mevcut düzene karşı bir silahlı halk hareketine dönüşemeyeceği anlamında kavranılması gereken suni denge tahlili ise, bu gerçeklerle çelişmek şöyle dursun, onları devrimci bir tarzda *tamamlar*, onları daha anlaşılır bir hale getirir ve canlı hayat içindeki gelişen olaylar karşısındaki görevlerimizi doğru kavramamıza yardımcı olur.

Devrimci Yol'un siyasi tahlillerinde sürekli olarak vurgulandığı gibi, gerçek şudur ki, bu çatışmalar, toplumumuzda çok önemli devrimci dinamikler geliştirmektedir. Ne var ki öncü-savaşçı bir partinin doğru devrimci çizgideki önderliği olmaksızın bu çatışmalar mevzii olarak kalmaya mahkumdur. Mevcut düzene karşı geniş bir silahlı halk hareketine dönüşemez.

Bu olgu karşısında devrimci görevlerimiz, bu çatışmalar içinde yer almak, halka doğu bir şekilde önderlik etmeye çalışmak, halkın kendisinde varolan direnme ve dayanışma eğilimini güçlendirip örgütlemek ve bütün bunları ve diğer bütün siyasi faaliyeti, bu mücadelenin başarıya ulaşmasının temel gereksinimi olan proletaryanın M-L önderliğini, onun örgütsel ifadesi olan öncü-savaşçı partiyi oluşturma hedefine bağımlı kılmak. Peki, suni denge? O bize bu mücadelede halk kitlelerinin kolayca *savaşa* sokulabileceğini ve halkın güvenebileceği güçlü-sağlam bir önderlik yaratılmadan ve onun silahlı propagandayı temel alarak yürüteceği bir mücadele süreci yaşanmadan bu savaşın geniş ve kitlesel bir savaş niteliği kazanarak, kısa sürede başarıya ulaşabileceği hayallerine kapılmamayı anlatır.

Buna karşılık, bugün ülkemizdeki çatışmaların bir iç savaş doğrultusunda geliştiğini söylemenin suni dengenin kırıldığı anlamına geldiğini söyleyen düşünce tarzı, önce suni denge konusundaki hatalı bir kavrayışı içeriyor. HDÖ'cüler, suni dengeden, tamamen farklı bir şey anlıyorlar. Örneğin "halkın düzene karşı tepkilerinin açığa çıkartılması" gereği ifade edilirken, onlar, buradan halkın memnuniyetsizliğinin kendi içinde saklı kaldığı, aktif eyleme dönüşmediği, öncü savaşının fonksiyonunun da halkın kendi içindeki tepkiyi açığa çıkartmak olduğu sonucunu çıkarıyorlar. Buradan, tabii ki, halkın faşistlere tepki gösterdiğini, faşistlerle çatıştığını, ve bu çatışmaların bir iç savaş doğrultusunda geliştiğini söylemenin "bu halkın düzene olan tepkilerinin açığa çıkmış olması demektir", sonucuna varıyorlar. Suni denge, eğer bu şekilde anlaşılacak olursa, örneğin 15-16 Haziran olayları ve yüzlerce köylü hareketleri, Dev-Genç eylemleri gibi olaylar ortada duruyorken, bir suni dengeden bahsedilmesi anlamsız bir hale gelirdi. Oysa tekrar tekrar söylediğimiz gibi, suni dengenin anlattığı halkın düzene olan tepkilerinin, spontane bir şekilde düzene karşı silahlı ayaklanmaya dönüşmemesi ve sayılan tarihsel nedenlerle dönüşememesi olgusudur. Öncü savaşının rolü, halkın mevcut düzene karşı mevcut tepkilerini silahlı devrim hareketine dönüştürmektir.

Buradaki hatalı "suni denge" anlayışının, HDÖ'cülerce, farklı bir öncü savaşı kavramıyla birlikte savunulduğunu belirtmek gerekir. Aynı yerde, öncü savaşı ile ilgili olarak şöyle söyleniyor:

> "Öncü savaşının amacı suni dengeyi bozmak ve düşmanı siyasal olarak teşhir ederek halk savaşının şartlarını hazırlamaktır".

Öncü savaşı, halk savaşından ayrı bir şey olarak görülmektedir. "Öncü savaşı halk savaşının şartlarını hazırlayacak." Buradaki ifade de bir rastlantı ya da dil sürçmesi değil. Daha önce de, bir çok yerde, bu görüşlerini uzunca boylu yazıp durdular. Örneğin, bizim KSD ile olan tartışmalarımız sırasında (evrim-devrim aşamaları ile ilgili), emperyalist hegemonyanın halk savaşının objektif koşullarını oluşturduğunu söylememiz üzerine, KSD'den daha da hiddetle karşı çıkıp bunu söylemenin öncü savaşını reddetmek olduğunu, halk savaşının objektif şartlarının öncü savaşı tarafından oluşturulduğunu ileri sürdüler. Halk savaşı teorisinin dışında bir "öncü savaşı teorisi"... Uzun bir "öncü savaşı" verilecek. Sonra, uzun bir zaman sonra, *geçip* suni denge kırıldıktan sonra, halk savaşının objektif şartları oluşacak ve artık halk savaşı başlatılabilecek. Peki, "bu uzun öncü savaşı" bittikten sonra, halk savaşı hangi aşamadan başlayacak? Halk savaşı yeni başlayacağına göre stratejik savunma aşaması içinde yeniden uzun bir gerilla savaşı dönemi mi yaşanacak? Herhalde uzun bir öncü savaşından sonra artık yeniden uzun bir gerilla savaşının yaşanması önerilmiyor olmalıdır. Ve besbellidir ki HDÖ kendisi ifade etmese ve belki farkına varmasa da, öncü savaşı+ayaklanma şeklinde bir düşünce yapısına sahiptir. HDÖ'cülerle ayrı dilden konuştuğumuz gerçek. Onların M. Çayan'a atfettikleri görüş, gerçekten THKP-C Hareketinin tezleriyle ilgisi olmayan, Batı Avrupa ülkelerindeki bazı silahlı hareketlerin (RAF, Kızıl Tugaylar, vb.) çizgilerinden ibarettir.

Diğer aceleci gruplardan MLSPB ve EB, HDÖ'cülerin bu "öncü savaşı"+"halk savaşı" şeklindeki anlayışlarına doğru bir şekilde karşı çıkarken, öte yandan öncü savaş üzerine olan görüşleriyle HDÖ'cülerdeki hatanın *özünü* tekrarlıyorlar. Onlara göre de öncü savaşı halk savaşının bir aşaması ama başlangıcından stratejik taarruz dönemine kadar sürecek olan, (yani stratejik savunma ve stratejik denge aşamalarını da içeren) bir aşama! Yani netice itibariyle: Öncü savaşı+stratejik saldırı=Halk savaşı. Bizim öncü savaşının halk savaşının bir ara aşaması veya taktik evresi olduğunu belirtmemiz karşısında onların da öncü savaşının reddedildiği üzerine gürültü patırtı etmelerine bakılırsa, öncü savaşı ne kadar uzun tutulursa o kadar iyi öncü savaşı savunucusu olunduğu gibi bir inanca sahip olmalılar.

MLSPB ve EB, HDÖ'cüler gibi suni denge ve suni denge ile iç savaşın çeliştiği gibi konular üzerinde gevezelik etmiyorlar. Gene de, öncü savaşı kavramını suni denge kavramı ile bağlantılı olarak görüp görmediklerini sormak gerekiyor. Ama, eğer öncü savaşı kavramını suni denge kavramı ile birlikte ele alıyorlarsa, o zaman suni dengenin *varlığını, stratejik saldırı* dönemine kadar sürdüreceği düşünülüyor olmalıdır. Uzun ve yaygın bir gerilla savaşı sürdürülecek, stratejik savunma dönemi geçilecek, düzenli ordular oluşacak, halk orduları ile karşı-devrim orduları arasında bir güç dengesi oluşacak; hala suni denge kırılmamış, hala öncü savaşı aşamasında olunacak; nihayet stratejik denge aşaması da geçilecek, yani halk orduları düşman ordularını altedebilecek bir duruma gelecek, bütün iktidarı fethetmek için stratejik saldırıya geçilecek. İşte artık ondan sonra suni denge kırılmış olacak ve öncü savaşı aşaması sona erecek! Bu ne biçim suni denge, bu ne biçim öncü savaşı! Sakın bu yanlışlığa "suni denge" ile "stratejik denge" kavramlarının karıştırılması neden olmuş olmasın? Zira böyle bir görüşü başka türlü açıklamanın olanağı yok. (Şu öncü savaşının devrim stratejisi mi yoksa halk savaşının ara aşaması mı olduğu tartışmasında hatların neden bu denli karıştığı şimdi daha iyi anlaşılıyor).

İyi ama, şehirlerin fethedilmesi ve bütün iktidarın ele geçirilmesi için stratejik saldırıya geçilmesine kadarki süreçte yer alan bütün savaşlar (ki iç savaşın ileri aşamaları içinde yer alan şiddetli çarpışmaları içerir) suni denge ve öncü savaşı ile çelişmiyor da, bizim bugün ülkemizde bir iç savaşın geliştiğinden, silahlı faşist güçlerle halk arasındaki çatışmalardan bahsetmemiz niçin suni denge ile çelişiyor?! Bunun bir tek açıklaması var: Çocuklar, kendi aralarında, D.Yol'u M.Çayan ile çeliştirme oyunu oynuyorlar!

Bu tartışma konusu ile ilgili direniş komiteleri sorununu bir başka yazıda ele almak üzere bu yazıyı bitirmeden önce, kısaca belirtelim ki; öncü savaşı ve suni denge kavramlarının iç savaş kavramıyle çelişmesi sözkonusu olamaz, çünkü stratejik savunma aşamasının içinde telakki edilmesi gereken öncü savaşı, iç savaşın özgül bir biçimidir.

Aslında Devrimci Yol'u alır almaz koca bir orta sayfayı kendilerine ayırdığımız için böbürlenecek olanlarla bu denli uğraşmanın pek de gerekli olmadığını söyleyenler çıkabilir. Gerçekten de doğrudur. Bugün ülkemizdeki devrimci mücadele içerisinde herhangi bir yerleri bulunmayan bu sözde akımlarla uğraşmak gereksiz görülebilir. Ama başta da söylediğimiz gibi, bunu bugün yaygın olarak karşımıza çıkan hatalı düşüncelere karşı mücadele için bir vesile olarak görüyoruz. Buna da devam edeceğiz...

Saflarımızdaki

> Devrimci Hareket'e karşı olan tüm oportünistlerin, bize karşı yürüttükleri mücadelede bayraklarını bir yöntemde, sürekli olarak bizim kendi içimizdeki *zaaflarımızın* bir sonucu olarak çöküp dağılacağımız umudunu sürekli olarak canlı tutmak olmuştur... Sağlıksız gelişmeler sonucu, böleneceğimiz ve güç kaybedeceğimiz şeklindeki oportünistlerin beslediği umutlara gelince: Kimse böylesi boş ve sahte umutlara bel bağlamasın... Devrimci Yol Hareketi içinden çıkacak sağlıksız unsurların ve bunların yaratabileceği gelişmelerin bundan önce olduğu gibi bundan sonra da oportünistleri kendi yaşamları için ihtiyaçları olan böylesi bir gıdayı temin eden bir olay olmaktan öteye gidemeyeceğinden kimsenin kuşkusu olmamalıdır." (Devrimci Yol, sayı 18)

Devrimci Yol Hareketi içerisindeki bir ayrılık durumunun ortaya çıkaracağı bir çok olumsuzluğun yanısıra, oportünist gruplar tarafından istismar konusu haline getirilmesi ve sevinçle karşılanması doğal olan bir durum idi.

Nitekim [illegible] ettiğim açıklamasından sonra ülkemizdeki bütün oportünist gruplar bu olay üzerine önemle eğildiler! Ve olay üzerine kendi bakış açılarına ve konumlarına uygun "tahlil", "açıklama" ve "analiz"ler yapmaya koyuldular. TİP'liler Mülkiyeliler Birliği'ndeki içki masasında askıcılara kadeh kaldırarak "goşizme" karşı mücadelelerinde iman tazeledi, aceleci gruplar, inkarcılık pasifistlik, vb. suçlamalarına biz vererek mümkün olduğu kadar fazla rayda elde etmeyi düşündüler, KSD'liler kendileri için artık tam bir *histeri* haline getirdikleri "DY" düşmanlığında bir *fetmin* vasıtası elde ettiler, velhasıl ilgisi olsun olmasın herkes bu "olay"ı diline doladı ve kendine (ve de askıcılara!) bir hakfılık payı çıkardı: Tam bir şenlik!...

Evet, belki doğal sayılması gereken bu yankılarla ilgili bazı noktalara değinmek yararsız olmayabilir.

1 ÖNCE ŞU SORU AKLA GELİYOR: İçinde bulunduğumuz dönemde ülkemizdeki hemen hemen bütün gruplar içerisinde yeni ayrışmalar ortaya çıkıyor. (Kaçınılmaz olarak çıkıyor, çünkü sürecin ana eğilimi olan saflaşma belirli bir ayrışmayı da kendi beraberinde zorunlu olarak taşıyor). Örneğin TİP, TSİP, KSD, HK, HB gruplarının hepsinde büyük küçük (hatta bazılarında birkaç kere) bölünmeler ve kopmalar ortaya çıktı. Buna rağmen bunlara pek ilgi göstermeyen gruplar, üstelik kendi içlerinde de bölünmeler sözkonusu iken niçin sadece Devrimci Yol'daki bölünmeyi bunca büyük bir "tezahürat"la karşıladılar?

Tabii ki sorunun cevabı bellidir. Ve belli dir ki her türden oportünist içinde bulunduğu konumu ve gelişmesi açısından kendileri için *baş düşman* olarak belledikleri Devrimci Hareketimizi zayıflatabilmek için olayı büyük bir fırsat olarak görmüşlerdir.

Oportünistler daima Devrimci Hareket içinden çıkacak dönekliklere bel bağlamışlardır. Eskidenberi bu böyledir. 12 Mart döneminde de Devrimci Hareketimizin içinden bazı döneklerin ortaya çıkması, bu döneklerin açıkça karşı devrimci bir konuma düşmelerine rağmen, her türden oportünisti sevince boğmuştur. Onları baştacı etmişlerdir. 12 Mart döneminin dönekleri şimdi oportünist grupların saflarını dolduruyor. Bütün bunlar onların beklediği gibi bir sonuç verdi mi? Onlar şimdi gene Devrimci Harekete ihanet edenlere umut bağlar bir duruma düşmekten kurtulabildiler mi?

Bugünkü durum da, daha önceden de belirttiğimiz gibi farklı olmadı. Oportünist grupların, bizim hareketimiz içinden ayrılanlara bağladıkları umudun boş çıktığını ne zaman anlayacaklarını bilmiyoruz. Şimdi bu önemli de değil. Belirtilmesi gereken tek önemli nokta şu: Herhangi bir grubun, kendi varlığını ve geleceğini kendi dışındaki bir siyasi hareketin içinde çıkabilecek olumsuz gelişmelere bağlaması, bütün teorik faaliyetlerini ve çizgisini buna göre oluşturması başlıbaşına bir oportünizmdir. Devrimci bir hareket asla kendi gelişimini ve varlığını bir diğer grubun içinden çıkacak olumsuzluklara bağlamaz. Devrimci bir hareketin başarısı ya da başarısızlığı, doğrudan doğruya sınıf mücadelesinin görevleri karşısındaki kendi konumuna bağlıdır. Bu görevleri yerine getirip getirememesine bağlıdır.

2 YÜRÜYÜŞ'TE "DEV-GENÇ'İN PARÇALANMASI" ve YALÇIN KÜÇÜK OLAYI

Yürüyüş dergisinde ve onun paralelindeki dergilerde de "Dev-Genç'in parçalanması" üzerine yazılar çıktı. Yürüyüş'teki yazılar alıştığımız *havalardan*, olayın bilimsel çözümlemesini(!) içeriyor. Bizim askıcılar için, askıcıların da Dev-Genç için kullandıkları karşılıklı ifadeleri (ötekiler gibi) birer *itiraf* olarak ele alıyor ve bundan "goşist hareketimizin" niteliği üstüne sonuçlar çıkarıyor. "İdeolojik bütünlükten yoksunluk" da, "hizipçilik", "kariyeristlik", "tasfiyecilik" de bir "goşist" hareket için doğaldır, vb... Bunlar üzerinde duracak değiliz. TİP'lidirler: Elbette böyle her zamanki gibi garip bir şişinme kompleksiyle böbürlenip dururken içine düştükleri gülünçlüğün farkına varmaları beklenemezdi. Ama doğrusu, bizim birbirimiz için kullandığımız ifadeleri bir *"itiraf"* olarak değerlendirirken kendi durumlarını ve şu YALÇIN KÜÇÜK olayını bir an için hatırlamaları beklenebilirdi. Bilindiği gibi TİP MYK geçenlerde aldığı bir kararla "ünlü" teorisyenleri ve yıllardır Yürüyüş başyazarlığı yapan Y.Küçük'ü anti-komünist, anti-sovyetik, sağ sapma, vb. suçlamalarla (hayır! Parti'den ihraç da edememiş) üyeliğinin askıya alınmasına karar vermişti. Yalçın Küçük ise Çankaya İlçesinde yaptığı bir konuşmada "Parti"yi ajanların yönettiğini, Parti genel sekreteri Nihat Sargın'ın MİT ajanı olduğunu ileri sürmüştü. Biz birbirimiz için belki küçük burjuva kariyeristi, hizipçi, vb. dedik ama hiç değilse *anti-komünist, MİT ajanı*, vb. demedik. Bu suçlamaları işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisi için birer *"itiraf"* olarak kabul edersek, herhalde tarihte ilk defa başyazarı ve teorisyeni "anti-komünist", genel sekreteri de MİT ajanı olan bir "işçi sınıfı partisi"(!) karşısında bulunuyoruz demektir!

3 KSD AYRILIK OLAYINDA KENDİSİ İÇİN BİR HİSTERİ NÖBETİ HALİNE GETİRDİĞİ "DY DÜŞMANLIĞI" HASTALIĞI İÇİN BİR TEŞKİN VASITASI ELDE ETTİ

KSD'nin bir özelliği "DG-DY"ye karşı duyulan akıl almaz bir *kin* üstüne kurulu olmasıdır. Bu kin *herhalde* 1974 sonrasındaki bir olağanüstü karışıklık dönemi içinde kendi kendilerine oluşturdukları çocukca hayaller üzerine kurulu şatoların yıkılmasından, daha sonra DG-DY saflarında yer alan bazı kişileri sorumlu tutmalarından kaynaklanıyor. Hayali şatolarının birdenbire yıkılmasıyla karşı karşıya kaldıkları bozuk ruh halini ve düş kırıklıklarını bize karşı bitmek bilmez bir kine dönüştürerek, bunu kendileri için bir yaşam vasıtası haline getirdiler; hastalıklı bir tutku haline getirdiler. Kendi yarattıkları ve sadece kendi konumlarından kaynaklanan bu duyguya adeta esir oldular.

KSD'nin bize yönelik saldırılarını çoğu kere siyasi kriterlere göre açıklamak zordur. Çünkü o, varlık şartını bize saldırmak olarak görüyor. Bize saldırmazsa var olamayacağı gibi bir duygu haline kapılmış. Böylece daha başından DG içinde çıkacak ayrılıklara bel bağladı. Beklediğini bulamayınca "şimdi idare ediyorsunuz, ama mutlaka birgün çıkacak" diyerek tevekkülle bekledi. Niteliği ne olursa olsun her yeni ayrılıkta beklediğini bulmak istedi. Her ayrılanla beraber olup bize küfretmekten garip bir haz duydu. Sonuçta istediğini elde edemese bile en azından "işte bu adamlar böyledir" diyerek, ayrılığı

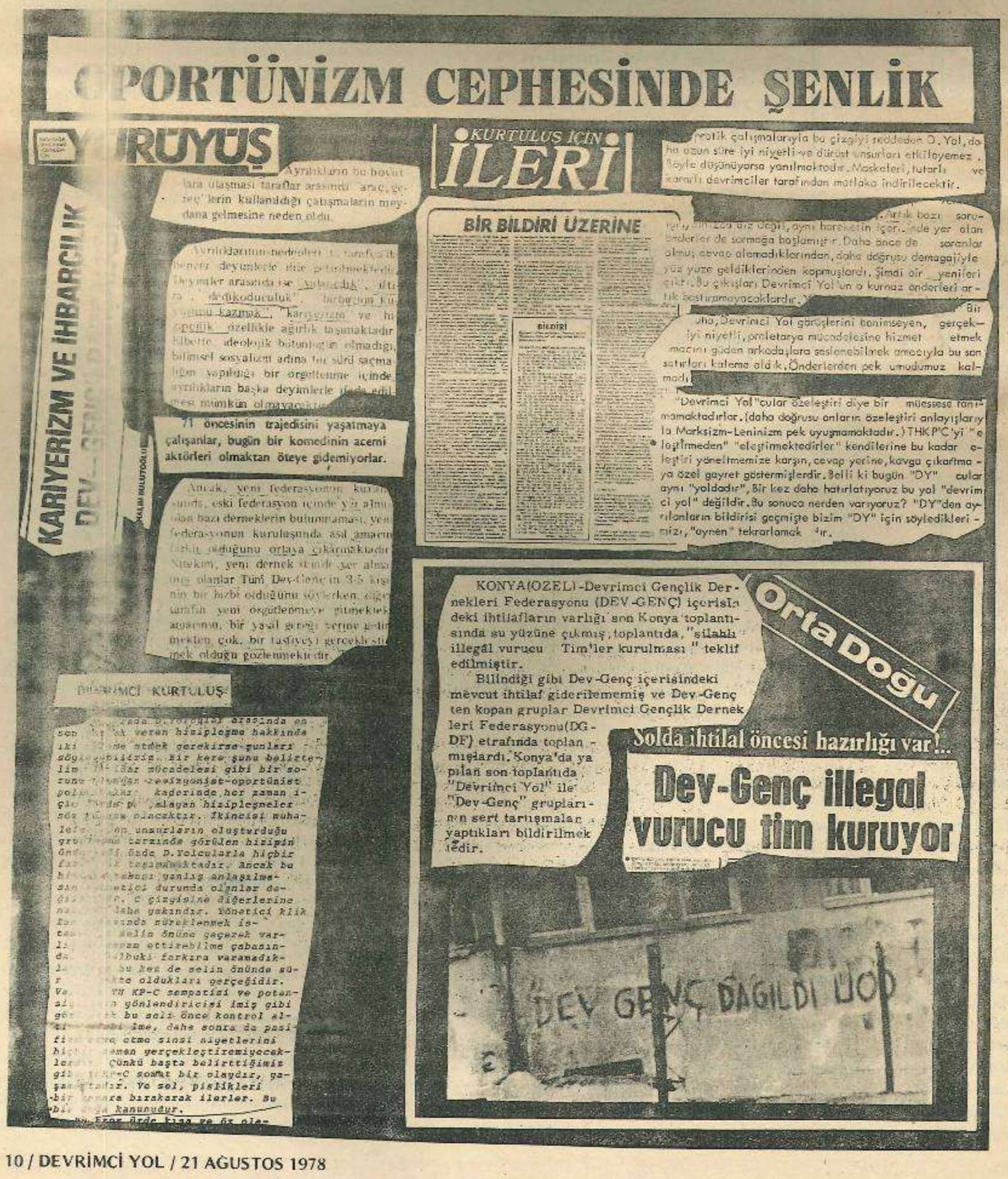

ayrılma olayının yankıları ve düşündürdükleri

kendisinin haklı olduğunu kanıtlayacak bir delil olarak gördü. Durumu "işte gene DY'nin kurnaz önderleri(!) herkesi kandırdı"(!) diye açıkladı. KSD'nin bütün işi bir takım "kurnaz önderler"le...Gerisi bir sürü saf-kandırılmış ve ne yaptığını, ne için mücadele ettiğini bilmeyen bir sürü! Ve KSD'nin bu "saf ve kandırılmış" kişilere "arkalarından gittikleri kişilerin nasıl kişiler olduğunu göstermek için" (ki kendisi böyle söylüyor; onun bütün teorik faaliyetlerinin özü bu!) yürüttüğü kutsal savaş sürdü geldi. Neresinden tutsan tam bir pespayelik...

En son ayrılıkta da tutumları farklı olmadı. Ve gene "en nihayet beklenen mutlu an geldi" diyerek karşıladılar. Ayrılığın *"kokusunu"* aldıktan sonra "artık bazı soruları yalnız biz değil aynı hareketin içerisinde yer alan *önderler* de sormaya başladı. Daha önce de soranlar olmuş cevap alamadıklarından kopmuşlardı. Şimdi bir yenisi çıktı. Bu çıkışları Devrimci Yol'un o kurnaz önderleri artık bastıramayacaktır!" diyerek bütün umutlarını DY içindeki "gerçekten iyi niyetli", "proletarya mücadelesine hizmet etmek amacını güden", "kararlı ve tutarlı" devrimcilere (bütün bu iltifatlar askıcılara!) bağladılar. Ve de bu sevinç humması içinde KSD'cilik adeta "askıcılığa" karıştı! Askıcılardan ve daha önce zuhur eden (tam KSD'ye layık!) bazı zatların zirva "hatıraları"ndan doya doya küfürlü alıntılar yaparak kendilerini "kanıtladılar".

Acaba artık huzura kavuşmaları, teskin olmaları beklenebilir mi, bilmiyoruz. Ama, korkarızki bütün umutlarını bağladıkları "yiğit, kararlı, tutarlı ve gerçekten iyi niyetli"(!) askıcılar da onları düş kırıklığına uğratacak. Buna rağmen KSD'nin bir süre daha askıcıların saflarında çarpışmaları beklenebilir.

Burada, geçmeden önce aklımıza bir soru takılıyor: Diyelimki KSD bu kutsal savaşı kazandı! Biz sekize bölünüp "bir hazan yaprağı gibi dağıldık" veya DY saflarındaki ("kurnaz önderler"den gayri!) herkes "askıcı" oldu(!) Böylece KSD kurtulacak mı? KSD gene KSD olarak kaldıktan sonra (kendi açısından) ne değişecek? Bu sorunun "KSD'ci yazarların duygularını tatmin"den öte bir cevabı varsa, herhalde onların bir "fazilet mücadelesi" veriyor olmalarında bulunabilecektir! ("Temiz", "kararlı", "tutarlı" ve "iyi niyetli" "devrimci önderler"den yana bir fazilet savaşı! Peki ama, o zaman KSD'ciler niye askıcı değil?!)

Bize gelince; bir siyasi hareket olarak başarısızlığa uğramamız, dağılmamız sözkonusu olamaz mı? Bizce de bu pekala mümkündür! Eğer biz gerçekten devrimci görüşlerimize uygun bir siyasi pratik içinde olmazsak, doğru görüşlerimizin gereklerini iyi bir şekilde kavrayarak yerine getiremezsek, (yani savunduğumuzu söylediğimiz!) görüşleri hayata geçirmede başarılı olamazsak, bunun sonucu olarak, hem de kaçınılmaz olarak sınıflar mücadelesi bizi tasfiye eder. Eğer KSD'nin papağan gibi tekrarlayıp durduğu gibi biz savunduğumuzu söylediğimiz görüşleri gerçekten savunmuyorsak, bize göre sınıflar mücadelesinin gerektirdiği zorunlu görevleri yerine getirmezsek, gerçekten siyasi olarak iflas ederiz. KSD merak etmesin, sınıflar mücadelesinin bu zorunlu yasaları karşısında hiçbir "kurnazlık"(!) para etmez! Bu durumda, kendi varlığını bizim başarısızlığımıza ve iflas etmemize bağlayan KSD yazarları, savunduklarımızın yaptığımıza uyup uymadığını tartışacağına, bir camiye gidip bizim savunduğumuz doğru görüşlerin gereklerini yerine getiremememiz için dua etse, bize göre bugün yaptığından daha iyi bir şekilde bizi iflas ettirebilir! Zaten, askıcılardan da kendisine fayda çıkmadığına göre, işi gerçekten allaha kalmış demektir.

KISACA BİRKAÇ SÖZ DE ASKICILARA

Yazıyı bitirmeden içinde bulundukları hezeyandan sağı solu görmez, ağızlarından çıkanı kulakları duymaz haldeki saflarımızdan ayrılanlara da kısaca birkaç hatırlatmada bulunmak yararlı olacaktır.

Böyle bir ayrılık sonrasında karşı tarafı kötülemek için fazla düşünmeden savrulmuş hiddetli sözler söylenmesi kötü bir şey de olsa anlaşılabilir. Yeterki, bunda ifrata kaçarak sağı solu görmez bir duruma düşülmemiş olsun. Yazdıklarından, yaptıklarından ve söylediklerinden gördüğümüz kadarıyla şimdiden kötü bir yoldalar. Devrimci Harekete düşmanlık üzerine siyaset yapılmayacağı anlaşılmalıdır. KSD'cilerin bugün düştüğü durumu, devrimcilere duyulan kin ve düşmanlık üzerine kurulacak bir siyasetin ne hale düşeceğini anlayabilmeniz için iyi bir örnektir. Şimdi, böyle bir düşmanlık duygusu içinde (Devrimci Yol'u Tercüman gazetesinin yanına koyabiliyorsunuz —daha düne kadar Devrimci Yol sattırdığınızı da mı unuttunuz!—) Devrimci Harekete çoğu kez ihbar sayılacak her türlü küfür ve tehditleri savurabiliyorsunuz. Bilmelisiniz ki bu yolun sonu yoktur ve insanı Devrimci Harekete düşman olan *kim varsa*, herkesle birleşmeye götürür.

Bu gibi ayrılık durumlarının en önemli yanlarından biri, Devrimci Hareketi polise karşı son derece açık ve zayıf bir hale getirmesidir. Daha önce de yaptığımız hatırlatmalara rağmen bunun hiç kaale alınmadığı açıkça görülüyor.

Şimdi, askıcı arkadaşların kendilerinin 3-5 hizipçi-kariyerist değil "son derece sistematik görüşlere sahip" bir siyaset olduklarını kanıtlamayı kendilerine en büyük dert edindikleri görülüyor. Bugün bunu kanıtlamak için Devrimci Yol'dan eskiden beri öğrenebildikleriyle M.Çayan'dan ezberlediklerine kendi saçmalıklarını da karıştırarak son derece sistematik görüşlere sahip olduklarını düşünüyor olmalılar. Oysa taklit ve kopyacılık sadece eklektisizme götürür. Ama işin bu tarafı önemli değil. İşin kötüsü bugün yazdıkları ve söyledikleri her şeyle ve devrimcilere yönelttikleri her türlü yalanla sadece oportünistlere malzeme oluşturuyorlar. İnsan bir işi yaparken kimlerin kendi sırtını sıvazladığını, kimlerden aferin aldığını görmelidir. Ama onlar hiçbirşeyi görecek durumda değiller. Ve alabildiğine pervasız ve sorumsuz Devrimci Harekete daha çok zarar verebilmeyi, hareketi daha çok yıpratabilmeyi kendilerine "en büyük devrimci eylem" olarak seçmişler(*). Yukarda da dediğimiz gibi bunun sonu yok.

Şimdilik son olarak bir noktayı daha hatırlatalım: Askıcılar kendilerinin 3-5 kariyerist değil de sistematik görüşleri olan bir siyaset olduklarını, hareketle ideolojik ayrılıklarının olduğunu bunun da M.Çayan'ın tezleri olduğunu kanıtlamaya uğraşıyorlar. Bu yolla bizim başlangıçta ayrılığın oluşumunu açıklarken bu arkadaşların kendi aralarında ve bize karşı belirlenmiş bir ideolojik bütünlüğün olmadığı şeklindeki açıklamamızın da yanlışlığını kanıtlamaya uğraşıyorlar.

Belirtmeliyiz ki, bu boşuna bir çabadır. Başlangıçta herhangi bir ideolojik sorun üzerine kurulmamış bir ayrılık sözkonusu olduğu ne kadar kesinse, ayrılanların kendilerine bir "ideolojik yapı" kuracakları ve ayrılığın ideolojik bir muhtevaya büründeceği de o denli kesindir. Bu yüzden, olayın başlangıcındaki kişisel faktörlerin belirli rolünü abartmamak gerekir. (Ki biz kariyeristlik, mevki düşkünlüğü gibi kişisel özelliklerin olay içinde *belirli* ve sınırlı bir rol oynadığını söyledik). Başlangıçta sırf kişisel nedenlere dayalı olaylar olsa bile zaman içinde bunun *uygun bir ideolojik muhtevaya* büründeceğinden kuşku duyulamaz. Sağdan soldan *toplama* da olsa kendi niteliğine uygun bir ideolojik kimliğe mutlaka bürünür. Bundan sonra sorun, her *toplama* (eklektik) görüş için olduğu gibi, bu yeni—"seçmece" görüşün varıp dayanacağı *"sistematiği"* ve onun burjuva muhtevasını açığa çıkarma sorunu haline dönüşür.

Askıcı hareketin de zaman içinde kendine uygun bir ideolojik ve siyasi muhtevayı bulacağına şüphe yok.

(*) Devrimci mücadele açısından olumlu olan *hiç* bir şey yapmıyorlar da denmez. Arada sırada olumlu şeyler yaptıkları da oluyor. Örneğin, Malatya'daki durum! Belki onların sayesinde(!) Malatya'daki devrimci mücadelenin kronikleşmiş sorunlarını çözmenin yolu bulunabilir ki, bu da az şey değil!

Kısaca KSD hareketinin niteliği üzerine...

"KSD İçin İleri" dergisinin son sayısı, ağırlıklı olarak, Devrimci Hareketimiz saflarında ortaya çıkan Askıcılar olayını ele alan bir içerikle yayınlandı. Bu dergide, KSD'ciler, Askıcılar olayı vesilesiyle dağarcıklarında ne varsa hepsini çalakalem tekrarladılar. Bu tutum, kendi siyasi varlığının garantisini Devrimci Hareketimizin parçalanmasında gören ve bu nedenle hareketimiz içinde bu tür gelişmelere bel bağladığını (gizlemeye dahi gerek görmeksizin) her vesileyle belli eden KSD'cilerin beklenen bir tutumu idi. KSD'nin asıl maruzatları bu dergide yer alan yazılardan daha iyi bir biçimde kendini gösteremezdi. KSD'cilerin bu son "taarruz harekatı"nda kendi görüşlerinin mahiyeti ve Devrimci Hareketimize yönelttikleri "eleştiri"lerin kaynaklandığı noktalar bir kez daha vurgulanmış oldu. Bu dergi, ayrıca, sürdürdüğü tartışmalarda "hatları" ne denli karıştırdığını; tartışmaları, tam da KSD'nin ifadesiyle "ben diyorum bayram haftası, o anlıyor mangal tahtası" haline dönüştürdüğünü gösterdi. Bu noktada, KSD'cilerin aslında teorik tartışmayı filan amaçlamadıkları; bütün çabalarının "hazan yaprağı gibi döküleceğini" umdukları Devrimci Hareketimizdeki "yaprak dökümünü" hızlandırmaya yönelik olduğu açığa çıktı. Çünkü KSD'ciler, büyük bir kısmı (dipnotlarda bile olsa!) çözüme ulaşmış tartışma konularını, sanki hiç cevaplanmamış gibi papağan gibi tekrarlamakta kendileri açısından "pratik yarar" gördüklerini de gizlemiyorlardı.

***

KSD'NİN TARTIŞMAKTA "PRATİK YARAR" GÖRDÜĞÜ ve GÖRMEDİĞİ BAZI NOKTALAR

1 KSD'cilerin sürekli anlamamazlıktan geldiği, yani tartışmakta "pratik yarar" *görmedikleri* konular arasında, kendilerinin tescilli döneklerle olan benzerlikleri noktası yer alıyor. Örneğin böyle bir benzerlikten söz ettiğimiz zaman feryadı basıyorlar:

"...Kurtuluş (KSD demek istiyor olmalı! DY) görüşlerini benimseyen bazı kişiler için yaygınlaştırılan 'Yusufçuluk' çamuru cevaplamaya bile değmez. Ama beyler, birazcık olsun dürüst olunuz. O 'Yusufçularla' nasıl oldu da bir dönem bir arada bulunabildiniz? Buna ayıp derler, ayıp!" (KSD İçin İleri, sayı 12)

Her şey bir yana, bunca zamandan sonra KSD'cilerin "ayıp" diye bir şeyin var olduğunu hatırladıklarını görmekten sevinç duyduğumuzu belirtmemiz gerekiyor. Ama KSD'ciler niye bu kadar telaş ediyorlar? Ayıp olan nedir? KSD'cilerin savundukları ideolojik çizgiden hicap duy-

maları mı söz konusudur? Sanmıyoruz. Tartışılan konu bu değildir. Bizim bu konuda vurguladığımız nokta şudur: KSD, THKP-C değerlendirmelerinde, hareket içinde ortaya çıkan "Yusuf-Münir" kliğinin ideolojik tezlerini irdelemekten, bu tezler karşısında fikir beyan etmekten ısrarla kaçınmıştır. Kaçınmıştır, çünkü "Yusuf-Münir" kliğinin savunduğu tezlerden farklı bir görüşe sahip değildir, sahip olmamıştır. Bu dönek kliğin, "Kemalizm, evrim-devrim içiçeliği, öncü savaşı, vb." konularda ileri sürdüğü tezleri KSD aynen devam ettirmiştir. Yani bugün savunduğu görüşler KSD'cilerin kafasına gökten zembille inmemiştir. KSD'cilerin geçmişte Devrimci Hareket saflarında zuhur eden bir ihanet çizgisinin ideolojik düzeyde devamcısı olmaktan başka yeni ve farklı bir tutumları söz konusu değildir. Bu bakımdan, şu anda KSD saflarında "Yusuf-Münir" kliği yanında açıkça tavır almış unsurların bulunması bir tesadüf olarak görülmemelidir. İşte bizim bütün söylediklerimiz bunlardan ibarettir.

Şimdi KSD'ciler, sıkıyönetim zindanlarında ve mahkemelerinde oligarşiye teslimiyetlerini *açık* olarak icra eden bu dönek lerle kendilerini, bu açık teslimiyet çerçevesinde aynı sepete koymaya çalıştığımızı sanmasınlar. Kuşkusuz şimdi KSD çevresinde olan arkadaşların *bir kısmı* mahkemelerde, diğerleri gibi Demirel'in yurtseverliğinden, THKP-C'nin emperyalizme hizmet ettiğinden, vb. sözetmemişlerdir. Ve "Yusuf-Münir" kliği ve müritleri bu türden rezilliklere baş vurduğunda, onlar da ideolojik itirazlarını bir yana bırakıp devrimcilerle birlikte bu ihanet çetesine karşı ortak tavır almışlardır. Bu konuda şöyle diyorduk:

"Daha yenilginin eşiğinde ilk bölünme oluşmuş, hakim sınıfların baskısı karşısında 'hareketin gözden geçirilmesi' eğilimleri, 'evrim ve devrim aşamalarının iç içe geçmezliği'nden başlayan 'eleştiri-özeleştiri'ler yapılmaya başlanmıştır. Bu biçimde doğan büyük bölünme içerde de/hapishanede/sürdü. Ne var ki ayrılıkçı görüşün önderleri giderek Demirel'in yurtseverliğini de keşfedince onların taraftarlarının çoğu bu yeni akımın takipçiliğinden vazgeçtiler. (Bir bakıma ayrılıklar 'içiçe' geçti!)" (BİLDİRGE, s. 24-25)

Evet, bu koşullarda ayrılıklar "içice" geçmişti. Ne var ki, süreç içinde *"M.Aktolga ve Y.Küpeli tarafından ilk ayrılık sırasında ortaya atılan 'eleştiriler' ve suçlamalar da yeniden geçer akçe oldu. Kimilerince geçmiş eleştirisi, (kimi zaman da özeleştirisi!) olarak sunulan tahlillerin çoğu (evrim-devrim, öncü savaşı, vb.) bu eski maruzatları pek benzemekte /idi/"*(aynı yerde). Açıkça ifade edersek, KSD'nin sunduğu tahliller bu eski maruzatlara pek benzemekteydi! Bu duruma işaret ettiğimiz zaman KSD'ci arkadaşların ayıp ayıp, bir zaman beraber olduğunuz kişilere "Yusufçu" diyorsunuz diye yakınmalarla cevap vermeleri bizim ne dediğimizi hala anlayamadıklarını gösteriyor. *Kimsenin* ne olup olmadığıyla ilgileniyor değiliz. Söylediğimiz KSD'nin THKP-C'nin teorik tezleri konusunda getirdiği eleştirilerin bir zamanlar "Yusuf-Münir" kliği tarafından savunulan tezlerin aynısı olduğudur. Bir zamanlar Yusuflarla beraber olan *bazı* kişilerin KSD saflarında olmasına ise sadece bu açıdan anlamlı bir rastlantı olarak değer veririz, o kadar.

İkincisi, geçmiş değerlendirmelerinde bu konuya hiç değinmemeleri de gene sadece yukarıda söylediğimiz açıdan anlamlıdır. Bu nedenle, geçmiş değerlendirmeleri konusunda mangalda kül bırakmayan KSD'nin, bu ayrılık konusunun ideolojik muhtevasını da irdelemeye hiç yanaşmadığını belirttik. Neden böyle davrandığı sorulduğunda, "ha! evet, elbette diyalektik olarak bu ayrılık ve yenilgi arasında bir ilişki vardır, ama yenilgi ayrılığı körüklemiştir, vb." şeklinde kem küm etmekle yetindi. Yani yine bu konuyu tartışmadı. Oysa, KSD'ciler, ideolojik bakımdan bu ayrılığı incelemelidirler. Bu ayrılıktaki taraf ların (Mahir Çayan ve arkadaşları ile "Yusuf-Münir" kliğinin) görüşlerini yeniden incelemeli, ve tavır belirlemelidirler. (Aslında KSD şefleri ikincilerin yanında tavır belirlemişlerdir ama, hiç "pratik yarar" görmediklerinden olsa gerek, bu tavrı kendi ağızlarından ifade etmemişlerdir).

Ama bütün bunlar ortada durmasına rağmen, KSD neredeyse kendisi için "geçmiş hareketi eleştirme uzmanı" diye bir "ünvan" talep edecektir. Hem de, sayfalarca yazıp bir şey söylemeden, eleştirilerindeki "temel ögelerin" saçmalıklarının kanıtlanması karşısında yutkunup, yine de "benim eleştirilerim cevapsız kaldı" şeklinde bir yüzsüzlüğü de sergileyerek...

"Evrim-devrim dönemleri ve onların iç içe geçirilmesi üzerine yazdıklarımıza ise 'DY'cuların cevabı, Marksizm-Leninizm'le uzaktan yakından ilgisi olmayan ve Çayan'ı da tahrif eden bir anlayışı yansıtmıştır. Stalin'den yaptığımız alıntılar üzerine, söylediklerimiz görmezden gelinmeye çalışılmıştır." (KSD İçin İleri, sayı 12)

KSD papağan gibi gürültü çıkartıyor ama, aslında bir şey söylediği yok. Söylediklerini yoldan geçen bir Devrimci Yol taraftarına söylesin, gerekli cevabı ondan alacaktır. Daha fazla bir şey söylemek gereksiz.

2 KSD'cilerle tartışmamız çoğu zaman "ilginç" boyutlara bürünmektedir. Örneğin bir yerde, *"...KSD'nin öncü savaşı ve suni denge konusunu tartışma konusu etmesi (veya onunla bu konuları tartışmak) anlamsız bir şeydir. KSD halk savaşı teorisini reddetmektedir. Bu nedenle halk savaşı teorisine bağlı bu konuları onunla tartışmak gereksizdir"*(D.Yol, sayı 17) dediğimiz zaman, KSD'ci yazar hemen kalem oynatmaya başlamıştır bile:

"...Bir şeyi reddedenle o konuya ilişkin şeylerin tartışılmayacağı dinsel ideolojinin savıdır. Tanrıyı inkar edenlerle din üzerinde tartışmayınız! Yoksa imanınız sarsılır ey kullarım!' demek istiyor D.Yol. 'Marksizmi reddettiğini söylediğiniz insanlarla marksizm üzerine tartışmıyor musunuz?' derseniz, onlar marksizmi kabul ettiklerini söylüyorlar; biz de diyebilirsiniz biz de size halk savaşını kabul ettiğimizi söyleyelim" (KSD İçin İleri, sayı 11). Laf yetiştirmeye uğraşırken gene okuduğunu anlayamıyor!

Evet, Tanrıyı inkar edenlerle din üzerine tartışılamaz mı? Elbette, Tanrıyı inkar edenlerle *önce* Tanrının var olup olmadığı tartışılır. Yoksa "Tanrının şekli şemali, din üzerindeki meseleler" değil. Bizim söylediğimiz işte budur.

KSD ile de *önce*, ülkemizde halk savaşının geçerli olup olmadığı tartışılır. Ve bu konu en iyi şekilde de KSD ile tartışılır. Halk savaşının geçerli olmadığını ileri süren birisi ile halk savaşının geçerli olduğunu tartışmak anlamlı birşeydir. Bundan önce ve bundan ayrı olarak halk savaşına bağlı olan özel konuları onunla tartışmak gereksiz bir iş sayılmalıdır.

Bu, esasen bizden ziyade KSD için anlamsız sayılmalıdır. Halk savaşı fikrini KSD reddettikten sonra onun birinci aşaması şöyle mi yoksa böyle mi olacak diye tartışmak KSD için ne anlam taşır? Bu noktada KSD, tartışabilmek için "tamam, ülkemizde halk savaşının geçerli olduğunu kabul ettim diyebilirim" diyor (ve nitekim öyle yapıyor!) Lafta kabul ettiğini söylemek neyi çözer? Halk savaşını kabul ettim derken ortaya koyduğu öncüller nelerdir? Sanayi proletaryasının devrimde fiili öncülüğü, silahlı mücadeleye başlamak için Lenin'in tanımına uygun bir devrimci durumun ortaya çıkması ve devrim aşamasında bulunuluyor olması, bundan önce barışçıl mücadele temelinde sürdürülen bir hazırlık aşaması... Böyle "halk savaşı" olur mu? (Belki KSD de, tıpkı Emeğin Birliği gibi, bu mücadeleye de halk katılacağı için ve yine halk savaşacağı için "halk savaşı" demektedir, kimbilir?). Ortaya koyduğu öncüller, KSD'nin halk savaşının dışında bir şeyi savunduğunu açıkça göstermektedir. Ve KSD bu öncüllerden hareket ettiği içindir ki, öncü savaşı, suni denge, silahlı propaganda konularını bizzat kendisi tartışmanın dışında tutmuş olmaktadır. Halk savaşını kabul etmeyen birisi için "öncü savaşı ya da suni denge" doğru olmuş ya da yanlış olmuş, bir şey değişmeyecektir. Ama KSD bütün bunları bizimle "tartışmaktadır". Elbette "spor olsun" diye değil. KSD'nin bütün çabası, "DG-DY kabul ettim diyor, aslında o da kabul etmiyor" şeklindeki bir inancının doğruluğunu kanıtlamaktır. Yani KSD bunları kendi siyasi çizgisinin "teorik sorunları"nı çözmek için tartışmamakta, "DG-DY" tabanındaki iyi niyetli arkadaşları "uyandırmak" için ısrarla bunlar üzerinde durmaktadır. İşte KSD'nin uzun süredir sürdürmeye çalıştığı tartışmanın "teorik muhtevası" bundan ibarettir. KSD'nin bütün "teorik" yayın faaliyeti böyle bir çaba ile, "DG-DY" tabanındaki iyiniyetli unsurları "uyandırmak" çabası ile sınırlıdır!... Bu, teorik faaliyet açısından katıksız bir oportünizmi ve faydacılığı açığa çıkaran bir noktadır.

3 KSD'ciler bu konuda öylesine derin bir çabanın içine girmişlerdir ki, açıkça *"saçmalamak"*tan bile çekinmemektedirler.

"Devrimci Yol taktik deyip öncü savaşından 'icabı halinde' kurtulabileceğini sanıyorsa yanılıyor. Belki öncü savaşı taktik ama öyle bir taktik ki politikleşmiş askeri savaş stratejisinin rotasının en önemli kısmını oluşturan bir taktik, yani politikleşmiş askeri savaş stratejisinin o olmazsa olmaz'ı" (KSD İçin İleri, Sayı 12).

İnanıyoruz ki, hiçbir arkadaşımız, tam bir mahalle delikanlısı ağzıyla, bizim *"icabı halinde"* öncü savaşından kurtulma düşüncesinde olduğumuzu ileri süren bu KSD'ciye cevap yetiştirmemizi istemeyecektir. KSD'ci yazar, olsa olsa Askıcı döneklerin zeka seviyesine (kapasitesine) hitap eden bu cümlelerinde zaten bütün maruzatını da sergilemektedir: Döneklerin cephaneliğine malzeme yetiştirmek! "İcabı halinde" öncü savaşını reddedecekmişiz! Oportünizmin ulaştığı seviyeyi (seviyesizliği) kullandığı lisan ne güzel açığa çıkarıyor: İdeolojik mücadele karşısında kayıtsızlık, tartışılan konu hakkında ilgisizlik, tam bir laçkalık ve laubalilik! İnsan bir an bu dergide matbua mürekkebi yerine acaba çamur mu kullanılıyor diye düşünmeden edemiyor...

Ama kullandığı üslup bir yana, gerçekten de KSD bizimle neyi tartışmaktadır? KSD'nin geçmiş eleştirilerinde çıkış noktalarından birisi öncü savaşı anlayışının yanlışlığı olmaktadır. Bizim ise bunun tersini savunduğumuz, ülkemizdeki halk savaşı sürecinin ayırdedici özelliklerinden, diğer yarı-sömürge ülkelere göre farklılıklarından birisinin de halk savaşının başlangıcında bir öncü savaşı aşamasından geçilmek zorunda olduğu tespitinde yattığını söylediğimiz bilinmektedir. Ama KSD'ci yazar açısından hangi konunun, hangi amaçla tartışılmakta olduğu önemli değildir. Devrimci Yol, ne zaman nerede "öncü savaşı olsa da olur, olmasa da olur" demiştir? KSD'ci yazar için, hiçbir zaman hiçbir yerde böyle bir şeyin söylenmediği de önemli değildir. Onun için önemli olan Askıcıların Devrimci Yol'a bu türden bir itirazı (ne kadar mantıksız da olsa ve Askıcılar bile bu iddiayı pek öyle sıkı bir şekilde ileri sürmeye yanaşmasalar da) yöneltmiş olmasıdır. Artık KSD'nin görevi, anlasın ya da anlamasın, Askıcıları bu konuda takviye etmektir. Maksat, "DG-DY" çöksün! KSD'ciler "bugün gelinen noktada" (Askıcılık ihaneti olayı) kendi rollerini oynamaktan başka bir şey düşünmemektedirler. Ve bunu da pek güzel bir şekilde şöyle anlatmaktadırlar:

"Biz 'DY'nin savunduklarıyla, hayata geçirdiklerinin farklılığına değinip, bu tutumun er geç 'DY'nin dağılmasına neden olacağına işaret ettiğimizde, bize 'DY' 'acemi avcı' demiştir. Bugün gelinen nokta söz konusu edilirse, bize 'acemi avcı' diyeceği yerde, belki 'aceleci avcı' deseydi daha doğru olurdu." (aynı yerde)

Evet, KSD'ci yazar bu olaydaki rolünün "avcılık" olduğunu bu denli açık yürekliliklе(!) ifade etmektedir. Oportünizmin bu denli açık icra edildiği bir başka ülke var mıdır bilmiyoruz.

Avcılık! İşte oportünizmin kasedecesi... Bu avcılığın (içinde bulunduğu aşırı heyecan hali ile) "acemi" mi yoksa "aceleci" mi olduğunu tartışan KSD'ci yazar, her zamanki gibi laf yanıştırmakta, "hanek" yapmaktadır. Ama, KSD heyecandan uluorta saçmalarken unutuyor: "Saçma"nın böylesi ile ördeklerin en şaşkınları bile avlanamaz!

KSD VE DEVRİMCİ YOL NEDEN BİR TÜRLÜ ORTAK BİR DİLDEN KONUŞAMIYORLAR?

KSD'nin benimsediği ideolojik/teorik mücadele anlayışı onun "teorik çalışma" anlayışından kaynaklanmaktadır. Ve KSD'nin teorik çalışmadan anladığı şey ise şöyledir: Türkiye'de Marksizm bilinmemektedir. Yapılması gereken şey ise öncelikle Marksizmi öğrenmek ve öğretmektir. Marksist ustaların klasiklerini anlatmaktır.

KSD, teorik çalışmayı böyle bir çerçevede ele alırken dogmatizmden öteye bir adım atamamaktadır. Teorik çalışma, Marksist ustaların eserlerini özetlemekle (özümsemekle değil!) sınırlanmakta; ideolojik/teorik mücadele de ustalardan güzel alıntılar bularak bunları muarızların karşısına dikme, alıntı yarıştırma seviyesine indirgenmektedir. (Filan yerde Stalin'den yaptığımız alıntıya cevap verebildiniz mi?!) Böyle bir anlayışın, Marksizmi bir *dünya görüşü* şeklinde kavramanın dışında bir anlayış olduğu bellidir. Marksist olabilmek için Marx'ın, Engels'in, Lenin'in, Stalin'in cümlelerini alıntılarını ezberlemek yeterli midir, ya da, böyle bir şey gerekli midir? Marksizm böyle mi öğrenilir ve özümsenir? KSD, kitap özetleme, somut olarak tek söz söylememe özelliğini taşıyan bir teorik çalışmanın tutsağı olmuştur!

Eğer Marksizmi bir dünya görüşü olarak kabul ediyorsan, işte bu Marksizmi yaratıcı bir şekilde ülkenin koşullarına uyguluyor musun? Uyguluyorsan nasıl uyguluyorsun? Sorun budur. Ve eğer medrese tartışması yapılmak istenmiyorsa, teorik tartışma yapılmak isteniyorsa bütün her şey bu platform üzerinde yükselmelidir.

Ama KSD'ye göre, sıradan temel eğitim kitaplarında yer alan temel bilgiler, Marksist teorik çalışma olarak sunulmalıdır! Ve KSD'nin Devlet, Demokrasi, Faşizm, Emperyalizm, Proletarya Partisi, vb. temel konulardaki "görüşleri", işte bu eğitim kitaplarında yer alan görüşlerin beceriksiz kopyaları olmaktadır!

Peki ama KSD neden ayrıca kağıt tüketmektedir ki? Örneğin KSD oldukça iddialı bir şekilde devlet konusunda "görüş" getirmiştir. Ama insana sorarlar, sözgelimi "Marx, Engels, Lenin'de Devlet Kuramı" gibi bir kitap varken KSD'nin bu "incelemesi" de nereden çıktı? (Herhalde araya kendi saçmalarını da sokmak için!) Yeni bir takım şeyler söylese, karmaşık olan konuları açığa kavuşturma gibi bir çabası olsa bir noktaya kadar makul karşılanabilir. Ama bunu dahi dışta bırakan bir faaliyet, olsa olsa KSD'nin kendi okurlarını taraftarlarını piyasada satılan ve kuşkusuz KSD'ninkilerden daha derli toplu olan eğitim kitaplarını okumaktan aciz, anlamaktan aciz insanlar olarak görmesi anlamına gelir. Hele hele böyle bir kitap özetleme faaliyetinin KSD'gibi *okuduğunu anlamayan bir ekip* tarafından yüklenmiş olması, bu "masumane" işin kafa karışıklığından medrese eğitiminden başka bir şeye nizmet edememesine de yol açmaktadır.

Bütün bunlar ortada dururken KSD'nin, ayakları Türkiye topraklarına basan bir faaliyet içine girmesini beklemek elbette nafile bir çaba olacaktır. Ama zaten bunu kendisi de reddetmemektedir. Proletarya partisi üzerine yazıp çizdikleri konusunda yukardakine benzer bir eleştiri yönelttiğimiz zaman verilen cevap ortadadır: *"Kurtuluş'un yazısı örgüt biçimleri (Türkiye şartlarında ortaya çıkmış ve çıkacak) üzerine hiçbir şey söylemez. Yalnızca proletarya partisinin modern sanayi proletaryası temeline dayanmasının ne demek olduğunu somutta(!!) ifade eder."* (İleri, sayı 12).

Kısacası, Marksist teorik çalışmayı "kara kaplı"ya bakmak şeklinde ele alan KSD, ideolojik/teorik mücadeleyi de "alıntı yarıştırmak" olarak sürdürecektir. Örneğin belli bir kavramı ustalar kullanmamışsa, ya da, günümüzde yeni ortaya çıkan bir durum tahlil edilerek yeni kavramlarla formüle edilmişse, bu konuda ömrü billah KSD'yi ikna etmek mümkün değildir. Aynı şekilde, KSD'nin üzerinde fırtınalar kopardığı, ısrarla itiraz ettiği her hangi bir konudaki tartışmayı bitirmek için de, o konuda ustalardan KSD'nin anlattığına "ters düşen" bir alıntı bulmak kafidir. Ve KSD aynı anlayışı siyasi muarızlarından da beklemekte, tartışmanın kurallarını böyle ortaya koymaktadır. Artık bu noktada da KSD, dogmatizmin bir karikatüründen başka birşey olmamaktadır. Evet, dogmatizmin bir karikatürü olmaktadır, çünkü dogmatizmde söz konusu olan bir sistemden,bir iç tutarlılıktan dahi yoksundur. KSD, Lenin tarafından eleştirilen Kievsky'nin görüşlerini Lenin'in görüşleri sanan; Lenin'in tam tersini söylediği bir cümleden "emperyalizm tek tek demokratik hakları inkar etmez ama bir bütün olarak demokrasiyi inkar eder" gibi şahane(!) sonuçlar çıkaran bir kavrayış yeteneği ile karakterize edilmektedir. Marksizmi öğrenme bir yana, sorun bu noktada artık "okuma-yazma" sorunundan öte bir nitelik taşımamaktadır.

SONUÇ OLARAK

KSD hala "DY de bizim gibi düşünüyor ama düşündüğünü söylemekten çekiniyor, yazmaktan korkuyor" şeklinde homurdanmaya devam edebilir. Şurası bir gerçektir ki, temel konularda birbiriyle farklı şeyleri düşünmeyenlerin bir arada bulunması gerekir. KSD'nin de Devrimci Yol'un da elbette benzer görüşleri savundukları unsurlarla birlik içinde olması gerekir. KSD'yi bu konuda yeniden düşünmeye sevketmek için bazı temel konulardaki görüşlerimizi hatırlatmak gerekli olmaktadır.

*** Geçmiş değerlendirmesi konusunda: KSD geçmiş hareketin esas olarak yanlış olduğunu söylemektedir. Biz doğru olduğunu söylemekteyiz. KSD evrim-devrim içiçeliği, politikleşmiş askeri savaş stratejisi, öncü savaşı, suni denge, silahlı propaganda, vb. temel tespitlerin yanlış olduğunu söylemektedir. Biz doğru olduğunu söylemekteyiz. KSD ittifaklar meselesinde Kemalizm bağlamında çok önemli bir hata içine düşüldüğünü söylemektedir. Biz böyle bir hatanın söz konusu olmadığını savunmaktayız.**

*** Devlet, demokrasi, oligarşi, faşizm tartışmalarında, KSD sonuç olarak Fransa'daki devlet biçimi ile Türkiye'deki devlet biçiminin *aynı* olduğunu ileri sürmektedir. Biz böyle bir tahlilin Marksizm bakımından hiçbir değeri olmadığını, ulaşılan siyasi sonucun kendi başına bu tahlilin saçmalığının bir kanıtı olduğunu söylemekteyiz.**

*** Böyle bir devlet tahlilinden hareket eden KSD, faşizme karşı mücadele programında esas olarak Fransa ile Türkiye arasındaki ayrımı ortadan kaldıran bir siyasi sonuca ulaşmaktadır. Fransa'da da Türkiye'de de devlet biçimi oligarşik diktа devlet biçimidir, her iki ülkede de faşizme karşı mücadele bir devrim meselesi değil, faşizm tehlikesine karşı mevcut "demokratik" hakları savunma meselesidir demektedir. Biz ülkemizde faşizme karşı mücadelenin esas olarak bir devrim meselesi olduğunu söylemekteyiz. Burjuva demokrasisinin hüküm sürdüğü Fransa gibi ülkeler bakımından geçerli ve doğru olan faşizme karşı mücadele programının Türkiye gibi yeni-sömürge bir ülkede geçersiz olduğunu söylemekteyiz. Mevcut "demokratik" hakların korunması anlayışının ülkemizdeki faşizme karşı mücadele programında esas alınamayacağını, bu hakların açık faşizme karşı mücadele sorununda önem taşıdığını ama bu yanın faşizme karşı mücadele programında tali bir unsur olduğunu vurgulamaktayız.**

*** KSD, faşizme karşı mücadelede CHP'yi müttefik olarak görmektedir. Tekelci burjuvazinin bir kesimini müttefik olarak görmektedir. Biz, faşizme karşı mücadelenin bir devrim meselesi olduğu ülkemiz koşullarında, CHP gibi bir siyasi hareketi müttefik olarak almanın çok yanlış bir anlayış olduğunu savunmaktayız.**

*** Kürt milli meselesi konusunda, KSD Kürdistan'ın sömürge statüsünde olduğunu iddia etmektedir. Biz bunun böyle olmadığını savunmaktayız. Ama KSD bu tespitinden hareketle, Kürt emekçilerin ayrı örgütlenmesi, vb. yanlış siyasi sonuçlara ulaşmamaktadır. Bu noktada, bütün gürültüye rağmen, siyasi sonuçlar itibariyle bizden pek farklı bir şey söylememektedir.**

*** Modern revizyonizme karşı tavır sorununda, KSD bizim "geçiş döneminde üst yapının belirleyici olduğu" şeklindeki görüşümüze şiddetle itiraz etmiş, bu konuda ustalardan tek bir alıntı bulamayacağımızı, böyle bir şeyi savunmanın "utangaç PDA'cılık" olduğunu, vb. ileri sürmüştü. KSD bu konuda ustalardan alıntı bulmuş olacak ki artık bu itirazından vaz geçmiş görünmektedir. Son sayılarında "geçiş dönemlerinde üst yapının belirleyici olabileceği" konusunda muğlak da olsa "düzeltmeler" yapmakta, ama açık bir özeleştiri yapmaya yanaşmadığı için de bizimle birlikte "utangaç PDA'cılık" tavrını paylaşmaya ısrar göstermiş olmaktadır! KSD, SSCB'de hala proletarya diktatörlüğünün var olduğunu (Brejnev'in bütün ısrarlarına rağmen!) iddia etmektedir. Biz ise SSCB'de bir geriye dönüş süreci söz konusu olduğunu, proletarya diktatörlüğünün olmadığını söylüyoruz.**

Şimdi bütün bunlar ortada dururken KSD ile Devrimci Yol'un aslında aynı şekilde düşündüğünü ileri sürmek ne anlama gelir? KSD'ciler, "Devrimci Yol ile ideolojik bakımdan pek farklı olmadıklarını" kanıtlamak istiyorlarsa, bu konuda kendilerine epeyce iş düşmektedir. Şunca sayıdır yayınlanan KSD külliyatında yer alan, yukarda sıraladığımız görüşlerini terketmelidirler. Özeleştiri yaparak Devrimci Hareket saflarına katılmalıdırlar. Yok eğer buna yanaşmayacaklarsa, bu konuda daha az zahmetli bir yol da önlerinde durmaktadır. Bir kaç önemsiz konu dışında pek farklı düşünmedikleri TSİP saflarına katılmalıdırlar. Devrim anlayışı, örgütlenme, çalışma tarzı, ittifaklar meselesi ve faşizme karşı mücadele programı konusunda TSİP'lilerden farklı düşündükleri noktalar oldukça tali sayılmalıdır. Temel konularda birbirine yakın düşünceleri bulunanların birlik olması gerekmez miydi? Yoksa, KSD'nin TSİP hakkında beslediği "ille de birlik" duyguları başka bir anlama mı geliyordu? ●

SİLAHLI PROPAGANDA*

W. Burchett

Gerçeklik duyusu, Vietnamlı liderlerin en büyük özelliklerinden biridir. Bu, onlarla Hanoi'da ya da Güney'in ormanlarında karşılaşan herkesi etkilemiştir. Herşeyi olduğu gibi görebilme, alabildiğine açık, samimi ve alçak gönüllü olma, eski kadroların çoğunun 30 ya da 40 yıldır yakından ilişkide oldukları Ho Chi Minh'in kişiliğinden kaynaklanmaktadır. Vietnam Demokratik Cumhuriyeti (DRV) ve Ulusal Kurtuluş Cephesi (NLF)'li Vietnam liderleri, halk içinde sahte iyimserlik yaratarak kısa süreli sonuçlar elde etme peşinde koşmamışlardır. Vietnam'da iki nesil, tehlike ve felaketi yüreklilikle göğüsleyecek şekilde eğitilmişlerdir. Savunma milislerindeki gençlerin ve kızların pike yaparak yeri tarayan uçaklara soğukkanlılıkla ve çekinmeksizin nişan almaları, ve tetiğe basmak için gerekli anı beklemeleri, bu eğitimin sonuçlarını açıkça göstermektedir. Her ne kadar karşılaşılan güçlükler ve fedakarlık gerekliliklerı en aza indirilmemiş de olsa, aynı zamanda, halkın gücüne ve nihai zaferin kaçınılmazlığına olan inanç ve kararlılık büyüktür. Bu ilkeleri halka benimsetmek, kendi güçlerine güvenmelerini sağlamak, silahlı propaganda birliklerinin başlıca görevi olmuştur.

Silahlı propagandanın işlevini anlamak, Güney'deki NLF askeri stratejilerinin birleşik politik-askeri özelliğini, askeri birliklerin kumanda yapısını ve siyasal kadroların önemli rolünü kavramayı kolaylaştırır. Silahlı propaganda nasıl tanımlanmalı? Bu soruya Vo Nguyen Giap, *Kurtuluş Ordusu* (Liberation Army) isimli eserinde şöyle cevap veriyor:

"Silahlı propaganda, politik propaganda yapmak için silahlı güçlerin kullanılması ve kuvvetlerimizin güçlü olduğu konusunda halka güven verilmesidir. Güven yerleştirildikten sonra bunun politik bilince dönüştürülmesi gerekir. Halkımız, kendi dayanışmasına güven duysun. Ne yapacağını bilemeyen ve kararsız unsurları etkilemek için, onlara gücümüzü göstermeliyiz. Hainlere gelince, eğer uyarılara rağmen yollarını değiştirmezlerse onları kararlı bir şekilde temizlemeliyiz."

Güney'de karşılaştığım somut durumlarda hainlere, (Chau gibi insan kulağı biriktiren birkaç kişinin dışında) idamdan önce üç kez uyarı yapıldığını ve benzer olayların % 90'ında bu uyarıların yeterli olduğunu öğrendim.

"Genellikle halk, devrimci güçlerin iyi silahlandığını görüyor" diye sürdürüyor Giap; "Silahlara ilgi göstermeye başladıkları an, onlara bazı öğütler vermenin, silahların ikinci derecede önemli olduğunu, oysa tüm halkın gücünün altedilemeyeceğini, yenilmezliğini açıklamanın zamanı gelmiştir. Eğer bu tür açıklamalarla halkı ikna etmede başarılı olamazsak, yalnızca silahların gücüne ilişkin bazı batıl inançlarla kalabilirler. Bu durumda, silahlı propaganda amacımıza ulaşmış olamayız..."

Çoğu ordularda silahların sergilenmesi halkın gözünü kamaştırmak veya korkutmak için, silahların ve sahiplerinin muazzam güçlerini göstermeyi amaçlar. Fakat, Vietnamlı silahlı kuvvetler liderlerinin özelliği, silahları ele aldıkları ilk andan bu yana, her türlü övünmeden kaçınmış olmalarıdır. General Giap'ın tüm yazıları tüm halkın potansiyel müttefikler olduğunu ve silahlı kuvvetlerin halkın talepleriyle tümüyle özdeşleşmiş amaçlarıyla, gerçek bir "halk ordusu" olduğunu mutlak bir kesinlikle yansıtır.

"Devrimci güçlerin bol miktarda silaha sahip olduğunu görünce, halk devrimin kolaylıkla başarıya ulaşacağını düşünmeye başlar. İşte o zaman, devrim işinin ne denli zor ve tehlikeli olduğunu halka anlatmak gerekir. Emperyalistler çok vahşi, çok acımasız baskı yollarına baş vurabilirler. Mücadele yolumuzda geçici ricatlar mümkündür. Ayrıca, sırlarımız açık edildiğinde derhal düşmanın terörist eylemlerine maruz kalacağımızı kavratacak şekilde de halkı eğitmemiz gerekir. Bunu söylemekte tereddüt etmemeli." diyen Giap, daha sonra silahlı propaganda çalışmasının bir başka yanına ilişkin bazı somut detayları anlatıyor:

"Propaganda faaliyetlerinden sonra bunları pekiştirme işi gelir. En gayretli gençlerin bazıları seçilip eğitilebilir. Ancak, bir yerden diğerine hareket halindeki silahlı propaganda timleri için, eğitim pek kolay değildir. İki yöntem gereklidir. Birincisi belli bir yörede hareketi desteklemek, öteki de mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde bölgesel kadrolar oluşturmaktır. Yani bazı gençler saflara alınır; silahlı kuvvetlerin hareketleri boyunca fırsat oldukça onların eğitimi sağlanır. Gerektiğinde, bunları kendi köylerindeki eski faaliyetlerine devam etmek üzere geri yollayabiliriz. Bu pekiştirme süreci çok etkilidir. Özellikle, mümkün olan en kısa sürede yaygın üsler (extensive bases) oluşturmak istendiği zaman bu yol izlenmelidir. Bunlar halk içerisinde silahlı propagandanın genel ilkeleridir. Arada bocalayan unsurlar için, ustalıkla kullanılan silahlı propaganda, iki yönlü bir silah olabilir.

"Devrimci gücümüzden kuşkulananlar vardır ama bunlar silahlarımızı gördükleri zaman bizim saflarımıza geleceklerdir. Bunlar bilinçli olarak bocalama durumundadırlar. Fakat devrimden nefret eden kararsızlar da vardır; bunlar kendilerini açıkça karşı devrimci olarak ortaya koyma yürekliliğini gösteremezler, yalnızca devrimi sabote etmek isterler. Bunlar bazen silahlarımızın gücünden ürküp ya biraz ilerleme gösterirler ya da çok korkup tamamen karşı devrimci, hatta bilinçli birer hain olurlar. Dolayısıyla, kararsız unsurlara karşı silahlı propagandayı yürütürken sözlerimizi çok dikkatlice ölçmeliyiz. Böyle durumlarda yöresel koşulları iyice anlamalıyız, sonra herşey dikkatle incelenmeli ve her bilgi kırıntısı toplanmalıdır. Her zaman ölçülü davranmalıyız."

Giap daha sonra sorunların en hassaslarından biri olan hainlerin öldürülmesi konusunu ele alır; bu NLF'nin en çok suçlandığı ve sonuçları Amerikan Kongre üyeleri ve gazetecileri tarafından, Amerika'nın Güney Vietnam'daki "varlığını" rasyonalize etmek için bahane olarak kullanılan bir konudur. II. Dünya Savaşı'ndan sonra Batılı Müttefikler Japonya'da Nazi savaş suçlularını asmakta tereddüt etmediler. Norveç'liler için Quisling'leri, Fransızlar için Laval'ları ve öteki batılı ülkeler için benzer hainleri öldürmek tamamen normal karşılanıyordu; fakat Vietnam'lılardan, Quisling'leri ya da Laval'ları "unutmaları ve affetmeleri" bekleniyor. II. Dünya savaşı sırasında Nazi zulmü altında yaşayanların, nefret ettikleri rejimin bir üyesini ya da hain işbirlikçileri barış zamanının kanunlarını düşünmeksizin, hem de hangi yolla olursa olsun öldürmeleri vatanseverliğin en üst ifadesi sayılıyordu. Ama, Vietnam'lıların hainleri idam etmeleri "Vietkong Terörizmi" olarak isimlendiriliyor.

Aslında, bugün Güney'de, Giap'ın yazdığı sırada Vietnam'da olduğu gibi, idam için gerekli koşullar Batı Avrupa direniş kuvvetleri ile kıyaslandığında çok daha fazla sınırlıdır. Bu, Vietnam Ulusal Kurtuluş Savaşı'nın özündeki siyasal güdülenme ile açıklanabilir. Güney Vietnam'da Amerika'lılarla işbirliği yapmış olan onbinlerce kişi için bir kan banyosu, "kitlevi misillemeler" olasılığı; sadece, [gerçekleri çarpıtarak], Güney Vietnam'daki sürekli Amerikan işgalini mazur göstermek isteyenler tarafından iddia edilebilir.

Giap "hainlerin ortadan kaldırılması ile ilgili olarak" olaylar karşısındaki her zamanki açıklığı ile şöyle yazıyor: "Onları daha kararlı ve daha ayırd ederek yok etmeliyiz. Eğer kararlı olmazsak, bazan feci sonuçlarla karşılaşabiliriz. Fakat, eğer dikkatlı olmazsak, idamlar haksız ve sonuçları da daha az feci olmayabilir. Yalnızca yollarından döndürülemeyen hainlerin, üstelik tüm uyarılar yapıldıktan, bu kötülükten vazgeçmelerini sağlayacak tüm yollar denendikten sonra öldürülmeleri prensibi mutlaka uygulanmalıdır. Bu tür idamların doğru etki yapabilmesi için halkın haine ilişkin görüşlerine önem vermelidir, halkın isteği yol gösterici olmalıdır. Mesele öyle ele alınmalı ki, halk mahkum edilen kişinin suçunu ve devrimci militanların yurtseverliğini ve hoşgörüsünü tümüyle anlamalıdır... Hainlerin öldürülmesi durumunda, eğer suçlama yeterince açık ve kesin değil ise, sağduyu yokluğu ya da dikkatsizlik yüzünden işlemler gerektiği gibi yapılamamışsa sonuç amaçlanan tersi olur..."

Direniş kuvvetlerinin ilerlemesine zarar vermiş olan, bilinen işbirlikçilere ve hainlere karşı, fark gözetilmeden yapılan misillemeleri reddetmeyi pratikte uygulamak, silahlı kuvvetlerin her seviyesinde güçlü politik denetim gerektirir. Bu nedenle silahlı propagandanın öteki yönlerini incelemeye geçmeden, sözü edilen politik denetimin doğasını açıklığa kavuşturmada yarar vardır.

Silahlı propaganda birlikleri, silahlı kuvvetlerin üç türünün öncüleridir: Öz savunma gerillaları (self-defence guerillas), bölgesel birlikler ve hareketli düzenli birlikler. Bu birlikler içindeki politik liderlik, başından beri, tüm seviyelerde askeri komutanlarla paralel statü verilmiş bulunan politik kadrolarca sağlanmıştır. Bu sistem, günümüzde, Kuzey'de Vietnam Halk Ordusu, Güney'de de Kurtuluş Ordusu'nda kullanılmaktadır. Bu ikili denetim yalnızca belli bir mücadelede politik ve askeri amaçlar tamamen özdeş, bütünleşmiş ve koordine iseler mümkün olabilir; pratikte ise bunun anlamı politik ve askeri stratejilerin aynı merkezde kararlaştırılması ve politik ve askeri liderliğin aynı karargahı paylaşmaları demektir.

Regis Debray, Latin Amerika'nın bazı ülkelerinde görüldüğü gibi, bir yandan askeri liderler dağlarda illegal olarak varlıklarını koruyabilmek için güçlüklerle uğraşır ve öte yandan politik liderler ise kentlerde yaşayıp legal, politik konumlarını korumaya çalışırken, bazı kadroların askeri işlere karıştığı durumları haklı olarak eleştirmiştir. Bu gibi durumlarda askeri faaliyet, politik liderliğin diğer politik güçlerle olan ilişkisinde, uygun gördüğü zaman, pazarlıkta terazinin bir kefesine konulan bir nevi ağırlığa indirgenmektedir. Latin Amerika'da bazı gerilla liderlerinin bana anlattıkları şekliyle, bu durum, yalnızca belli bir anlaşmada ortaya bir koşul sürmek için, ya da örneğin hükümette bir iki sandalye üzerine pazarlık gibi; parlementer güçlerin geçici olarak birleşmeleri ile doğacak bir avantajı sağlama amacıyla her nevi uygulanması olanaksız askeri faaliyetlere ilişkin bir takım emirler veren bir "legal" politik liderlik yaratmaktadır. Silahlı ayaklanma, özellikle bütün hareketin öncü kesimleri ile ilişkisi olmayan merkezlerden, bir düğmeyle açıp kapanabilecek bir şey değildir.

Vietnamlıların bakış açısına göre politik denetim zorunludur. Ancak, silahlı mücadeleyi geçici baskı araçlarından biri olarak kullanan, üstelik silahlı mücadeleden tümüyle ayrılmış bir politik liderlik Vietnamlıların anlayış ve deneyimlerine tamamen ters düşmektedir.

Bölge karargahlarında ve tümen ve alaydan takım seviyesine kadar tüm komuta seviyelerinde, çeşitli derecelerdeki askeri komutanlarla eşit rütbede bir politik subay ya da temsilci vardır. Özel durumlarda belirli muharebelere nerede ve ne zaman girişileceği konusunda nihai karar onundur. Onun kararları kuşkusuz yalnızca askeri mülahazalara dayalı değildir. Örneğin, belli bir yerde düşmana saldırmak ve bozguna uğratmak için mükemmel bir fırsat ortaya çıkabilir. Sürpriz bir saldırı tüm birliği yok edecek, düşmanın yetişmesinden önce, ele geçirilen bol miktarda silah ganimetiyle oradan uzaklaşılabilecektir. Ancak politik görevli öneriyi veto edebilir. Neden? "Orası Katoliklerin bölgesi" diye cevap verebilir. "Orada henüz yeterince araştırma yapmadık. Eğer bir misilleme olursa suçun tümü bizimdir. Yalnızca bu yöredekileri değil, üstelik komşu eyaletlerde de Katolikleri aleyhimize çevirebiliriz. Bizim buradaki ana amacımız Katolikleri kendimize düşman yapmak değil kazanmaktır."

Bir başka örnekte, savaştan dönen ya da

savaşa giden birlikler müthiş aç olabilirler. Yürüyüş hattı üzerinde balık ve pirinç bakımından çok zengin olduğu bilinen bir köy vardır. Birkaç kişi gönderip yeteri kadar yiyecek almak isteği karşı koyulmaz olabilir. "Hayır" der politik kadro "bu köyde hiçbir hazırlık çalışması yapılmadı. Çeşitli yanlış anlamaları ve gizliliğin ihlalini göze almaktansa bir 24 saat daha aç gitmek iyidir." Onlarca değişik durumda gözlediğim gibi görevlinin sözleri kabul edilir. Güney Vietnam'daki NLF kuvvetlerinde, politik görevli, çalıştığı birimin kanı, canı gibidir. Batı ordularında bunun bir eşdeğerini bulmak olası değildir.

Bana Truong Ky[1] tarafından açıklandığı gibi NLF silahlı kuvvetlerinde politik görevlilerin statüsü, Lenin'in politik şiddetin en az askeri şiddet kadar önemli olduğu konusundaki açık fikrinin bir yansımasıdır (Gerçekten Lenin aynen böyle söylemiş mi bilmiyorum ama, kaynağı ne olursa olsun Truong Ky'nin bu ilkeyi rehber edindiği bir gerçek). Bu konuda ilk kez yüksek rütbeli bir NLF subayı ile yaptığım konuşmada Truong Ky "stratejiyi kararlaştıran politik görevlidir" diye açıkladı. "Askeri komutan bu politik-askeri stratejiyi savaş sırasında hayata geçirir. Fakat, savaşmak ya da savaşmamak, veya koşulların genel amaçlara ulaşmayı mümkün kılacak kadar olgunlaşıp olgunlaşmadığı gibi konularda nihai karar işi politik görevliye aittir. Askeri teknik askeri komutana aittir."

Kuzeyde, her politik kadro Lao Dong Partisinin kendi hücresindeki sekreteridir. Genel talimatlar, askeri stratejinin formüle edildiği Lao Dong Partisi Merkez Komitesinden, çeşitli kademelerden geçerek aşağı iletilir. Daha somut olarak söylemek gerekirse, Kuzey Vietnam'da başkomutan General Vo Nguyen Giap, Merkez Komitesinin politik kararlarına uygun olarak genel askeri stratejiyi belirler. Çeşitli düzeylerdeki parti komiteleri, genel çizgiyi tartışırlar, kendi kademeleri için en elverişli olacak biçimde nasıl hayata geçireceklerini kararlaştırırlar. Politik görevli, bu kararın en kesin bir şekilde uygulatılmasıyla sorumludur.

"Militarizme ya da tüm umudumuzu bağladığımız halkın güvenini yitirmemize yol açacak 'kestirme' yollara kapılmaktan kaçınmalıyız" diyor Truong Ky. "Bazan, yalnızca 'askeri' nitelikte bir hareket gösterişli zaferler sağlayabilir. Üstelik bu, pek çok yoldaşa, büyük sabır göstermekten ve hatta fedakarlık yapmaktan daha kolay gelebilir. Fakat biliyoruz ki, 'kestirme' yöntemlerle gelecek için sorunları biriktirmekten başka bir şey yapamayız."

Politik kadrolara verilen Vietnamca terim, bölük seviyesine kadar olan politik temsilcilere 'chinh uy', bölük seviyesinden aşağıdakilere ise 'chinh tri vien'dir. Bunların "iç" (içsel)'e ve "dış" (dışsal)'a dönük işlevleri vardır, yani birliğin bulunduğu bölgedeki politik ve sosyal koşullar, düşman birliklerinin morali, kısacası tüm işleri genel görevler çerçevesinde en verimli biçimde yürütmek için gerekli her şey hakkında mümkün olduğu kadar çok bilgi edinmek zorundadırlar. "İç" işlevler, dayanışmanın sağlanmasını, sorumlu oldukları birlikte moralin yüksek tutulmasını, olası gerginlik kaynaklarını ortaya çıkarmayı ve sorunu çözmek amacıyla tatminsizliklerin üzerine gitmeyi, hatta üyelerin bireysel sorunlarına dek inmeyi içermektedir. NLF birlikleri arasındaki gözlemlerimde politik kadrolara —ki bunların hepsi savaş sırasında becerilerini kanıtlamak zorunda kalmışlardır— silah arkadaşlarınca saygı ve sevgi gösterildiğini ve prestijlerinin çok yüksek olduğunu izledim. Politik kadrolar, silahlı propaganda gruplarının öncü rolünü kişiliklerinde göstermektedirler. Gerçekte, Fransızlarla çarpışan silahlı kuvvetlerin süratli bir biçimde oluşturulması ve geliştirilmesi sırasında, tabur ve daha üst seviyelerdeki politik kadrolar, birçok durumlarda, silahlı propaganda birliklerinin subay ve erleri olmuşlardır. Aynı durum, Kurtuluş Ordusu'nun düzenli kuvvetlerinin süratle büyümesi sırasında Güney'de de görülmüştür. Silahlı mücadelenin başlangıcında öncü unsurlar olan silahlı propaganda birliklerinin görevleri ve üyelerinin nitelikleri, etkili politik kadrolar için gerekli olanlara tekabül eder.

Daha önce de alıntı yapılan *Kurtuluş Ordusu* isimli eserinin silahlı propaganda ile ilgili bölümünde Giap "Yukarıdaki görevleri tam anlamıyla yerine getirmek için" diye yazıyor "silahlı propaganda birlikleri inisiyatiflerini kullanmada, planlamada ve harekatlarda üstün niteliklere sahip olmalıdırlar. Birliğin üyeleri uyanık ve cesur olmalıdırlar. Davranışları iyi olmalı, siyasal yönden bilinçli olmalı ve iyi silahlanmalıdırlar ki, ancak o zaman halk kuvvetlerimize güvenir... Silahlı propagandanın sorumlusu olan herkes en ince ayrıntılara bile özen göstermelidir. Düzgün giyinmeli, silahı her zaman en iyi durumda olmalı, şarkıları ritme mükemmel uymalıdır. Sözleri basit, ama neşeli ve akıcı, attığı sloganları uyumlu olmalıdır. Tüm faaliyetlerinde kendini koşullara uydurmalı, tüm güçlüklere cesaretle göğüs germelidir...

"Grubun propagandayı yaratıcı bir biçimde yürütmesi, halkla ilişki kurmada uyguladıkları disiplin, eğitim, odun kesme, tarla sürme gibi konulardaki yardımları nedeniyle, uzak bölgelerdeki insanlar onların gelmesini dört gözle bekler. Yöre halkı grubun ayrılmasından üzüntü duyar."

Giap, silahlı propaganda birliklerinin ağırlıkla askeri yanını tartışırken daha sonra tüm askeri faaliyetler için uyguladığı bazı ilkeleri ortaya koyuyor. Bunlar daha sonra güneydeki NLF kuvvetlerince uygulanmış ve böylece Ho Chi Minh'in ilk silahlı propaganda birliğinin oluşturulması sırasında, bunun, gelecekteki Kurtuluş Ordusu'nun çekirdeği olacağı yolundaki öngörüsü teyid edilmiştir.

"Silahlı propaganda birliği düşmanla karşılaştığında koşullara göre savaşır ya da savaşmaz. Kurtuluş Ordusu'nun propaganda gruplarının faaliyetleriyle kanıtlandığı gibi, eğer etkinliğini artırıcı ve politik üsleri oluşturucu nitelikte savaş koşulları var ise birlik savaşı kabullenmelidir. Öteki gruplardan tecrit olmuş ve savaşabilir durumdaki gruplar ise,uygun koşulların nasıl yaratılabileceğini bilmek (bazan sabırlı olmak ve uzun süren hazırlıklar yapmak gerekebilir) ya da savaşmak için uygun bir fırsat bulmak zorundadırlar. Ancak,gruplar,kitleler içinde doğrudan propaganda yapmayı ihmal etme pahasına muharebeye hevesli olmamalıdırlar; ve daha önemlisi silahlı güçlerimizi geriletme rizikosu olan maceralardan sakınılmalıdır. Harekatı başlatmak için üzerinde önemle durulacak bir koşul daima vardır. Harekat yalnızca askeri değil, politik bir zaferle de sonuçlanmalıdır. Bunu daha açıkça belirtmek gerekirse, mücadeleden sonra halkın içindeki tabanımızın daha da kuvvetlenmesini, daha da büyümesini sağlamalıyız. Kafamızda kesinlikle bu amacı taşıyarak muharebeye girmeliyiz.

Her NLF askeri harekatı açıkça tanımlanmış politik amaçlara sahip olmalıdır; bu, düşmanın anlamakta güçlük çektiği, bir sonraki hareketin nerede ve nasıl olacağını tahmin etmesini çok zor kılacak mutlak bir yasadır. Bu Amerika'lıların sürekli sürprizle karşılaşmalarının nedenlerinden biridir; özellikle herhangi bir veri politik durumun analiz edilmesinde bilgisayar istatistiklerine dayanılması buna neden olmaktadır.

Silahlı propaganda bölümünü bitirirken Giap şöyle yazar: "Yukarıda politik üslerimizin zaten olduğu durumlardaki silahlı propagandanın prensiplerini ortaya koydum. Eğer üsler henüz oluşmamışsa, —düşmanın ya da karşı devrimci güçlerin tamamen kontrolunda bulunan bölgelerde olduğu gibi— bölge halkı düşmanın gücü hakkında henüz yanılmaktadır. Başlangıçta silahlı propaganda çalışması çok gizli yapılmalıdır. Bu durumda, başlangıçta takım seviyesinde işe başlamak mümkün değildir; fakat küçük gruplar hatta bireyler halkın arasına karışmalıdır. Bu gibi durumlarda propaganda grubu belirli sayıda üyesini dağıtmalıdır. Bunlar halkın arasına kaynaşıp, hem giyim kuşam ve görünüş olarak hem de dil ve davranış olarak kendilerini yerel şartlara uydurmalıdırlar. Bu nedenle, propaganda grubuna o yöreden de belirli kişileri katmak zorunludur. Bireysel faaliyetlerden başlanarak, şartlar elverdiğince, daha yoğun bir birlik oluşturulduğunda daha üst seviyede faaliyetlere ulaşılabilir. Bundan sonra silahların kullanımına geçebiliriz.

"Özetle, silahlı propaganda şartlara ve yerel özelliklere uyarlandırılmalı, bu, kendi kuvvetlerimiz ve düşmanınkilerin durumlarına göre saptanmalıdır. Öyle ki, biçim ve yöntem uygun ve etkili olsun."

Giap'ın tanımladığı ve herşeyin beklenmedik durumlara anında uyum sağlamaya bağlı olduğu şartlarda faaliyet yürütecek önderler sorunu can alıcıdır. Onun, emrindeki subaylardan beklediği nitelikler "Halk Savaşı, Halk Ordusu"nda şöyle açıklanıyor: "Halk Ordusu'nun subayı her konuda örnek olmalıdır. Kendisinin kararlı, cesur, iç demokrasi ve disiplini birleştirebilecek ve komutası altındaki kişiler arasında tam bir birliği sağlayabilecek nitelikte olduğunu göstermelidir. Birliğinin üyelerinin saygı duyacağı gerçek bir lider olarak hareket etmelidir. Subaylar ve erler arasındaki ilişkilerin temeli, subaylar ve erlerin kendi aralarında olduğu gibi, anavatanın ve halkın savunması uğruna verilen savaşta denenen saf ve yüksek sevgi, silah arkadaşlarının karşılıklı sevgisi, yani savaş dayanışmasıdır..."

NLF'nin kontrolunda bulunan bölgelerdeki gezilerim sırasında, subaylar ve erler arasındaki kesinlikle bu türden ilişkiler beni etkiledi. Vo Nguyen Giap'ın, fikirlerini uygulatması için, Vietnam'lıların savaştıkları bölgede şahsen bulunması gerekli değildi. Onun komuta ettiği 34 kişilik takımdan gelişerek oluşan Vietnam Halk Ordusunun yaratıcısı olan Giap'ın halk savaşı hakkındaki askeri teorik ve pratiğe ilişkin fikirleri tüm ülkedeki devrimci hücrelerin her birine çoktan girmişti. Bu, Maxwell Taylor, Harkins, Westmoreland ya da Abrams'ın çok zor anlayabileceği bir konudur. Onlar için Vietkong'lular, "üstün" toplumun üstün tekniklerivle yok edilmiş olması gereken, siyah pijamalı, şekilsiz bir köylü kitlesidir. Pentagon generalleri ve onların başkomutanı siyah pijamalı adamların, insanoğlunun en yüksek istekleri ve en temel niteliklerinin örgütlenmesi ve harekete geçirilmesine dayalı karmaşık bilimsel bir aracın içsel birer parçaları olduklarını anlayamazlar. Bunun gibi, Güney'deki Kurtuluş Ordusu ve Kuzey'deki Halk Ordusu Vietnam tarihi gelişiminin ayrılmaz parçalarıdır. Asırlardan bu yana varolan ve bağımsız varlığını savunmak veya geri kazanmak hakkı için 2000 yıldır savaşan Vietnam, General Giap'ın Güney'de yeni kuşak tarafından geliştirilen ve zenginleştirilen "Halk Savaşı" kavramı ile, Batı'nın çok gelişmiş askeri mekanizmasına karşı çıkmanın en etkili yollarını bulmuştur.

Pentagon tahrip metodlarında aşırı derecede yeteneklidir. Vietnam'lıların atalarından devraldıkları tarihi tapınak ve abideler Amerikan bombaları ile toz yığını haline getirilmiş, bakir ormanlar, *napalm* ve fosfor bombaları ile *kül* edilmiştir. Kuzey'deki kentlerin çoğu yok edildi. Tet taarruzundan sonra, —bir ABD generalinin "kentlerin kurtarılmak için tahrip edilmeleri" diye ifade ettiği— Saigon, Hue, My Tho ve diğer kentlerin bombalanmaları, Güney'deki kentlerin de aynı akibete uğrayabileceklerini göstermektedir. Pentagon, hava gücünü insafsız ve ayırdetmeyen kullanımı ile, Amerika'ya isimleri tarihe uygarlık yıkıcıları olarak geçen Got ve Vandallara eşdeğer bir şöhret kazandırmaktadır. Fakat tahrip ne kadar büyük olursa olsun, ve savaş ne kadar uzun sürerse sürsün, Vietnam halkı kazanacaktır. Vietnam'lılar, son Fransız askerinin Vietnam'ı terkettiğini gördükleri gibi, son Amerikan askerinin Güney'i terkettiğini de göreceklerdir. Amerika'lılar da Fransızlar, Japonlar, Çinliler ve Moğolların vaktiyle yaptıkları gibi çıkıp gitmek zorunda kalacaklardır. Tüm Vietnam'lılar, 17. paralelin Kuzey ve Güneyinde konuştuğum herkes, bu kez artık sonuncu olduğuna inanıyorlardı. Bir kez emperyalizmin en güçlüsü yenilip terketmek durumunda kaldıktan sonra, hiçbir kuvvet Vietnam'a el uzatmaya cesaret edemeyecektir. En azından görülebilen gelecekte.

Devrimci mücadelenin hafife alınması gerektiğini düşünen herkes Vietnam deneyimini incelemekle iyi bir iş yapmış olur: Uzun seneler süren, sonsuz sabırlı örgütlenme çalışmaları, politik üslerin oluşturulması süreci adım adım ilerlerken yapılan fedakarlıklar ve çekilen acılar, uzun seneler süren vahşeti emsalsiz çarpışmalar. Ancak objektif şartlar oluşunca ilk adımlar atılabilir. Ve ancak kitleler şartların olgunlaştığını kabul edince daha cesur adımlar atılabilir. Eğer hareket için gerekli politik üsler, yıllar süren uzun, eziyetli çalışmalarla yaratılmasaydı, Giap'ın silahlı propaganda grupları birkaç gün bile dayanamazlardı. Fakat, şartlar olgunlaşınca, halk sağlam duyuları ve bilimsel bir bakışı olan kararlı ve iyi tanımlanmış hedefleri olan bir önderlik altında tümüyle birleşince, önlerinde hiçbir şey duramaz. Vietnam'ın verdiği ders budur.

(*) Bu yazı, ulusal ve halk kurtuluş savaşlarını (özellikle güney-doğu Asya'daki devrimci mücadeleleri) dünya ilerici kamuoyuna tanıtan Avustralyalı komünist yazar Wilfred Burchett'in "Vietnam Will Win" (Vietnam Kazanacak) adlı kitabından alınmıştır. Bu yazı Vietnam devriminin genel akışı içinde okunup değerlendirilmelidir. Yazarın yorumları konusunda Devrimci Yol'un kendi görüşleri saklıdır.

(1) Geçmişte Saigon'da tarih öğretmenliği yapan, halen NLF karargahında yüksek rütbeli bir kurmay subay.

Çerkezköy'de devrimci mücadele yükseliyor

FTÖB

Tüm Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu'na,

FTÖB (Fransa Türkiye'li Öğrenciler Birliği) olarak Türkiye'deki gençliğin tek demokratik kitle örgütü olan Tüm Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu'nun (DEV-GENÇ) kuruluşunu devrimci saygılarımızla selamlarız.

Halkımızın yanında verdiği anti-faşist, anti-emperyalist mücadelesini destekleriz.

DEVRİM İÇİN TEK YOL DEVRİMCİ YOL!
KURTULUŞA KADAR SAVAŞ!

Union des Etudiants de Turquie en France-Paris

●

MARMARA DEV-GENÇ KURULDU

Bildiğimiz gibi Haziran ayında, iki yıl önce kurulan Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu'nun hukuken işlerliğini kaybedebileceği üzerine ülke çapında Devrimci Gençlik temsilcilerinin katılımıyla kısa adı DEV-GENÇ olan Tüm Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu kurulmuştu. Kuruluş açıklamasında Dev-Genç'in yeniden oluşturulmasının sadece hukuki yönden değil, —fakat daha da önemli— yaşanılan iç savaş koşullarında sınıflar mücadelesinin kazandığı yeni boyutlarda ülkemiz Devrimci Gençliğinin daha karmaşık sorunlar ve bunun getirdiği görevleri daha örgütlü, disiplinli ve geçmişin hata ve eksikliklerinden arınarak yerine getirebilmenin bir gereği olduğu belirtiliyordu.

İşte böylesi koşullarda DEV-GENÇ'in özellikle İstanbul bölgesindeki çalışmalarını omuzlaması gereken İstanbul Dev-Genç'in "askıcılar"dan yana saf tutup Dev-Genç'ten ayrılması üzerine Marmara Devrimci Gençlik Derneği "Marmara Dev-Genç" kurulmuştur. Zira Devrimci Gençliğin önemli bir parçasını barındıran bu bölgenin örgütsüz, başıboş bırakılması olası değildir.

Bundan böyle örgütümüz Marmara Dev-Genç tüm Marmara Bölgesi gençliğinin faşizme ve emperyalizme karşı mücadelesinin Dev-Genç'in bir birimi olarak, Devrimci Hareketimiz ışığında omuzlayacaktır. Dev-Genç'in politikasını kendi alanımızda hayata geçirecektir.

YAŞASIN MARMARA DEV-GENÇ!
YAŞASIN DEV-GENÇ!
KAHROLSUN FAŞİZM,
YAŞASIN MÜCADELEMİZ!

TÜM DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU BAŞKANLIĞINA

ANKARA

Türkiye gençliğinin tek merkezi kitle örgütü olarak Tüm Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu'nu tanıyoruz.

Diyarbakır Devrimci Gençlik Derneği

●

ÇUKUROVA DEV-GENÇ KURULDU!

1,5 yıldır kapalı tutulan Akdeniz DEV-GENÇ'in yerine Çukurova Devrimci Gençlik Derneği (Çukurova DEV-GENÇ) kuruldu.

Akdeniz DEV-GENÇ kurulduktan çok kısa bir süre sonra Oligarşi tarafından kapatıldı. Bunu fırsat bilen KSD oportünistleri bezirganca bir tutumla alel-acele naylon bir Akdeniz Dev-Genç kurdular. Bunun üzerine bizlerde bütün Çukurova gençliğini örgütleyecek olan ÇUKUROVA DEV-GENÇ'i kurduk.

Çukurova gençliğinin merkezi örgütü olan ÇUKUROVA DEV-GENÇ kurulduktan hemen sonra Türkiye gençliğinin tek merkezi kitle örgütü olan DEV-GENÇ'e katılma kararı almıştır.

ÇUKUROVA DEV-GENÇ

●

DEVRİMCİ HAREKETE MADDİ KATKIYI ARTIRALIM

Devrimci hareketin her zamanki maddi sorununu çözebilmesi devrimcilerin bu yöndeki çalışmalarıyla, kısmi olarak giderilmesi olanaklıdır.

Devrimcilerin bu yönde daha fazla çaba sarfetmesi gerektiği inancıyla biz köyümüz devrimcileri bir günlük çalışmayla elde ettiğimiz 1500.- Lirayı Devrimci Hareketimize bağışta bulunmaya karar verdik.

Merkezi çalışmayı güçlendirmek için yurdun her yerinde devrimcilerin bu yönde hareket etmeleri gerektiği kanısındayız. Açtığımız bağış kampanyasını her devrimci bir günlük gelirini Devrimci Harekete bağışlayarak desteklemelidir.

Erzincan'lı devrimciler

Çerkezköy Profilo tesisleri PEG ve PEMKO olmak üzere iki fabrikadan oluşmaktadır. PEMKO'da Maden-İş sendikası bulunmaktadır. PEG'de ise faşist Türk-Metal yetkili, Maden-İş ise çoğunluk sendikası durumundadır. Türk-Metal'in imzaladığı toplu sözleşme ve iç yönetmeliği Maden-İş de yürütmektedir.

Önce Çerkezköy'de 24. Bölge temsilciliği bulunmaktaydı. Daha sonra bölge kaldırıldı ve 16. Bölgeye bağlı irtibat bürosu haline getirildi.

Bölge temsilciliği varken faşistler tecrit edilmekteydi. Anti-demokratik iç yönetmelik yırtılarak uygulamadan kaldırılmıştı. Bölge temsilciliği kaldırılınca aynı yönetmelik tekrar uygulanmaya başlandı. Revizyonistler buna ses çıkarmadılar. Revizyonist yöneticiler 20 Mart eylemine de karşı çıktılar. Biz 20 Mart'ta faşizmin iğrenç yüzünün teşhir edilmesi gerektiğini vurguladık. 20 Mart direnişi, devrimcilerin inisiyatifinde başarılı şekilde gerçekleşti. Bu eylem devrimcilerin etkinliğini daha da artırdı. Daha sonraki günlerde bozuk çıkan yemekler yüzünden işçilerin zehirlenmesi üzerine boykot kararı alındı. Ertesi gün genel merkezin bu eyleme karşı çıktığını söyleyen revizyonistler eylemi engellediler. İşçiler buna sert tepki gösterdi. Revizyonistlerin ihanet politikası açığa çıktı.

Revizyonistler entrika uygulamalarına devam ettiler. İGD'li bir kişi işçilerin rızası alınmadan temsilci olarak atandı. Düzenlenen bir toplantıda işçiler bu atamaya karşı çıktılar. Toplantıda Bölge başkanı işçileri tehdit etti, ama işçilerin sert tepkisi üzerine toplantıyı terketmek zorunda kaldı. İşçiler bu uygulamaları portesto etmek için imza kampanyası açtılar. Bölge başkanı bu kampanyayı da engellemeye çalıştı.

Revizyonistler artık işçilerden tecrit olmuşlardı. İşçilerin Devrimci Yol etrafında toplandığını gören revizyonistler saldırılarını artırdılar. Seçimle gelen bir arkadaşın temsilciliğini kaldırdılar. Yerine İGD'li birini atadılar. İşçiler bu gerici tavra şiddetle karşı çıktılar. Başkan-vekili işçiler tarafından yuhalandı ve tartaklandı. O günlerde temsilciliği kaldırılan arkadaş işten atıldı. Böyle bir şeyi dört gözle bekleyen revizyonist yöneticiler işçilere göz dağı vererek onların bu olay karşısındaki direnme isteklerini engellemeye çalıştılar. Bu durumda işçiler devrimcilerin önderliğinde toplantı, 1000'e yakın işçi sendikanın önüne giderek, revizyonistleri protesto ettiler. Bu eylem sırasında devrimci sloganlar attılar ve Devrimci Yol Özel Sayı'sı dağıtıldı.

Anlattığımız tüm bu olumsuzluklar dahi devrimci mücadelemizi engelleyemeyecek, doğru devrimci siyasetimiz ve doğru tespitlerimiz —ilkelerimiz ışığında revizyonistlerin uzlaşmacı— sahte yüzü her zaman açığa çıkarılacaktır. Zafer, işçi sınıfının ve tüm emekçi halkımızın olacaktır.

DİSK'TE DEVRİMCİ MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM!

DEVRİMCİ İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE!

Çerkezköy PEG'de çalışan Devrimci Yol taraftarı işçiler

DİSK ve ÖREN TOPLANTISI

Ağustos ayı başında, DİSK'e bağlı sendikaların yöneticilerinin katılmalarıyla Genel-İş'in Ören'deki eğitim ve dinlenme tesislerinde bir toplantı düzenlendi. DİSK'in 6. genel kurulundan beri olgunlaşan gelişmeler, DİSK içindeki çeşitli siyasi görüşlerin ve tavrını net olarak belirlememiş kişilerin arasındaki çeşitli çelişkilerin en azından açık bir şekilde tartışılması ihtiyacını gündeme getirmişti.

DİSK'in 6. genel kurulunda "ilerlemeci"lerin yenilgisi ve genel yürütme kuruluna kendi çizgilerinde bir kişi sokamamış olmaları nedeniyle, "ilerlemeci"lerin yönetimde olduğu bazı sendikaların DİSK'ten ayrılarak yeni bir konfederasyon kurma çabası içinde oldukları biliniyordu. Bunun dışındaki bir olasılıkda, Tekstil Sendikasında "ilerlemeci"lerin etkinliğinin artırılması ve Maden İş, Banksen ve Tekstil'in ortak gücüyle DİSK'i olağanüstü bir kongreye zorlamaktı. Ören toplantısında bu konunun açıklık kazanması bekleniyordu.

Bu ana konunun dışında, Ecevit hükümetinin Türk İş'le imzalamış olduğu "toplumsal anlaşma"da ele alınacak önemli bir konuydu. Bülent Ecevit, DİSK yöneticilerinin toplumsal anlaşma konusunda bir tavır değişikliği içinde olduklarını açıklamıştı. DİSK'e bağlı sendikaların en yetkili kurullarının yapacağı bu ortak toplantıda alınacak karar, DİSK yöneticilerinin alacakları tavır konusunda bağlayıcı olacaktı.

Ören toplantısı, DİSK içindeki çeşitli görüşler arasındaki çatışmaya bir çözüm bulamadı. DİSK'ten ayrılmak için yeterli güçleri olmadığını kavrayan "ilerlemeciler", bir süredir ödemedikleri aidat borçlarını DİSK'e ödemeyi kabul ederek uzlaştılar. Uygulamayacak olsalar bile, siyasi görüş ayrılıkları nedeniyle tasfiyecilik yapılmaması gerektiği konusundaki bir kararı kabul ettiler.

Toplumsal anlaşma konusunda, CHP yanlısı bazı sendikacıların muhalefetine rağmen, olumlu bir karar çıktı. Toplumsal anlaşma reddedildi. Ancak DİSK içerisindeki reformist kanat Türk-İş'in imzaladığından farklı olmakla birlikte, yine belli bir uzlaşmaya gidilmesi konusunda bir tavrı öne sürmeye devam etti. Uzlaşmacı "ilerlemeciler", bu konudaki kararın CHP'lileri üzmeyecek ve incitmeyecek bir şekilde kabul edilmesi için ellerinden geleni yaptılar.

Yeraltı Maden İş ve Devrimci Sağlık İş yöneticileri, DİSK içindeki gelişmeleri değerlendiren, reformist-revizyonist tavırları teşhir eden ve doğru önerileri getiren birer konuşma yaptılar. Yeraltı Maden İş temsilcisi şöyle dedi:

"CHP belirli zorlamaların oluşturduğu bir hükümettir. Bu zorlamalarda sermayenin sorunları başı çekmiş, IMF'nin zorlamalarına ve isteklerine göre bir hükümet oluşturulmuştur. Ücretlerin dondurulmasından başka birşey olmayan toplumsal anlaşma bu zorlamaların ürünüdür. Her tür toplumsal anlaşma kesinlikle reddedilmelidir. Bunun böyle olacağını Yönetim Kurulumuz 1 Mayıs'tan önce saptamış, konu ile ilgili gerekli yazılar ve görüşlerimiz yayın organlarımızda mevcuttur, yayınlanmıştır.

DİSK içerisindeki yeni gelişmeler ise, yönetimi kaybeden siyasetin tekrar yönetime gelme çalışmalarıdır. Tekstil olayı ve DİSK'e üye sendikaların karşısında kurdurulan ve desteklenen sendikalar bunun açık kanıtıdır."

Ecevit Hükümetine karşı izlenecek politika konusunda da Ören toplantısında açık [illegible] tavır belirlenmedi. CHP'ye ve "ilerlemeci" sendikacılar Ecevit hükümetinin mümkün olduğunca az yıpranmasını [illegible] mesele haline getirirken, devrimci sendikacılar bu konuda doğru tavrı savundular.

Özetle; DİSK'in Ören toplantısı beklenen sonuçları vermedi. DİSK içindeki huzursuzluk nedenlerinin hiçbirine çözüm getirilmedi. Taraflar gelecek günlerde kendi güçlerini artıracakları umuduyla hesaplaşma tarihini ertelediler ve uygulamayacakları göstermelik metinlere imza attılar.

DEVRİMCİ YOL
15 GÜNLÜK SİYASİ DERGİ

SAHİBİ
Mehmet YAZICI

SORUMLU MÜDÜRÜ
Yaşathak ARSLAN

YÖNETİM YERİ
H.Ali Yücel Cad. 39/D, İncesu-Ankara

ABONE KOŞULLARI
Yurt içi : 6 aylık 60 TL, yıllık 110TL
Yurt dışı: 6 aylık 120 TL, yıllık 240 TL. Abone olmak için Mehmet YAZICI adına Posta Çeki No. 104620'ye para yatırılması yeterlidir.

DAĞITIM
EMEK-DA Ankara: Ihlamur Sok. 8/10, Kızılay, İstanbul: Himayei Etfal Sok. 6/21, Cağaloğlu, İzmir: Ahmetağa Mah. 857. Sok. 3/D Salihağa İşhanı, Oda No: 228

BASKI
EM-AŞ Veb Ofset [illegible] ANKARA

YAZIŞMA ADRESİ
P.K. 383, Kızılay ANKARA

TÖB/DER 4. olağan kongresi başlarken...

DEVRİMCİ ÖĞRETMEN YÖNETİME

TÖB-DER 4. Olağan Kongresi, içinde bulunduğumuz bu günlerde, önemli bir olay olarak kamuoyunun dikkatini topluyor. Karşı-devrimci güçlerin "TÖB-DER kapatılmalı" yolundaki saldırıları yoğunluk kazanırken, revizyonizmin tescilli temsilcisi sahte "Birlik Dayanışma" grubu ve eklentileri, kuyruğuna takıldıkları reformistlerle TÖB-DER yönetimini gasbetmek için her türlü iğrenç taktikleriyle sahnededir.

TÖB-DER, bir nevi iki ateş hattı arasında; bir yandan oligarşinin her gün artan baskı ve terörü, örgütümüzü kapatma girişimleri, öte yandan TÖB-DER'i tekke örgütüne dönüştürmek isteyen tescilli revizyonistlerin öğretmen mücadelesini engelleyici, bölücü çabaları arasında 4. Olağan Kongresini yapmaktadır.

Oligarşinin ve onun sol içindeki uzantılarının TÖB-DER'e tüm ağırlığıyla eğilmelerinin bir nedeni vardır. Herşeyden önce TÖB-DER'in emekçi halk güçleri bakımından önemli bir mevzi olduğunu dost da düşman da kabul etmektedir.

TÖB-DER'in varlık nedeni, onun emekçi halk güçleri safında zulme ve sömürüye karşı çıkmak tavrında yatmaktadır. TÖB-DER demokratik bir kitle örgütü olarak, emperyalist tahakküme, faşist teröre ve Milli zulme karşı, emekçi halklarımızın bu temel talepleri doğrultusunda aktif olarak bir mücadele vermek zorundadır.

Bugün ülkemizdeki ekonomik ve siyasi gelişmelerin doğru olarak kavranması TÖB-DER'in temel işlevini de açıkça ortaya koyacaktır. Emekçi halk güçlerine karşı sistemli terör uygulayarak sindirme girişimlerinin; semt otobüslerine ve kahvehanelere düzenlenen açık katliamlardan, eğitim emekçilerine yönelik kanlı saldırılara kadar uzanan bu uygulamalar, emekçi halk güçleri ile faşist karşı-devrim güçleri arasındaki mücadelenin iç savaş doğrultusunda geliştiğini açıkça kanıtlamaktadır. Hergün artan faşist terör, devlet terörü ile birleşerek yükselen sivil faşist terör, teorik açıklamaya yer vermiyecek kadar ortadadır.

Gelişen bu olaylar karşısında, saldırılardan yakınmak, çaresizlik içinde CHP'den medet ummanın da kurtarıcı ögeyi teşkil edemeyeceğini artık hayatın kendisi de ortaya koymuştur. "Faşizm var mı yok mu?" , "CHP müttefik mi değil mi?" tartışmaları artık anlamını yitirmiştir. Hayatın nesnel gelişimi revizyonist görüşleri tecrit etmiştir. Faşist saldırıları hergün kahretmek yetmez. Bu bir savaştır. Ve kuralları içinde ne gerekiyorsa o yapılmalıdır. Bu mücadelede emekçi halkların zaferi için yapılması gerekenler tartışılmalı ve yapılmalıdır. Bütün anti-faşist güçler her türlü imkanlarını bu yolda seferber etmelidir. Faşizme karşı dişe diş bir mücadele yürütmeksizin basitçe zaferin kazanılabileceği hayaline kimse kapılmamalıdır.

İşte TÖB-DER kongresi, böyle bir savaş hattında yapılıyor. Faşist güçlere karşı yeni mevziler kazanmak, emekçi halk güçlerinin savunma hattını pekiştirmek için TÖB-DER'li öğretmenlere, özellikle kongrenin kaderini tayin edecek olan delegelere büyük görevler düşmektedir. TÖB-DER'in böylesi bir savaş hattında güçlü bir mevzi haline gelebilmesi ve aktif bir anti-faşist eylem çizgisini hayata geçirebilmesi için doğru devrimci önderliğe kavuşması zorunludur. Eğer TÖB-DER faşist zulme ve teröre karşı, aktif direnişin kopmaz bir parçası olacaksa, kendi öz savunmamızın sağlandığı ortak bir mücadele örgütü olacaksa, Devrimci Öğretmenler TÖB-DER yönetimine gelmek zorundadır. Reformizmin ipotekli kuyrukçusu Revizyonistlerin TÖB-DER yönetimini ele geçirmeleri halinde, TÖB-DER susturulan bir mevzi, sıradan bir mesleki örgüt ve aydınlar klubüne dönüşmeye başlayan ve giderek sınıflar çatışması dışına itilen hantal, uyuşuk, pasif bir demek olmaktan kurtulamıyacaktır. TÖB-DER'i bu konuma çekerek, "toplumsal anlaşma" türünden oyunlarla devrimci öğretmenlerin onurlu mücadelesini boğmak isteyen reformist ve revizyonistlerle mücadelede el titremesine, ham hayallere yer yoktur. Herkes kendi sorumluluğunun bilinciyle hareket etmek zorundadır. Devrimci olmayan tavırlara boyun eğerek, ya da dar çıkarlar peşinden giderek sağ teslimiyetçi akımın örgüte egemen olmasına göz yumulmamalıdır.

Emekçi halk güçlerinin her zamankinden daha güçlü bir birliğe, daha sarsılmaz bir beraberliğe ihtiyaç duyduğu şu günlerde TÖB-DER'in iç sürtüşmelerin körüklenerek tehlikeli bir kargaşa ortamına sürüklenmesine izin verilmemelidir. Kendi tekkeci çıkarları doğrultusunda devrimci namus ve dürüstlükle bağdaşmayan ne kadar ilke varsa, herşeyi o denli pervasız ve herkesin gözü önünde açıkça sergileyen tescilli revizyonistlerin maskeleri düşürülmelidir. Faşist güçlere karşı en aktif mücadeleyi savunan biz devrimcilere karşı aleni olarak faşistlerle işbirliği yapmaktan çekinmeyen bu revizyonist çeteler, TÖB-DER'in örgütlü bütünlüğünü bozmak için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

TÖB-DER'de yaşanılan kargaşanın en büyük sorumlularından biri olan sahte "Birlik Dayanışma" grubu, reformistleri koltuk değneği olarak kullanarak TÖB-DER'i kendi tekkeci örgütü haline getirme çabası içindedir. Uzun süreden beri böyle bir hazırlığın içinde olan bu grubun çabaları sonuç vermezse (Tıpkı DİSK'te olduğu gibi) onu içten parçalayarak kendi öğretmen tekkelerini kuracakları bilinmektedir.

Revizyonizmin bölücü ve yıkıcı entrikaları içinde geçen bu 2 yıl içinde TÖB-DER'in örgütsel bütünlüğü güç bela sağlanabilmiştir. TÖB-DER'i iki yıldır yöneten Demokratik Merkeziyetçi+Özgürlük grubu revizyonistlerinin ittifakına dayalı Genel Merkez yönetiminin pasifist, teslimiyetçi ve son dönemde de iktidar kuyrukçuluğu politikası da örgütü giderek işe yaramaz bir duruma düşürmenin koşullarını yaratmış ve anti-faşist mücadelede, TÖB-DER fonksiyonsuz bir örgüt haline dönüştürülmüştür.

Siyasi çizgisi oportünizm. teslimiyetçilik ve sosyal pasifizm olan akımların, TÖB-DER'i emekçi halklarımızın devrimci mücadelesinde bir eylem örgütü, güçlü bir mevzi haline getirmesi elbette beklenemez. Sınıf mücadelesinde temel işlevi bölücülük, yıkıcılık ve karşı-devrime hizmet olan revizyonizmin TÖB-DER içinde öğretmenlerin örgütsel bütünlüğünü koruması ve geliştirmesi elbetteki beklenemez. İşte revizyonizmin en tescillisi "Birlik Dayanışma"nın İstanbul Şubesini günlerce işgal etmesi. Van Şubesinde toplanan "deprem fonu"nu yemesi, üye ödentilerini kendi grup çıkarları uğruna çar çur etmesi, devrimci öğretmenleri hakim sınıflara jurnalleyerek "siyaset" yapması ve yine TÖB-DER'li öğretmen olma açısından, kelimenin tam anlamıyla yüz karası olan bir başka rezaleti de, sırf para yiyiciliğinden geri kalmamak için İÖSSY Sandığı seçimlerinde faşistlerle ortak liste yaparak yönetime gelmesi onların iğrenç yüzlerini sergilemek için yeterli örneklerdir.

Çünkü, bu utanmaz revizyonistler örgüt yıkıcılığı vaad ediyorlar. TÖB-DER'i bölmeyi, parçalamayı, öğretmen hareketini felce uğratmayı vaad ediyorlar. "Barış, demokrasi, toplumsal ilerleme" çığlıkları atarken faşistlerle işbirliği yapıp TÖB-DER'i satmayı, kendi çiflikleri olarak kullanmayı, ceplerini doldurmayı vaad ediyorlar, faşizme karşı teslimiyet, zulme karşı kölelik öneriyorlar.

Bizler Devrimci Öğretmenler olarak faşist zulme karşı aktif bir mücadele ve de TÖB-DER'in halklarımızın faşizme karşı yürüttüğü kararlı direnişin kopmaz bir parçası olmasını istiyoruz. TÖB-DER'in, bütün anti-faşist öğretmen kitlesinin faşizme karşı kararlı-ortak direnişinin bir kalesi olmasını istiyoruz.

Hakim sınıfların TÖB-DER'i kapatma, güçten düşürme planlarına karşı, revizyonizmin TÖB-DER'i bölücü ve dağıtıcı girişimlerine karşı, TÖB-DER'in tekke örgütü haline dönüştürülmesi çabalarına karşı, MÜCADELE EDELİM.

Grevli toplu sözleşmeli sendika hakkımızı almak için

Faşizmin saldırılarını püskürtüp yok etmek, can güvenliğimizi sağlamak için

Özlük ve meslek sorunlarımıza haklı çözümler bulmak için

Güçlerimizi birleştirelim. Tek bir yumruk tek bir yürek olalım.

DEVRİMCİ ÖĞRETMEN TÖB-DER YÖNETİMİNE!